

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 247

Μια δραματική ΠΕΡΙΠΛΕΤΕΙΑ

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Το παρακάτω περιστατικό συ-
νέβη στις 11 Ιουνίου, στις μυστηρι-
ώδεις 11 νύκτες των μαχαρραγιά-
ων, όπου οι τιγρές έρχονται να
πιούν το ιερό νερό του Γαγ
γυ.

Ημουν τότε υπολοχαγός κι
έκανα μακρινούς περιπάτους
εφιππος, στην αγνώστη αυτή
χώρα.

Ενα θράδυ συνάντησα έναν
άνθρωπο υψηλό αναστήματος
να ογαίνει από το οσάος, με το
όπλο στον ώμο και με σκούρα
γυαλιά οδηγού αυτοκινήτου,
που ήταν κλειστά στα πλάγια
και δεν άφιναν καθόλου να φαί-
νωνται τα μάτια του.

Τό άλογο μου έκαμε ένα ά-
πότομο πηδημα, άλλα το συγ-
κράτησα. Το άγνωστο ήταν Εύ-
ρωπαίος και με χαιρέτησε με
μια φιλική χειραφιά.

Οι συστάσεις ήταν σύντομες
και σε λίγο ήξερα πως ώνομα-
ζόταν Ουίλλιαμ Γεράρ Μπύρ-
ζλεϋ. Ύστερα μούδειξε μια
χαμηλή καλύβα μέσα στα χα-
μοκλάδα.

— Έδώ είναι η κατοικία μου,
πρόθεσε. Θά θέλατε να μου
καμέτε την ευχαρίστηση να πά-
ρετε μαζί μου τό τοάι; Θά σας
διηγηθώ μια πολύ περίεργη ι-
στορία...

Τόν ακολουθούσα. Και σε λί-
γο άρχισε να μου διηγητάι:

— Έδώ είδα για τελευταία
φορά τήν Νταίζυ, τήν μνηστή-
ρα μου... Είχε έρθει με τους γο-
νείς της για να περάσουμε μα-
ζί τήν ημέρα... Όταν νύκτωσε,
σπκώθηκαν για να φύγουν... Συ-
γνώφεα τους ξένους μου λίγο
διάστημα μέσα στο δάος και
ύστερα τους άποχαίρειτσα...

Δέν πρόφθασα να άπομακρυν-
θώ και άκουσα τρομερές φω-
νές. Έπέστρεψα άμέσως και
τότε έμαθα τήν τραγική αλη-
θεια. Μία τιγρίς άρπαξε ξαφνί-
κά τήν Νταίζυ και εξαφανίσθη-
κε μαζί της...

Η φωνή του έπνιγέτο από
συγκίνηση, εστάθηκε λίγη ώρα
σιωπηλά και έπειτα συνέχισε:

— Έπειδή ήξερα ότι η τιγρίς
ξαναγυρίζει στο μέρος που άρ-
παξε τό θυμα της, έσκαψα τήν
άλλη μέρα ένα βαθύ λάκκο έ-
κει, έδεσα ένα μικρό καϊκί και
για δόλωμα και περιμένα. Η
τιγρίς έφτασε σε λίγο και πιά
σπικε ζωντανή χωρίς καμμία
πληγή. Τήν έκλεισα σ' ένα
κλουθί κι' ένα μήνα άργότερα
τήν πήρα μαζί μου στην Εύρω-
πη...

Μόνον τα μάτια της μ' ένο-
χλούσαν. Και τό θράδυ, μέσα
στο σκοτάδι, πήγαινα κοντά στο
κλουθί της, για να εξετάσω κα-
λύτερα τήν παράξενη λάμψη

των. Είχα ορκίσθη να ερευνώσω
ολές τις τιγρές, με οχι όπως
συνήθως, κρυμμένος πίσω από τα
σενούρα. Η τιγρίς, αγάπησε μου
κυρία, έλκυεται από το θερμό,
πρέπει να στεκεύνη αντί-
πής και να τήν ελεήσει όπως
σε θέλπει αυτή.

— Άλλά γι' αυτό μου χρειζόν-
τουσαν τα μάτια της!...
Τίγρια λοιπόν να έρω τόν πα-
λμο μου φίλο, τόν ψημιομένο
χειρουργό λεβίς Σιτλου... Τόν
γνωρίζετε, δέν είναι έτσι; Τα
έργα του είναι γνωστά σ' όλο
τόν κόσμο... Έχει (μυολιάσει)
ποδια ποντικών σε πούλια, κε-
φαλία σαυρών σε φάρια...

— Θα μου βγάλετε τα μάτια
και θα μου αντίκαταστήσετε μ'
αυτά, τού είπα, δείχνοντας τού
τα μάτια της τιγρώς μου.

Τήν άλλη μέρα κίλας, ο γι-
ατρός άρχισε τήν έργασία. Έίμαστε
περιωρισμένοι και οι δυο σε μια
σουκευή που μάς έμπόδιζε κα-
θώς κίνοισι, γιατί τό παραμικρό
κίνημα μπορούσε ν' άποκόψη
τήν ευθραυστή κορφή τών όπτι-
κών νεύρων που μάς συνέδεαν.

Έπί τέλους τα μάτια μου ά-
ποζηραμένα έπεσαν από τις άι
μοσάτσουσες κόγχες τους, ό-
που έτοδοθετήθηκαν άργα - ά-
ργα - άργα τα μάτια του θηρίου.
Νά, κυττάζτε!

Και άπότομα ό συνομιλήτης
μου σήκωσε τα μαύρα γυαλιά
του. Δέν μπόρεσα τότε να μη
φωνάξω. Μ' έβλεπε με κάτι μά-
τια τρομερά, άγρια, με τα μά-
τια της τιγρώς, τα οποία άντί
κόρης είχαν - θαρρείς - δυο
σφαίρες φωσφόρου.

Η πράσινη φλόγα τους έ-
λαμπε στη μαύρη νύχτα που
μας περικύκλωνε τώρα.

Κατόπιν συνέχισε:

— Η τιγρίς έλκύεται, κύριε,
όταν τήν κυττάζει όπως σε
κυττάζει αυτή!

Μιλώσαμε αρκετά άκόμα.

Σπκώθηκα κατόπιν, τού έσφι-
ξα τό χέρι, πηδησα στο άλογο
μου και άπομακρύνθηκα καλπά-
ζοντας.

Ύστερα από λίγες μέρες έ-
λαβα μέρος σ' ένα νύκτερι όλη
την μεγαλοπρέπεια που δεί-
χνουν οι 11 νύκτες πρίγκηπες...
αυτές τις περιπτώσεις. Ο Μα-
χαρραγιάς του Ταπουτάμα είχε
καλέσει στο κυνήγι αυτό τους
δημοσίους υπαλλήλους και τους
άξιωματικούς της έπαρχίας του.

— Σας ζητούσα, μου είπε ό
ταγματάρχης Πατρίκ Ρευνόλ,
όταν με είδε... Σας ζητούσα...
θα σας συστήσω τό νέο μου
διοικητή και στη λαίδη Νταίζυ
Ντύτερτον, τήν νεαρή του σύ-
ζυγο, που ήρθαν χέρες.

— Νταίζυ; φώναξα παραγμέ-
νος.

— Τήν γνωρίζετε;

— Όχι... άλλα πρό όλίγων ή-
μερών μου διηγήθηκαν τό ρω-
μαντικό έπεισοδιο μιας νέας
κι' αυτό τό όνομα, που τήν άρ-
παξε μία τιγρίς σ' αυτά εδώ τα
μέρη.

— Είναι ή ίδια... Μόνον ή πρ-
αγματικότητα είναι όλιγώτερο τρα-
γική...

» Η μίς Νταίζυ λοιπόν κατώρ-
τωσε να διαφύγει ως έκ θαύμα-
τος από τα νύχια του θηρίου μ'
ένα τραύμα στο δεξιό μάγουλο,
του οποίου ή ούλη φαίνεται ά-
κόμα. Άφπσε όμως τόν κόσμο
να νομίζει πως είχε κατασπα-
ραχθεί από τό θηριο κι' έφυγε
από τήν έπαρχία της τήν ώρα
του γάμου της με τόν λόρδον
Ντύτερτον.

— Και γιατί αυτό; ρώτησα έκ-
πληκτός.

— Για ν' άποφύγει ένα γάμο
που δέν ήθελε, μάς κάποιον
Μπύρλεϋ ή Μπύρζλεϋ, από τόν
όποιο δέν μπορούσε ν' άπαλ-
λαγή. Μου φαίνεται πως γύρισε
κι' αυτός πάλι στην Εύρωπη.

Διηγήθηκα στο σύντροφό μου
τήν παράξενη συνάντησι που
είχα ακριβώς πρό όλίγων ήμε-
ρών. Τήν ίδια στιγμή έφτασε έ-
νας κυνηγός.

— Κύριοι, μάς είπε, τό κυ-
νήγι διεκόπη. Ρίξαμε μερικές
τοφκερίες, άλλα έπιασε δυνα-
τός άέρας και δέν θα μπόρε-
σουμε να κάνουμε τίποτέ άπό-
φες. Μόνον ή λαίδη Ντύτερτον
λέει πως σκότωσε μία τιγρί.

Έστειλα ανθρώπους να ψά-
ξουν στα χαμοκλάδα. Η Αυτού
Ύψηλότης σας περιμένει στο
γεύμα.

Στή μέση τών γονατισμένων
έλεφάντων, τών όποιων τα
πλούσια έφίππια έλαμπαν στο
φως τών πολυχρύμων φανών, ό
Μαχαρραγιάς μ' ένα ποτήρι στο
χέρι, έπινε εις ύψαιον τών προ-
σκαλεσμένων του.

Έξαφνα άκούσθηκε καλπα-
μός άλόγων. Ήσαν οι άνικνευ-
ται που γυρίζαν. Μερικοί πλησία-
ζαν πεζοί κρατώντας ένα φο-
ρείο από κλαδιά. Και άπάνω
στο φορείο δέν υπήρχε κανένα
θηριο.

Μόλις έρριξε ένα βλέμμα
πρός τό μέρος τών, ή λαίδη
Ντύτερτον κατατράμαξε και έ-
λιποθύησε. Είδαμε τότε με κα-
τάπληξη πάνω στο φορείο έναν
άνθρωπο που έφερε μία τρομέ-
ρη πληγή, από τήν οποία έτρε-
χε άρθρον αίμα.

Ήταν ό άνθρωπος με τα μά-
τια της τιγρώς, χτυπημένος
με μία σφαίρα στη μέση του με
τύπου.

Ο φωσφορισμός τών τιγρίσι-
ων ματιών του είχε ξεγελάσει
τήν λαίδη Ντύτερτον, ή οποία
είχε πυροβολήσει έναντιόν
του, νομίζοντας πως έχει αντί-
κρου τής μίς τιγρί.

Αυτό τό μοιραίο τέλος είχε ό
άνθρωπος με τα μάτια της τι-
γρώς. Να τόν σκότωσε ή γυ-
ναίκα που τόσο είχε αγαπήσει!

— Ό φωσφορισμός τών τιγρίσι-
ων ματιών του είχε ξεγελάσει
τήν λαίδη Ντύτερτον, ή οποία
είχε πυροβολήσει έναντιόν
του, νομίζοντας πως έχει αντί-
κρου τής μίς τιγρί.

Αυτό τό μοιραίο τέλος είχε ό
άνθρωπος με τα μάτια της τι-
γρώς. Να τόν σκότωσε ή γυ-
ναίκα που τόσο είχε αγαπήσει!

— Ό φωσφορισμός τών τιγρίσι-
ων ματιών του είχε ξεγελάσει
τήν λαίδη Ντύτερτον, ή οποία
είχε πυροβολήσει έναντιόν
του, νομίζοντας πως έχει αντί-
κρου τής μίς τιγρί.

Αυτό τό μοιραίο τέλος είχε ό
άνθρωπος με τα μάτια της τι-
γρώς. Να τόν σκότωσε ή γυ-
ναίκα που τόσο είχε αγαπήσει!

Αυτό τό μοιραίο τέλος είχε ό
άνθρωπος με τα μάτια της τι-
γρώς. Να τόν σκότωσε ή γυ-
ναίκα που τόσο είχε αγαπήσει!

Αυτό τό μοιραίο τέλος είχε ό
άνθρωπος με τα μάτια της τι-
γρώς. Να τόν σκότωσε ή γυ-
ναίκα που τόσο είχε αγαπήσει!

Αυτό τό μοιραίο τέλος είχε ό
άνθρωπος με τα μάτια της τι-
γρώς. Να τόν σκότωσε ή γυ-
ναίκα που τόσο είχε αγαπήσει!

Αυτό τό μοιραίο τέλος είχε ό
άνθρωπος με τα μάτια της τι-
γρώς. Να τόν σκότωσε ή γυ-
ναίκα που τόσο είχε αγαπήσει!

άρχηγού του και τού πήρε τό κε-
φάλι μόλις ό Σαμουράι άνοιξε τήν
κοιλία του, άρξίσθηκε φοβερή έκ-
δίκησι και συγκέντρωσε άμεσως
46 από τους καλύτερους άκολου-
θους τού Άζονό.

Ο Κοτσουγκέ ήταν δειλός και
συνεπώς προφυλακτικός πολύ. Για
τόν φόβο λοιπόν τών αντιπάλων,
μετέβαλε τήν κατοικία του σ' άλη-
θινό φρούριο και διπλασίασε τήν
φρουρά του. Ο Κουρανσουκέ άν-
τιληφθείς τότε ότι κάθε άμηση έκ-
δίκησι ήταν άδύνατη, διεσκόρπισε
τους άπαδούς του σ' όλη τήν Ια-
πωνία, άφού προηγουμένως τούς εί-
πε τό σύνθημα, που θα έ χρησι-
μεύε για τήν έκ νέου συγκέντρω-
σι τους μόλις θα γινόταν ή κατάλ-
λητη εύκαιρία.

Πέρασαν αρκετά χρόνια χωρίς
να γίνη πιά λόγος για τούς ά-
γρίους Ρουέν. Ο κόσμος άρχισε
να πιστεύει ότι όλη αυτή ή ύπόθε-
σις τελείωσε.

Ο δειλός Κοτσουγκέ που ως τό-
τε εξάκλουθοσε να ζή με μεγά-
λες προφυλάξεις, ήσυχασε πιά έντε-
λως. Οι πολυάριθμοι κατάσκοποι
του τού έστειλαν τακτικώτατα έν-
θαρρυντικές έκθέσεις. Μία μέρα έ-
πι τέλους άποφάσισε να έπαύσ-
ει σημερινικά τόν άρτίδιο τών φρου-
ρών τού. Γιατί να κάνει τόσο έξοδο,
άφού έχθρος δέν υπήρχε πιά;

Ο μεγαλύτερο γυνός όμως τού
Κουρανσουκέ δέν έχασε διάλογο τό
κεφάλι του. Μεταμορφωμένος καταλ-
λήλως, γύρισε όλη τήν Ιαπωνία
και χάρις στο μυστικό σύνθημα,
συγκέντρωσε τούς 45 συντρόφους
του πατέρα του.

Κανείς δέν έβλεπε από τήν πρό-
σκλησι. Όταν συγκεντρώθηκαν
όλοι ήσαν άκριβώς 45, και με
τόν Κουρανσουκέ και τό γυνό του
Ο Τσι Τσικάρρα 47.

Άγκάλιασαν ό ένας τόν άλλο με
συγκίνησι άντηλάξαν νέους όρ-
κους και τήν όρμησιν προς συ-
νάντησιν τού έχθρου τούς έκαμαν
μια κατανυκτικώτατη προσευχή.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΦΟΝΕΥΕΤΑΙ

Μία σκοτεινή χειμωνιάτικη νύ-
χτα, ενώ έξω έμεινε ή χιονοθύ-
ελλα οι 47 έκδικηταί έφτασαν στο
σπίτι του Κοτσουγκέ και προτού
πολλάξει αυτός να τους διαφύγ-
η τού έκοψαν τό κεφάλι και τό πη-
ραν μαζί τους.

Εημέρωσε όταν οι ιερείς του
ναού τού Σενγκασουτζι, που πη-
γαν ν' άνοιξουν τό γαθό βρέθηκαν
μπρός στους 45 πολεμιστές. Ή-
σαν όλοι άγχοι και καταματωμέ-
νοι. Περιέσαν γονατιστοί, σαν να
προσευχόντουσαν, στις μαρμαρί-
νες σκάλες τού ναού.

Ήταν τρομακτικό τό θέαμα
των 47 έκείνων Σαμουράι,
που ήσαν γεμάτοι λάσπη και αί-
μα, και άνάμεσα στους άποίους
βρισκόταν κι' ένα παιδί μόλις 16
χρονών μ' έκφρασι θαρραλέα κι'
άποφασιστική.

Ο άρχηγός τών Ρουέν πρόσ-
φερε μερικά χρυσά νομίσματα εις
τους ιερείς και τούς είπε με θλιμ-
μένο όφρος:

— Δεχθήτε τα, άδελφοί μου. Δυ-
στυχώς δέν έχουμε άλλα. Στο ό-
νομα τών θεών όμως, άνοιξε
στους συντρόφους του δειλού Άζο-
νό τήν πόρτα της τελευταίας κα-
τοικίας τών!

Οι ιερείς άνάστατοι, άνοιξαν
τις πόρτες τού ναού κι' άμέσως
κρίθηκαν για λίγη ώρα. Όταν
γύρισαν, 47 πτώματα ήσαν εξα-
πλωμένα στα μαρμάρινα τού ναού.
Οι 47 έκδικηταί είχαν κόψει χα-
ρακίρι προσφρονέτας τή ζωή τους
θυσιά στον άρχηγό τους!

Με ταχύτητα κεραυνού διαδό-
θηκε σ' όλη τήν Ιαπωνία ή είδη-
σις της έκδικήσεως και τού θα-
νάτου τών συμπολεμιστών τού Ά-
ζονό. Κι' όλος ό κόσμος κατάλα-
βε ότι ή σισαή και έξαφάνισις τού
Κουρανσουκέ ήσαν προσπολήτες
κι' απέβλεπαν στο να άποκοιμη-
σουν τόν μισητό έχθρό του.

Από τότε ό έκδικητής αυτός
θεορείται ως θεός, οι δέ σύντρο-
φοί του ως άγιοι. Κάθε χρόνο
χιλιάδες προσκυνητών έκκινουν ά-
πό όλα τα σημεία της χώρας τό
Άνατέλλοντος Ήλιου και πηγαί-
νουν να προσευχηθούν γονατιστοί
στους τάφους τών άφρών αυ-
τών.

Ιδιόκτησις
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ
Γραφεία: Όδός Σαγγορόζα 5
Τηλέφωνο: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 247

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Προσευχή

Σε νηστεία και προσευχή μάς
καλεί ή Έκκλησία. Μετά τήν
κραυγή της Άποκρύψης, ή περι-
σπαστική και ή μετάνοια. Κύριε
τάν Δουάμεων! Με τόσο κοινό
τού θυμιατικού άνεσάινει στους
ούρανους ή παράκλησις τών ά-
νθρώπων. Άμαρτωλοί που λυγί-
ζουν τό γόνατο κι' επικαλούνται
τή συγγνώμη.

Άλλα είναι τόσο βαρεία, λοιπόν
τα κριματά μας; Τι κάνουμε. Πα-
ναγάθε; Έτσι όπως μάς κατα-
ράσθηκαν, ακριβώς όπως μάς κα-
ταράσθηκαν, με τόν Ιδρώτα τού
προσώπου μας κεράζουμε τό ψυ-
μας μας. Δέν είναι δέ μόνο ό σω-
ματικός κόπος. Ποιά δέ τόν λο-
γαριάζε; Χειρότερος απ' αυτόν
είναι ό κόπος της ψυχής, οι τα-
λαπωρίες, οι συμβιβασμοί, οι πε-
νιώσεις, οι υποκλίσεις... Περί-
νοησις τή ζωή μ' ένα φτερό στο
χέρι και ξεοκονίωση. Καθένας
έχει κάποιον να ξεοκονίση: ό κα-
τώτερος τόν άνωτερο, ό άνωτερος
τόν άνωτατο. Για μία υποκλιση
τόν άνωτατο. Για μία υποκλιση
τόν άνωτατο.

Και πάλι δέν καταφέρ-
νουμε όλοι μας. Γιατί υπάρχει κι'
ένας μεγάλος άρτίδος από τα
πλάσματα σου, Παιτοδύναμε, που
διανύει με στερήσεις τις μέρες
του.

Τόν Ιδρώτα μας ζήτησε. Κι'
έμεις, μαζί μ' αυτόν στο θωμό
της προσπάθειας καταθέτουμε τήν
άσιοπρέπεια, τήν υπερηφάνεια, τήν
όντοτητα μας. Μόχθος ψυχής και
σώματος είναι όλος ό εός μας.
Λατάρες και άγωνίες μας συνο-
δεύουν από τό λίκνο ως τό πέ-
τετρο. Πόσο άνεκλήρητοι μάς
περιβάλλουν. Κι' άν καμμία φο-
ρά έκπληρωθή κανένας απ' αυ-
τούς, χιλιοί άλλοι παίρνουν τήν
θέσι του, κι' όλο τρέχουμε να
τους φτάσουμε. Τι φταίμε έμείς;
Έτσι μάς έχεις πλάσμενους. Αλ-
ώνισες Σίλικρους, που μόλις πέ-
ρουμε τήν πέτρα στην κορυφή,
μας φεύγει από τα χέρια και τρέ-
χουμε πίσω να τήν ξαναβρούμε.
Με. Ή, αν δέ μάς φύγει και τήν
κρατήσουμε εκεί όπου νομίζαμε ό-
τι ήταν τό τέμα της πορείας
μας, νέα κορυφή ώνάμεται μπρο-
στά μας και πριν συνέλθουμε α-
πό τήν κούρασι άρχίζουμε να τήν
εξανικνύουμε προς τό πέρα.

Ζωή-άγώνας και άνησυχία. Ζωή
δixως γαλήνη. Δέν έλμαστ' έμεις
που τη φτιάσαμε τέτοια Παντο-
γνώστη. Τό ζέρις. Από τήν ά-
ποφράδα έκείνη μέρα της εξώσε-
ως τών πρωτοπλάστων από τήν
μακαριότητα τού Παραδείσου ή ή-
συχία σκοτώθηκε στις ψυχές τών
πλάσμάτων σου, κι' όλο κάτι θέ-
λουμε, κι' όλο κάτι ζητούμε, κι'
όλο ψάχνουμε για κάτι που δέ
μας άφίνει να χαρούμε τα θεία
δώρα: τ' άστρα, τ' άδέντρα, τ'
άνθη, τόν ήλιο, τα σύννεφα, τα
χρώματα τού δειλινού, τό τρα-
γούδι τών πουλιών, τή γοητεία
της φύσεως.

Τι φταίμ' έμείς Κύριε; Τι
φταίμε άν κυλώντας τήν πέτρα
μας, τσασκινάμε, από τόν κάμα-
το, γεμίζουμε με κανέες και πά-
θη, και άδίκως όπως μάς δέ-
λησαν και κακοποιούμε όπως μάς
κακοποίησαν, και φθονούμε όπως
μάς φθονήσαν, και σκάβουμε τό
λάκκο τού πλίστου μας, όπως ό
πλίστου μας σκάει τό δικό μας
λάκκο.

Άλλά τώρα κολούμαστε σε με-
τάνοια για τούς άποκρηάτικους
έκτροχασμούς μας. Άπό τούς ή-
μεροδείκτες τους πληροφορηθήκα-
με Κύριε. Κρεμαμένο στο ντου-
λάσι του έμεινε τό φράκο και ή
μάσκα δέν τόλμησε να ξεμυτηθ-
η. Ούτε στην προθήκη του καταστή-
ματος. Δέ στρώθηκαν με κομψή
οι δρόμοι. Χωρίς πιστούς έμεινε
ή Τερψιχόρη και ή έκδήλωση της
λατρείας στην τέχνη της έγινε ά-
δωρητή.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 14 ΜΑΡΤΙΟΥ 1943

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Προσευχή

Σε νηστεία και προσευχή μάς
καλεί ή Έκκλησία. Μετά τήν
κραυγή της Άποκρύψης, ή περι-
σπαστική και ή μετάνοια. Κύριε
τάν Δουάμεων! Με τόσο κοινό
τού θυμιατικού άνεσάινει στους
ούρανους ή παράκλησις τών ά-
νθρώπων. Άμαρτωλοί που λυγί-
ζουν τό γόνατο κι' επικαλούνται
τή συγγνώμη.

Άλλα είναι τόσο βαρεία, λοιπόν
τα κριματά μας; Τι κάνουμε. Πα-
ναγάθε; Έτσι όπως μάς κατα-
ράσθηκαν, ακριβώς όπως μάς κα-
ταράσθηκαν, με τόν Ιδρώτα τού
προσώπου μας κεράζουμε τό ψυ-
μας μας. Δέν είναι δέ μόνο ό σω-
ματικός κόπος. Ποιά δέ τόν λο-
γαριάζε; Χειρότερος απ' αυτόν
είναι ό κόπος της ψυχής, οι τα-
λαπωρίες, οι συμβιβασμοί, οι πε-
νιώσεις, οι υποκλίσεις... Περί-
νοησις τή ζωή μ' ένα φτερό στο
χέρι και ξεοκονίωση. Καθένας
έχει κάποιον να ξεοκονίση: ό κα-
τώτερος τόν άνωτερο, ό άνωτερος
τόν άνωτατο. Για μία υποκλιση
τόν άνωτατο. Για μία υποκλιση
τόν άνωτατο.

Και πάλι δέν καταφέρ-
νουμε όλοι μας. Γιατί υπάρχει κι'
ένας μεγάλος άρτίδος από τα
πλάσματα σου, Παιτοδύναμε, που
διανύει με στερήσεις τις μέρες
του.

Τόν Ιδρώτα μας ζήτησε. Κι'
έμεις, μαζί μ' αυτόν στο θωμό
της προσπάθειας καταθέτουμε τήν
άσιοπρέπεια, τήν υπερηφάνεια, τήν
όντοτητα μας. Μόχθος ψυχής και
σώματος είναι όλος ό εός μας.
Λατάρες και άγωνίες μας συνο-
δεύουν από τό λίκνο ως τό πέ-
τετρο. Πόσο άνεκλήρητοι μάς
περιβάλλουν. Κι' άν καμμία φο-
ρά έκπληρωθή κανένας απ' αυ-
τούς, χιλιοί άλλοι παίρνουν τήν
θέσι του, κι' όλο τρέχουμε να
τους φτάσουμε. Τι φταίμε έμείς;
Έτσι μάς έχεις πλάσμενους. Αλ-
ώνισες Σίλικρους, που μόλις πέ-
ρουμε τήν πέτρα στην κορυφή,
μας φεύγει από τα χέρια και τρέ-
χουμε πίσω να τήν ξαναβρούμε.
Με. Ή, αν δέ μάς φύγει και τήν
κρατήσουμε εκεί όπου νομίζαμε ό-
τι ήταν τό τέμα της πορείας
μας, νέα κορυφή ώνάμεται μπρο-
στά μας και πριν συνέλθουμε α-
πό τήν κούρασι άρχίζουμε να τήν
εξανικνύουμε προς τό πέρα.

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΣΑΤΥΡΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

Υπό Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

Στη ζούγκλα μέσα κόπησα περίπου ένα μήνα
κι' από προχτές εγύρισα και πάλι στην Αθήνα.
Είς τήν Αθήνα γύρισα τήν προσφιλή μας πόλι
που δέν υπάρχει δεύτερη στην Οικουμένη όλη.

Με τις Αθήνας τη ζωή θ' ασχοληθώ και πάλι,
με τους πλουσίους, τους άποτούς και με τη θιοπάλη.
Νά ξαναγράψω έπικαιρα στην πρώτη τη σελίδα
Τήν έμμετρή σας δίνοντας και πάλι έφημεριδα.

ΠΑΡΤΥ

Στα «πάρτυ» τρέχει διαρκώς ό κόσμος όλος άρτι
και κάθε θράδυ δίνονται όκτω χιλιάδες «πάρτυ».
Κουτοί, στραβοί κι' άλλοιθωροί χορεύουν και πιδάνε
και μερικοί κωφάλαλοι τό «Βρέχει» τραγουδάνε.

Αλλ' όταν τ' ώρολόγιον τις έντεκα σημάνη
τό: «Βρέχει» εγκαταλείπουνε και πέφτουνε στο... «Νάνι»

Παρτομανία, ούτως είπεν τήν πόλι μας μαστίζει
κι' από τό «πάρτυ» τό πολλά ό κόσμος τό σαστίζει.

Άφου και μία ταβέρνα
της εποχής κοφτήριον και μουσική μοντέρνα,
έκτός άλλων πολλών

διαφημίζει κατ' αυτές και «πάρτυ τών...τρελλών»
Και θάναι, πράγματι, τ ρ ε λ λ ο ι έκείνοι που θά πάνε
σε λησταρχείο κοσμικό να πιούνε και να φάνε.

Τα «πάρτυ» δίνονται παντού, άδιακρίτως ήτοι:
στη σάλλα, στο ύπόγειο, στο χώλλ, στο μαγειριό,
στο ταρτσάκι, στην αύλη, κοντά στο νεροχύτι
και κάπου - κάπου δίνονται και μέσ' στο...πλουταριό.

Κυρίως όμως δριθουνε τα πάρτυ τα κατ' όκον
όπου δανθίδες άναίδεις τό θεωρούν καθήκον
να κάνουν τήν εμφάνισιν, να πούνε...κωμικά
και να πετάξουν μερικά...δ ι α κ ο σ μ η τ ι κ α.

Σε «πάρτυ» πάσης φύσεως οι πάντες δολοδέρνουν
και νεαροί και γέροντες σ' αυτά μόνο τριβάζουν
Παίρνουν μαζί τους τό ψωμί, τό φαγητό τους παίρνουν
και θηλυκοί κι' άρσενικοί συνήθως κάτι δάζουν.

Η Μαίρη δάζει τό φαγι, ό Γιάνκος τό σαλάμι,
ό Πελοπίδας τό ψωμί, ό Μίστος τό καλάμι.
Η Λούση δάζει τις...φωνές σε μερικούς εξάλλους
και δάζει...λόγια διαρκώς, ή Κατινιώ στους άλλους.

Ο Κώστας δάζει τη φακή, τους τσίρους ή Μερόπη,
ό Νίκος δάζει τό γλυκό, κι' ή Αλδία τό σορόπι.
Ο Μένιος δάζει τό κρασί, ό Μινης τό ηδύποτα.
Και κάποιος γέρος μοναχά δέ δάζει, ό δόλιος...τίποτα!

ΚΑΤΑΠΙΩΣΙΣ

Έκείνοι που μάς έγδυσαν τόν περουνό χειμώνα
και για θοοκή μάς έστειλαν στόν πράσινο λειμώνα,
εις μάτην αγωνίζονται και μάς παρακαλάνε
και τις φωνές τό μετάλλα άδίκως τό χαλάνε.

—Ψωμί τού φούρνου, κύριοι!
—Είκοσιόχτώ τό δίνουμε.
—Πάρ' τα παιδιά με είκοσιεφτά!
—Άνάν! και τί θά γίνουμε!

Από φωνές παρόμοιες ή άτμόσφαιρα δονείται
και μ' όλα ταύτα, φίλοι μου, κανείς δέν συγκινείται.
Κι' αυτο

Η σκληραγωγία του έρωτος

(Εκείνος κι' Εκείνη τελειώ-
νουν το φαί τους).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δεν θα πάρης ακό-
μα ένα πορτοκάλι;
ΕΚΕΙΝΗ.—(Ξερά)... Όχι...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μήπως προτιμάς να
στο κόμμα φέσες με ζαχαράκι και
λικέρ από πάνω;
ΕΚΕΙΝΗ.—(Ανυπόμονα).— Όχι,
σου είπα!
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καλά... Μην θυμώ-
νεις.
ΕΚΕΙΝΗ.—Δε βλέπεις πόσο ε-
φάγα;
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Το πορτοκάλι δεν
είνε για να χορτάσης. Είναι για
να χαλάρωξ...

ΕΚΕΙΝΗ.—Το στομάχι μου δεν
χωράει τίποτ' άλλο... φτάνει...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Όπως θέλεις...
(σιωπή). Σε πολυχάρεισάν όμως
κι' αυτό σου χαλάει το χαρα-
κτήρα...

ΕΚΕΙΝΗ.—Θα προτιμούσα να μη
με χλεύαζες τόσο...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σε' ενοχλώ;
ΕΚΕΙΝΗ.— Πρέπει να σου πω
ναί, για να μετριάσης λιγάκι τις

φροντίδες σου... Είναι φοβερό πί-
στεψέ με, να μου φαινόσαι διακο-
κώς έτσι... Βγαίνω και με κου-
κούλινες καλά- καλά, λές και
πρόκειται να πάω για ξεερευνήσι
στο Βόρειο πόλο... (Όταν γυρι-
σω μου έλγεις τα γόνατα μου
διαστικά, μου ξεσπίνεις τα χέ-
ρια μου με φιλάει... Όταν προ-
γευματίζουμε το πρωί, προπα-
θείς να ξεκαρτερώσης αν θα προ-
τιμούσα το αυγό μου (τοσοδ' ή
αλά—κόκο, αν θα μ' άρεσε το
κουμάκι μου φριγανιά, κι' αν πά-
νω στη φριγανιά θάθελα βούτυρο
με μαρελάτα ή με μέλι... Αν το
μεσημέρι θάθελα στο πιάτο μου
ένα μπόν-φιλέ ή ένα τηγανητό
ψάρι με μαγιονέζα... Αν τη νύ-
χτα θάθενα πιά εστιατοριακό να
κουμπάει με κλειστό παράθυρο ή
μ' άνοιχτο, για να ανανεώνεται ο
άερας του δωματίου... Έσύ δεν
είσαι έραστής; Είσαι έχεριδίων
εστιατοριακής διαίτης...

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο μελαγχολικά).
—Ίσως να μην έγινε αδικία...
ΕΚΕΙΝΗ.— Αφού όμως της ένοχλήσας σου
είν' άλλη. Αυτά που σου παρέχω

εγώ, οι φροντίδες μου οι ύπε-
ρανθρώπινες, οι ανήστες ίσως, δεν
είνε δυνατόν να μη σε κάνουν
να με ξεχωρίσης από όλους τους
άλλους ανθρώπους, γιατί πουθενά
δε βρήκες κάτι που έστω και να
πλησιάζει λίγο αυτά που γνωρι-
ζεις τώρα από μένα... Με το να
σε φροντίζω όμως τόσο κάνω την
έξη γκάφα: Σε υποβιβάζω στη
θέσι του παιδιού κι' υποβιβάζο-
μαι κι' εγώ στη θέσι του γέρον-
τος... Άνολγα ανάμεσα μας
ένα θάρατρο που δεν δικαιολογεί-
ται καθόλου απ' τη διαφορά της
ηλικίας μας και το άδικαλογητο
αυτό θάρατρο δεν είναι ίκανός να
το γεμίσει ο κακομοίρης ο έρωας!
Ένας νέος άντρας, έχει κι' α-
πό τις απαιτήσεις του, τον έγω-
ισμό του, αείκει να σκεφτεί άρ-
κετά και τον εαυτό του, αείκει ν'
επαυγολήσει τη σκέψη της γυναί-
κας και να δεχτεί στοργή κι' ά-
γάπη, κι' αφοσίωση... Άμα τα δι-
νι μόνο, τότε γίνεται ένοχλητι-
κος... Η άδυστορία είναι αυτή
που συγκρατεί πάντα τον έρωτα,
ενώ το ενδιαφέρον τον κακομα-
θαίνει, τον κάνει μαλακό και λυμ-
φατικό, και πολλές φορές προκα-
λεί τον θάνατό του από μαλα-
σιμιά... Η άδυστορία είναι η σκλη-
ραγωγία του, η γυμναστική του
να παύει, που τον κάνει να μένει
πάντα ροδωκόκκινος κι' υγιής...
Έχεις δική κι' εγώ αδικία...
ΕΚΕΙΝΗ (τον αγκαλιάζει, με
κλάματα).— Με συγχωρείς... Εί-
μαι άδύστη...
ΕΚΕΙΝΟΣ (τη χαϊδεύει).—Κι'
εγώ αδιόρθωτος... Νά, βλέπεις;
Πάλι εσένα σκεφτόμουν. Μη κλάις
και κοκκινίζεις τα μάτιακά σου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΟΛΟ — τόν κόσμο

ΕΝΑΣ ΚΥΚΝΟΣ
ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕ ΑΠΟ ΑΠΕΛΤΗΣΙΑ

Υπάρχει στο Πά της Γαλλίας
ένας ωραιότατος δημόσιος κήπος
με θαυμάσια λίμνη, μέσα στην ό-
ποια ζούσε ένας μεγαλοπρεπής
αδελφός κυκνός. Τώρα τε-
λευταία όμως που πισσοστρώθηκαν
μερικοί διάδρομοι του πάρκου ο
κύκνος έβηκε μία μέρα απ' τη
λίμνη ανυπόπτως για να περπα-
τήσει στη νωπή άκόμη πίσσα ό-
που δυστυχώς γλύστρησε έπεισε
κάτω και λερώθηκε φρικτά. Τα
κάτασπρα φτερά του έγιναν άγνώ-
ριστα και έν γένει όλο του το
σώμα βρισκόταν σε άλλα κατά-
στασις.

Ο κύκνος θέλησε να καθαρι-
σθι στο νερό, μα οι κηλίδες της
πίσσας δεν έβγαλαν πιά. Μονι-
μώδης τότε με συνέχη και άγρια
ροαφίσματα άρχισε να ξεριζώνει
τα λερωμένα φτερά του, καταμα-
τώνοντας το σώμα του. Άλλα για
να καθαρίσθι καλά έτρεπε να μα-
δηθι ολόκληρος. Και τότε άπελ-
τισμένος, πρότιμης να πεθάνη
από την πείνα, όπως κι' έγινε.

ΣΑΡΚΟΒΟΡΟ ΦΥΤΟ

Δέν υπάρχει αμφαλό, πιά πε-
ριεργο φυτό από το «Νηπενθές
Μπιγκλακάρτα» ή κοινώς «Μυιο-
χάφτη» που υπάρχει στη Βόρνη.
Τα μεγάλα άνθη του φυτού α-
υτό είναι πάντοτε έτοιμα ν' άρπά-
ξουν κάθε έντομο, ακόμα και το
μεγαλύτερο. Κάποτε μάλιστα βρή-
καν έναν ολόκληρο ποικίλο μέσα
σ' ένα από τα άνθη αυτά.
Κάθε άνθος του «Μυιοχάφτη»
έχει στο βάθος του ένα δού ύδρο
που τραβάει τα έντομα τα όποια
γλιστρούν εκεί μέσα. Μόλις όμως
το έντομο μπει μέσα, το λουλούδι
κλείνει από πάνω του και το φυ-
λακίζει έτσι που φοβάει από ά-
σφυξία. Κατόπιν χωρίς στο δού
έκείνο ύδρο, το διαλύει και το
απορροφά τελείως.

ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΑΠΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Στη Νέα Γουινέα συνήθίζεται
πολύ και άποτελεί το καλύτερο
στόλισμα του λαϊκού μιάς γυναι-
κας ένα περιδέραιο από μεγάλα
μαύρα μυρμηγκία που είναι πολύ
σπάνια εκεί. Οι γυναίκες τα κυ-
νηγούν με μανία και όταν τα πι-
αίνουν τα δαγκώνουν και τους κό-
θουν με τα δόντια τα κεφάλι. Ε-
πειτα τα τρυπούν προσεκτικά και
τα περνούν σε μία κίτρινη μετα-
ξωτή κλωστή φτιάνοντας έτσι έ-
να περιδέραιο για το λαϊκό της.

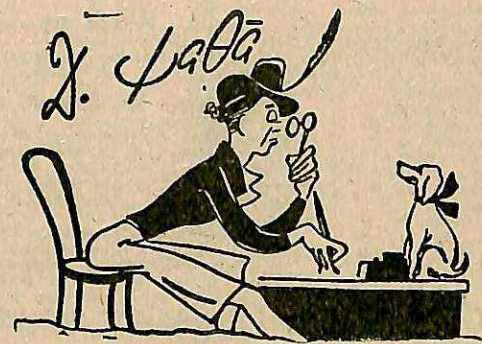
ΡΕΚΟΡ ΨΙΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Τα θάματα της ψιλογραφίας
είνε γνωστά. Αναφέρεται μάλιστα
ως μοναδικό καθόρθωμα ενός μο-
ναχού, που κατόρθωσε ν' αντίγρα-
ψι ολόκληρη την Καινή Διαθήκη
πάνω σ' ένα αυγό! Και στις ήμε-
ρες μας όμως, η ψιλογραφία θρι-
αμβεί.

Πρό όλίγων ετών, ένας κατάδι-
κος τών φυλακών της Λευψίας, είχε
κατορθώσει να γράψι στο πίσω
μέρος ενός γραμματισμού 5.300
γράμματα.
Άλλά και το ρεκόρ αυτό κα-
τερίφη, γιατί πρό έβδομίδος,
ένας κατάδικος τών φυλακών του
Άγιου Παύλου της Γαλλίας, πα-
ρουσίασε στο δόκτορα Λοκάρ, δι-
ευθυντή του επιστημονικού άρχιστη-
ριου της αστυνομίας της Λυώνς,
ένα γραμματισμό, στο πίσω μέ-
ρος του όποιου είχε κατορθώσει να
γράψι 7.645 γράμματα στο Άλφα-
βήτου! Τα γράμματα αυτά είναι τό-
σο ψιλογραμμένα, ώστε δεν δια-
κρίνονται παρά μόνο με λυχνό
φάκο. Είναι όμως καθαρογραμμένα
και οι λέξεις τις όποιες άποτελούν
διαβάζονται εύκολα με το φάκο.

■ ■ ■

* Όποιοι δεν ήθύνονται πολύ
ελάχιστα ύπαφέρει στην πείσι του
... Νά φοβάσαι αυτόν που σε
κακολογεί μυστικά και να φυλά-
γεσαι απ' αυτόν που σ' επαινεί
στον κόσμο.
* Δέν μπορεί κανείς να σηκώ-
νι το σταυρό και να ψάλλη συν-
χρόνως.

Μαντέρμ Σουσου

Παλαιά γνωριμία

Ήταν ζωφίλος. Και ζωφίλος μάλιστα
φανατικός. Καθώς λοιπόν έπερπατούσε μια
μέρα στο Ζάμπιε συνάντησε ένα σκύλο,
ή κατάστασις του όποιου ήταν αξιοθρήνη-
τος.

Τα κόκκαλα του ήμπορούσε να τα με-
τρήσει ένα- ένα. Τα πόδια του σπιρτόξυ-
λα. Η μουσούδα του μακρὰ και κοκκαλώ-
δη. Τα μάτια του γεμάτα αγωνιώδη θλι-
ψιν. Το θώρα του άργό και μελαγχολικό.
Έσταμάτησε μπροστά στο τετράποδο ό άν-
θρωπος και το κυττάζε με πόνον. Ύστε-
ρα με την άφέλειαν που διακρίνει τους ευ-
γενείς ανθρώπους, έγύρισε, έκυττάδε ό-
λόγυρα του μερικούς περιπατητές και έρω-
σε:

- Δικός σας είναι, κύριε;
- Ποιός;
- Αυτός ο σκύλος!
- Κυρίε έλέησον!
- Έν τω μεταξύ ο σκύλος αντίλαμθανό-
μενος προφανώς ότι γίνεται συζητήσις για
την άθλια του προσωπικότητα και κρίνων
ότι δεν αξίζει τον κόπο να γίνεται κουβέν-
τα, έκανε ν' άπομακρυνθι. Ο άγαθος ζω-
φίλος όμως τόν έσταμάτησε, του εκάδεψε
το κεφάλι και τόν εκράτησε κοντά του,
έννυ προσπαθούσε να πάρη πληροφορίες
για την προέλευσί του. Έξαφνα έπετάχ
κε κάποιος άλλος:
- Μωρέ Γιάννη!
- Ε;
- Δέν τόν ξέρεις αυτό το σκύλο;
- Μωρέ σπάς το κεφάλι μου.
- Τι το σπάεις μωρέ! Δέν τόν θυμά-
σαι; Είναι ο σκύλος της μαντάμ Σουσου.
- Μήπως ξέρετε πού κατοικεί; ρώτησε
ο ζωφίλος.
- Ο σκύλος;
- Όχι, ή μαντάμ Σουσου.
- Α, δέν ξέρετε την συνοικία της μαν-
τάμ Σουσου; Μα τότε τι ξέρετε λοιπόν;
Δέν ξέρετε τόν περιήρημο Βούθουλα; Δέν
ξέρετε την Ιστορικήν έκείνην, την θρυ-
λικήν συνοικία που έδόξασε με τ' όνο-
μά της;
- Δυστυχώς.
- Το Κολωνάκι το ξέρετε;
- Έκεί κάθομαι.
- Ε, τότε πρέπει να μάθετε και τόν
Βούθουλα, για να συμπληρώσετε τις γνώ-
σεις σας, κύριέ μου.
- Θα τόν δω εύκολα;
- Άμέσως.
- Και το όπιτι της μαντάμ;
- Είναι πασίγνωστη. Όπου και να ρω-
τήσετε θα σας το πούν. Την μαντάμ Σου-
σου την ξέρουν και οι πέτρες.
- Ένθουσιασμένος ο άνθρωπος έπήρε το
σκύλο για να τόν οδηγήσθι στην ιδιοκτη-
σία του. Α, ήταν τόσο ευγενικός. Και τό-
σο πολύ φιλόδοξος. Ήμπορούσε να δρ άν-
θρωπον να πεθαίνι μπροστά του από την
πείνα, δέν θα έδινε δεκάρα τσακιστή. Ήμ-
πορούσαν να χτυπούσαν στην πόρτα του
ρακένδυτοι και πεινασμένοι. Θα τούς την
χτυπούσε στα μούτρα τους. Για σκύλο ό-
μως όλα κι' όλα!... Πολλά είδων λόξες
υπάρχουν εις τόν κόσμο.

Σεκίνησε, λοιπόν!
Μπρός ο σκύλος, πίσω ο ζωφίλος. Μπρός
ο ζωφίλος, πίσω ο σκύλος. Δρόμο παίρ-
νουν, δρόμο άφίνουν. Έτρεμαν τα γόνατα
του σκύλου. Έσταματούσε. Έσταματούσε
και ο άνθρωπος. Έκουραζόταν ο άνθρω-
πος και έσταματούσε. Έσταματούσε και ο
σκύλος. Από καιρού εις καιρόν καθώς έ-
σταματούσε ο σκύλος έρχιναν θλέμματα
άγωνιώδης έρωτηματικά στον άνθρωπον
έναν να τού έλεγε:

— Πού με πής;
Και τότε ο άνθρωπος του εκάδεψε το
κεφάλι και του έλεγε:
— Έννοια σου! Έννοια σου!
Έτσι, ύστερα από δρόμον μιάς ώρας
περίπου, σκύλος και άνθρωπος έφτασαν
στον Βούθουλα. Άλλα μισή ώρα περιπλα-
νήθηκαν εκεί ως πού να ανακαλύψουν το
οπιτι της Σουσου.

Έκτύπησε ο άνθρωπος.
— Άνοιξε ή Σουσου.
— Τι θέλετε, κύριε;
— Είσαθε ή μαντάμ Σουσου;
— Αυτόπροσώπως.
— Γνωρίζετε αυτό το σκύλο;
— Η Σουσου εσώκωσε τα φασαμίν, τα έ-
φερε στα μάτια, ύστερα κατέβασε με πό-
ζε το κεφάλι και έκυττάζε τόν σκύλο.
— Αυτός είναι σκύλος;
— Δέν είναι δικός σας μαντάμ;
— Τόν κακόν και τόν ψυχρόν σας τόν
καιρό, κύριε. Και εάν επρόκειτο να έχω
σκύλο αυτή την εποχή, θα τόν ετάιζα κα-
λύτερα από σένα και δέν θα είχε αυτή
την αξιοθρήνητον μοιρη που όμοιάζει με
την δική σας!

Επάωσε ο άνθρωπος:
— Με συγχωρείτε, κυρία.
— Βλάξ!
— Παρντόν.
— Γελοίο τύπε. Νά τόν πάρης αυτόν τόν
πειναλέον και να τόν τριφής στην κασιδα
σου. Και όποιος σου είπε ότι είναι δικός
μου να τόν μαγειρέψι και να τόν φάη.
Καθότι ασφαλώς δέν θα έχη και τι καλύ-
τερον να φάη!...

Και τού έκτύπησε με πάταγον την πόρ-
τα στην μοιρη. Έντρομος και καταπλη-
κτος ο άνθρωπος έκανε να φύγη. Άλλα ο
σκύλος δέν έφευγε. Έκόλλασε εκεί στο
κατώφλι της μαντάμ Σουσου σαν να εί-
χε ιδιαίτερους λόγους παραμονής. Έκείνη
τη στιγμή έρχόταν απ' έξω ο Παναγιώτα-
κης.
— Μπρρ!...
— Τι συμβαίνει, κύριε;
— Μπρέ! Ο Καραβανγέλης! Ο σκύλος
της Σουσου. Μπρέ πώς κατήντησε!
Συγχρόνως ο άτυχός σκύλος, του όποιου
τις αναμνήσεις έθερμαινε το ενδιαφέρον
του Παναγιωτάκη, άρχισε να κουνά την
ουρά του.
— Μπρέ Καραβάν!...
— Τόν γνωρίζετε, κύριε;
— Είναι της γυναίκας μου.
Και ο Παναγιωτάκης άνοιξε την πόρτα
και είσοδιπσε την Σουσου.
— Σουσου, ο Καραβάν.
— Ο Καραβάν;
— Νάτος, εδώ είναι.

Τότε μόνον θυμήθηκε ή Σουσου ποιός ή-
ταν ο σκύλος. Άλλά στο χάλι που βρισκό-
ταν ήταν άδύνατον να τόν δεχθι. Άλλοίμο-
νος, ο ξεπεσμός του σκύλου της έθιμζε
τόσο πολύ τόν δικό της ξεπεσμό, ώστε έ-
κλεισθηκε μέσα στο δωμάτιό της και επι-
λοσόφησε:
— Τι σου είναι ή ζωή!... Μέχρι και οι
σκύλοι άκόμα γνωρίζουν ήμέρες δόξης και
ντεκαντάς.

Μοντέρνος ζητιάνος

Περνώντας κοντά από έναν άόρματο
και άνάητρο ζητιάνο, μία έλέημων κυ-
ρία, ρίχνει ένα μικρό νόμισμα μέσα στο
τενεκεδέβιο κουτάκι του.
— Το νόμισμα αυτό είναι κάλικο, κυ-
ρία, τις φωνάζει ο τυφλός αντί να την
ευχαριστήσθι.
— Μπρί! Και πώς το κατάλαβες άφου
δέν βλέπεις;
— Το κατάλαβα από τόν κρότο που
έκανε πέφτοντας μέσα στο κουτί...
Η κυρία προχώρησε λίγο, στάθηκε
όμως στη νωνία του δρόμου και άρχι-
σε να παρακολουθι τόν έπαιτη.
— Από λίγο πέρασε ένας διαδότης, ό
όποιος στάθηκε κατάληκτος μπροστά
στο ζητιάνο, τόν όποιον γνώριζε από
καιρό.

— Χαίρετε, κύριε, του είπε ό...άόμα-
τος με φιλικό ύφος.
— Μα ως τώρα ήξερα ότι σου έλειπε
το δεξί πόδι. Τώρα βλέπω άπόκρησες
το δεξί κι' έκασος το άριστερό!
— Τι τα θέλετε, κύριέ μου, τού άπο-
κρίθηκε άτάραχος ο ζητιάνος. Άλλάζω
πότε- πότε πόδι για να βαστάνε πε-
ρισσότερο καιρό τα παπούτσια μου...
Πρέπει να χαλώ με τη σειρά τους πώ-
τα το άριστερό και ύστερα το δεξί.
ΡΟΛΑΝ

“Ένα άνοικονόμητο — ΚΑΠΕΛΛΟ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

(Ο κύριος, ή κυρία και ό βετής θλα-
στός τους πηγαίνουν στο θέατρο όπου
θρονάζονται σε τρία καθίσματα της
πλατείας. Η παράστασις άρχίζει).

Η κυρία: Βλέπεις καλά;
Ο κύριος: Ναι, ναι. Μην άνησυχής.
Η κυρία: Έσύ, Κωστάκη, βλέπεις;
Ο κύριος: Δέν βλέπω τίποτε.
(Δείχνει μία κυρία μ' ένα μεγάλο κα-
πέλλο που κάθεται στο μπροστινό κά-
θισμα): Η κυρία αυτή με το καπέλλο
της δέν μ' άφίνει να δω τίποτε. (Άρχι-
ζει να μιζοκλαίη).

Η κυρία (στον άνδρα της): Θα έ-
πρεπε να παρακαλέσης την κυρία να
δγάλη το καπέλλο της...

Ο κύριος (στον συζυγο της μπρο-
στινης κυρίας): Θα έχετε την καλωσύ-
νη, κύριε, να παρακαλέσετε την κυρία
σας να δγάλη το καπέλλο της;

Η κυρία με το καπέλλο (στον
άνδρα της): Βγάλε το από το νου σου
ότι θα δγάλη το καπέλλο μου. Ξέρεις
πολύ καλά πως αν ήρθα στο θέατρο, ήρ-
θα ακριβώς για να επιδείξω το καινούρι-
ο καπέλλο μου...

Η κυρία: Μωρέ, τι άντρας είναι αυ-
τός! Δέν της μαθαίνει λίγο τρόπο;

Ο κύριος: Τι να σου κάνη κι' αυ-
τός; Ουάγεται! Αυτή δέν είναι γυναί-
κα. Με το καπέλλο μάλιστα που φοράει
μοιάζει σαν βασίλισσα τών Ζουλου.

Η κυρία με το καπέλλο (στον
άνδρα της): Άνέρεσαι, δειλέ, να βρι-
ζουν έτσι την γυναίκα σου;

Ο άντρας (γυρίζοντας πίσω): Σας
παρακαλώ να παύετε να μιλάτε κατ' αυ-
τόν τόν τρόπο για την γυναίκα μου.
Έξ' άλλου με τις φωνές σας δέν έ-
κουμε τίποτε.

Ο κύριος: Κι' εγώ, φίλε μου, δέν
επληρώσα είσιτήρη για να ιδω το κα-
πέλλο της γυναίκας σου. (Στη γυναίκα
του): Άφου ο Κωστάκης δέν βλέπει άς
ανέβη όρθιος πάνω στο καθίσμα του).

(Ο μικρός πηδάει άμέσως πάνω στο
καθίσμα).

Ένας θεατής (που κάθεται πι-
σω από τόν μικρό): Ο μικρός δέν μπο-
ρεί να καθήσθι στη θέσι του; Δέν βλέ-
πομε τίποτε πιά!...

Οι παρακαθήμενοι θεαταί:
Σοσι! Ήσυχία!...

Ο θεατής: Άφου είναι έτσι, να κι'
εγώ! (Άναβαίνει κι' αυτός πάνω στο
καθίσμα του).

Οι πίσω απ' αυτόν θεαταί: Έί
Κάτω! Τι γίνεται εδώ;

(Προμηνείται θύελλα, εύτυχως όμως
είσοδιπεται ο διευθυντής του θεάτρου,
ό όποιος και καταφάνει τρέχοντας).

Ο διευθυντής (στον μικρό Κω-
στάκη που κύνει πύρινα δάκρυα): Μην
κλαίς, χρυσό μου, τώρα σε λίγο θα σε
πάρη ή μαμά σου στα γόνατά της για
να βλέπης. Για να μη θελι ή κυρία αυ-
τή να δγάλη το καπέλλο της, θα έχη ά-
σφαλώς τους λόγους της. Θα φοβάται
φαίνεται μήπως μαζί με το καπέλλο της
δγούν και τα...μαλλιά της!

Η κυρία με το καπέλλο: Τι
είπατε; Έγώ φεύτικα μαλλιά! Έγώ
περνούσα; Α, όχι! Και θα σας το ά-
ποδείξω... Όρίστε λοιπόν (Βγάζει το
καπέλλο της): Εύχαριστήθηκες τώρα;

Ο διευθυντής: Βέβαια, κυρία
μου και σας εύχαριστούμε πολύ (στον
πατέρα του Κωστάκη): Κρίμα, κύριε,
που είσαθε και παντρεμένος και έχετε
και παιδί. Δέν έμαθατε άκόμη ότι χρει-
άζεται διπλωματία για να καταφέρη
μία γυναίκα να κάνει κάτι που δέν θέ-
λει;...

Οι παρακαθήμενοι θεαταί
(Ξεπούν σε άκράτητα γέλια).

(Αν' όλα τα σημεία της πλατείας οι
θεαταί σπώνονται για να ιδούν τι συμ-
βαίνει).

Η κυρία με το καπέλλο (κα-
τακόκκινη από το θυμό της και αίσθα-
νομένη την ανάγκη να ξεσπάση κάπου,
τα βάζει μ' έκταση πού βρισκεται
πίο κοντά της από κάθε άλλον, με τόν
άνδρα της): Σήκω, Άνδρόνικε, σήκω
να φύγουμε. Έκαναμε πολύ άσχημα
που ήρθαμε σ' αυτό το θέατρο, όπου
δέν έρχεται καθόλου καλός κόσμος.
Άλλά δέν φταίνε αυτοί, φταίς έσύ που
δέν τούς βάζεις στη θέσι τους και τούς
άφινεις να γελούν εις βάρος της συζύ-
γου σου, θάκα!... ΜΑΡΙΟΣ ΚΑ ΣΤΕΛΛΑ

8. Και μαινόμενος, αφρίζοντας από θυμό, τρελλός από άπελπισία, ξαναγύρισε στον πύργο του. Δεν σάπηξε εκεί παρά λίγες στιγμές. — Έφυγε!... φώναξε στη Μαρκελίνα. Πηγαίνω να τον συναντήσω... να τον σκοτώσω!... Κι' έφυγε καλπάζοντας για τον πλησιέστερο σιδηροδρομικό σταθμό...

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Μόλις ο κόμης έφτασε στο Παρίσι, έτρεξε άμέσως στην οδό Λαβράλ, όπου εγγνώριζε ότι θα εύρισκε τον Νταγκέρ. Ήταν κατακόπτος. Δεν είχε γευματίσει, δεν είχε πιη ούτε ένα ποτήρι νερό. Βιαζόταν να εκδικηθεί, να τιμωρήσει τον άτιμο καταστροφέα της κόρης του. Ο Νταγκέρ ήταν εκεί. Ο κόμης Μοντεσκούρ ώρμησε στο δωμάτιο όπου έβρισκόταν ο διασφορεύς της κόρης του μαινόμενος.

— Άθλιε! του φώναξε μόλις τον είδε. Δειά! Άτιμε!... Δεν θα μού ξεφύγης πλέον. Θά χτυπήθω! — Καί θα σέ σκοτώσω, απάντησε ο Νταγκέρ με μίση. — Αυτό είνε άλλος λογαριασμός. Πηγαίνω τώρα στο σπίτι μου, όπου θα περιμένω τους μάργουρας σου. Σέρεις που πρόκειται να εγκατασταθώ. Στ'ό μέγαρο Μπορά στην οδό Ρισελίε.

Δεν προσέθεσε ούτε μία λέξη παραπάνω. Άφήνει τον Νταγκέρ και τρέχει στο πλεγμαρφόρο. Στέλνει δύο πλεγμαρφήματα σε δύο παλίκους του φίλους αξιωματικούς που πολέμησαν μαζί στην Κριμαία και τους καλεί επείγοντως: τους στρατηγούς Ταρνίφ και Έντερμαν. Γυρίζει κατόπιν στο μέγαρο Μπορά. Τον καταστρώγει ή ανυπομονησία.

Διψά εκδίκησης. Άν δεν αντκρύσει τον Νταγκέρ νεκρό μπρός στα πόδια του, αν θά σκοτώσει τον άθλιο εκείνο προκρούρα δεν θά γλυχάσει ποτέ.

Στ'ό Παρίσι τα πλεγμαρφήματα επιδιώκουν μέσος αλίην ώρα άσποιαίως μπορεί να πη κανείς. — Έτσι ο Μοντεσκούρ δεν άναγκάζεται να περιμένει και πολύ τους φίλους που κάλεσε για να τους χρησιμοποιήσως μάρτυρας.

Οι δύο στρατηγοί ήσαν σπίτι του μετά μία ώρα. Άλγο άργότερα έφτασαν και οι μάρτυρες του Νταγκέρ.

Τα της μονομαχίας κανονίσθησαν μέσα σε αλίην ώρα. Θά χτυπώντουσαν με πιστόλι, από άποσάσεως δεκαπέντε βλήματα. Θ'αντιπλάσσον τρεις σφαίρες. Θ'άν δεν πληγανόνταν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, ή μονομαχία θά συνεχίζονταν με έλιση ως που ο ένας των αντιπάλων θά έπαραμυτζέτο τόσο σοβαρά ώστε να μη μπορούσε να εξακολουθήσει.

Ός τόπος της μονομαχίας ώρίσθηκε το δάσος της Κλαμάρ. Η συνάντησις θά γινόταν τ'ό πρωί της άλλης μέρας.

Πραγματικά, στις έξ τ'ό πρωί οι αντιπάλοι έφτασαν στο δάσος με τους μάρτυράς των και τους γιάτρούς.

Ο Νταγκέρ φαινόταν ήσυχος. Όχι βέβαια γιατί ήταν γενναίος. Βασίζονταν στην νεότητά του και στην ευρωστία του.

Ο κόμης Μοντεσκούρ κατέλεγε το άπό κάποια νευρικήτητα. Ό φυσικά από βελαία.

ο Μαντεσκούρ ξαναγύρισε στο Παρίσι. Ο Νταγκέρ μεταφέρθηκε στο Μεντόν. — Έπί έξη βδομάδες βρισκόταν μεταξυ ζωής και θανάτου.

Ο πατέρας της Μαρκελίνας έμεινε στο Παρίσι δυο ακόμα ήμέρες για να τακτοποιήσι τις περιουσιακές του υποθέσεις.

Γύρισε κατόπιν στον πύργο του Μπεναβάν. Η Μαρκελίνα έτρεξε να τον υποδεχθή συνητημένη. — Πατέρα μου! — Ήρθε επί τέλους!

Ο κόμης την κύτταξε με συμπόνια. Πόσο ήταν χλωμή, πόσο ήταν άδυνατισμένη! Πόσο μεγάλος θά ήταν ο πόνο που κατέτρωγε την καρδιά της και πόσο άβυσταχτο τ'ό μαργουριό της!

Η άτυχή νέα άγκάλιασε τον πατέρα της και τον φίλησε. Δάκρυα τρέχαν άπ' τα μάτια της τα τόσο φωτεινά ώλλοτε, τα τόσο θολά τώρα και τόσο κουρασμένα άπ' το άδιάκοπο κλάμα.

— Πατέρα μου, έλεγε, μίλησέ μου... Κρεμόταν από τα χείλη του. — Τίς μου άπρέπει να χαρώ;... Πρέπει να χρώς κάθε έλπίδα; Με φωνή ζωηρή ο κόμης απάντησε: — Ναι, μπορείς να είσαι χαρούμενη. Σ'έκδικήθηκα... Τόν σκότωσα!

Ο κόμης ήπατάτο. — Όχι, ο Νταγκέρ δεν πέθανε. Τ'ό τραύμα του ήταν τρομερό, άλλα ήταν νέος, ήταν ευρωστος και ή νεότης του έθαυματούργησε και τον έσωσε.

Όπουώποτε ή Μαρκελίνα δεν μπορούσε να μείνη πλέον στον πύργο του Μπεναβάν. Ήταν άνάγκη ν' άπομακρυνθή τ'ό γρηγορότερο, αν ήθελε να μη γίνη γινωστό το τρομερό σφάλμα της.

Ο Μοντεσκούρ τ'ό άντελήσθη αυτό και δεν έχασε καιρό. Είδο, τ'όλος άμέσως την θεία της Μαρκελίνας, την κ. Λεπιγί, στην όποια άποκάλυψε όλη την αλήθεια.

Η κ. Λεπιγί σάστισε μόλις πληροφορήθηκε τι συνέβαινε. Άρχισε να θρηνη. Το παρασπέρτημα της ανέμιας της της φάνηκε τρομερό.

Όστόσο δεν έπαψε ν' άγάπηθι τη Μαρκελίνα για την όποια αισθανόταν πάντα έξαιρετική στοργή. Έφυσαν σε λίγες μέρες για την Έλβετία.

Έφτασαν στη Γενεύη όπου ή κ. Λεπιγί νοίκιασε ένα μικρό, κομψότατο σπίτικι κοντά στη λίμνη, κρυμμένο άνάμεσα στα δέντρα, μακριά άπ' το θόρυβο και τα μάτια τ'ό κόσμου.

Στ'ό σπίτικι εκείνο έζησαν μερικούς μήνες μία ζωή έντελώς ελφονική, γεμάτη γαλήνη.

Μία νύχτα ή Μαρκελίνα αισθανόθηκε τους πόνους τ'ό τοκετού. — Επρόκειτο να γίνη μητέρα. Η κ. Λεπιγί την καθυσάχασε.

Μην τρέμεις έτσι μικρούλα μου. Πλαγιάσε στο κρεβάτι σου. Όλα θά γίνουν με τ'ό θέλημα τ'ό Θεού.

Η Μαρκελίνα έσφιγγε τα δόντια της για να μην άρχισι να κρυνάσθι.

Ο πόνος της ήταν διπλός. Πόνος τ'ό σώματος και πόνος της ψυχής. Πόσο σκληρά πλήρωνε τ'ό άμάχημά της!

Θά γινόταν μητέρα μακριά άπ' τ'ό σπίτι της, μακριά άπ' τον πατέρα της, χωρίς να παραστέκη στο πλάι της λατρευτός σύζυγος.

Η Μαρκελίνα έσφιγγε τα δόντια της για να μην άρχισι να κρυνάσθι.

Ο πόνος της ήταν διπλός. Πόνος τ'ό σώματος και πόνος της ψυχής. Πόσο σκληρά πλήρωνε τ'ό άμάχημά της!

Θά γινόταν μητέρα μακριά άπ' τ'ό σπίτι της, μακριά άπ' τον πατέρα της, χωρίς να παραστέκη στο πλάι της λατρευτός σύζυγος.

Η Μαρκελίνα έσφιγγε τα δόντια της για να μην άρχισι να κρυνάσθι.

Ο πόνος της ήταν διπλός. Πόνος τ'ό σώματος και πόνος της ψυχής. Πόσο σκληρά πλήρωνε τ'ό άμάχημά της!

Θά γινόταν μητέρα μακριά άπ' τ'ό σπίτι της, μακριά άπ' τον πατέρα της, χωρίς να παραστέκη στο πλάι της λατρευτός σύζυγος.

Η Μαρκελίνα έσφιγγε τα δόντια της για να μην άρχισι να κρυνάσθι.

ράρδο. Άμέσως κατόπιν ή κ. Λεπιγί φρόντισε να έμπιστευθή τ'ό μαργου σε μία τροφή που καλούσε μεταξυ Γενεύης και Λαζαννης, στο χωριό Γενουάι, την σύζυγο ενός άμπελουργού άρσενι να λωρίδι, νεαρή και ευρωσθη γυναίκα.

Η Μαρκελίνα δεν κατάλαβε άμέσως τι συνέβη. Μόνον όταν αντίκρισε τη θεία της να γυρίζει στο σπίτι χωρίς τ'ό μωρό, μάντευε τι είχε συμβεί και έβλεπε σε κλάματα.

Η κ. Λεπιγί προσάβησε να την παρηγορήσι.

Μην κλαίς κόρη μου... Δεν μπορούσε να γίνη διαφορετικά. Η Μαρκελίνα διαμαρτυρήθηκε: — Μη μού τ'ό λες αυτό θεία.

Δεν έξρω τι πρόκειται να μού συμβή στο μέλλον, μα ποτέ, ποτέ δεν θά εγκαταλείψω τ'ό παιδί μου.

Ο τοκετός είχε έξαντλήσει πολύ την Μαρκελίνα. Ο γιάτρος τ'ό όποιον έκόλλασαν άμέσως την άλλη μέρα, τις συμβούλευσε να μείνουν μερικούς άκόμη μήνες στην Έλβετία.

Η Μαρκελίνα τ'ό δέχθηκε αυτό εύχαρίστως. Θά μπορούσε έτσι να τ'ό παιδί της.

Τ'ό ζήτημα τ'ό παιδιού άνηυχόσε έξαιρετικά την κ. Λεπιγί. Η γρηά θεία της Μαρκελίνας μάντευε τόν καημό της άνεμιας της, καταλάβαινε τόν πόνο και τη λαχράρα της για τ'ό παιδάκι της.

Άναγκάστηκε να γράψι συνητησόν κ. Μοντεσκούρ και να τον συμβούλευθι για τ'ό σάσι της στο ζήτημα αυτό.

Ο κόμης της απάντησε άμέσως. Η άπιστολή του ήταν ρητή, κατηγορηματική.

Η Μαρκελίνα πρέπει να ξεχάσι—της έγραψε. Αυτή έβλεπε ή μόνη καταφυγή στή δύσκολη αυτή περίπτωση.

Συμβούλευε την. Είπε άρκετά λογική, όπερε άρκετά και θά καταλάθι...

Η κ. Λεπιγί δεν έδίστασε πλέον. Άμέσως την έπομένην άνοιξε κουβέντα με την Μαρκελίνα και της έλεγε τις σκέψεις της σχετικά με τ'ό παιδί.

Η Μαρκελίνα όμως δεν ήθελε ν' άκούθι τίποτε. — Με συμβούλευετε ν' άπαρηθώ τ'ό παιδί μου; ρώτησε με δάκρυα στα μάτια.

Είνε άνάγκη κόρη μου. Γι' αυτό τ'ό λόγο ήρθεμε έδώ. Για να μείνη τ'ό πράγμα μυστικό. Πώς λοιπόν, θέλεις να μάθω ο κόσμος τ'ό μυστικό σου; Και ή ύπόληψις σου; Η τιμή σου;

Η Μαρκελίνα έσκυψε τ'ό κεφάλι της. Τα λόγια της κ. Λεπιγί ήσαν φρόνιμα. Μιλούσε με τ'ό στόμα της ή ίδια ή λογική.

Ναι, έτρεπε να ξεχάσι, αυτό ήταν έπιβεβλημένο. Ξεχνάει όμως μία μητέρα τ'ό παιδί της;

Δάκρυα άνέβηκαν στα μάτια της. — Ω, πόσο είμαι δύστυχη! τ'ό πρώτως. Είμαι πολύ δύστυχη! άναγνήτη μου θεία. Δεν μπορώ να ξεχάσω, ώλλομονο. Είμαι μητέρα. Άρνείται μία μητέρα τ'ό παιδάκι της;

— Κι' όμως, άναγνήτη μου Μαρκελίνα, δεν μπορεί να γίνη διαφορετικά. Πρέπει να τ'ό πάρης άπόφασι...

Η Μαρκελίνα έσκυψε τ'ό κεφάλι της. Δεν έβλεπε ή δύναμι ν' άποφασισι. Την έπνιγαν οι λυγμοί.

Σήκωσε κατόπιν τα μάτια της, κύτταξε τη θεία της λαμπρινά και της έλεγε: — Άς άφήσωμε αυτό τ'ό ζήτημα για ν' άργότερα θεία μου. Σέ παρακαλώ...

Η κ. Λεπιγί δεν έπέμεινε. Δεν ήθελε να την στενοχωρήσι στην ψυχική κατάσταση που βρισκόταν.

Πέρασε κάμποσος καιρός άκόμα. Η Μαρκελίνα άρχισε να συνέρχεται. Ξανάβηκαν τα ρόδα στα μάγουλά της.

Η πρώτη της όμορφή έξαναγύρισε. Αυτή την έποχή άποφασισαν ν' άφήσουν τ'ό σπίτικι τους στή λίμνη και να φύγουν για τη Βέρνη.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑ

ΕΝΑΣ ΒΡΑΧΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΡΗ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟ

Νά, λοιπόν, ότι ή εδαφική έκταση δεν παίζει ρόλο καμμία φορά, γιατί ή δόξα μπορεί να κατοικήσει και στή στενότερη γεωγραφική έννοια. Το νησάκι της Μονεμβασίας τ'ό άπέδειξε με τα όλα του, και μάλιστα σε χρόνους που θάλεγα ότι ήταν οι χρόνοι των πιο σκληρών άγώνων στον κόσμο, αν δεν ήταν ν' όρθουν οι χρόνοι οι σημερινοί. Νησάκι, άλλα δεν είνε έντελώς ούτε νησί. Μήπως όμως μπορείς να τ'ό πής άπολύτως και στερία; Η Μονεμβασία είνε χώρος... αμφίβοιο! Λίγες έκατοντάδες μέτρα τ'ό χωρίζουν από την άκρογιαλιά, άλλα πάλι ούτε κι' αυτό δεν είνε ακρίβεις, αφού τ'ό ίδιο διάστημα τ'ό καθιστά βατή και χωρίς πλεονέμενα. Αυτή ή ιδιοτροπία της φύσεως της, άλλως τε, της έδωσε και τόν όνομασία της.

Επί Βυζαντινών, την έποχή που έκαναν τις μεγάλες τους εις οδοές τα στήθη των Άδάρων, οι Άλκωνες για πρώτη φορά σήκωσαν τα μάτια και κύτταξαν τόν ψηλό βράχο ως τ'ό μοναδικό καταφύγιο για τ'ό στήπια τους. Εκεί άπάνω, στους γκρεμούς του, μπορούσαν να θρουν ασφάλεια για τις φαμίλιες τους. Γιατί ήταν θάλασσα; Καί' άρχην, ναι. Κυρίως όμως, γιατί υπήρχε εύκολη επίκοινια για με την θηρά. Τα νερά είνε ρηκά, και οι πέτρες άφθονες, άρα νιόνταν μονοπάτι, ή: (Μόνι Έρμαιοι), καθώς τ'ό βαφτίσαν οι σοφοί τ'ό Αυτοκράτορος Μαυρικίου στή Βασιλίστα των Πόλεων!

Τώρα πιά δεν έμεναν παρά άκόμη δυο δουλειές άπαραίτητες: Η πρώτη, να όκρυφθι τ'ό μέρος, έτσι ώστε να μην είνε βολετό στον έχθρο να τ'ό προσβάλει ποτέ, και οι κάτοικοι να κοιμούνται ήσυχά. Νά ή αίτια που έδρμιούργησε τ'ό φοβερό και άπροσέλαστο εκείνο κάστρο μεταξυ γης, πελάγους κι' ουρανού. Τείχη, πύργοι, πολεμίστες, όκρυφτάτα. Άπό εκεί πέρα, εν τ'ότοις, άόχιζι να πηγάθι αυτόματα και ή άνάγκη για τ'ό δεύτερο δουλειά: Καλή ή άμυνα, άλλα τι θά τρώει ο πληθυσμός; Έτσι, άφου οινουράριον τ'ό τομάρι τους, έπρεπε να συλλογιστούν και με τ'ό τι θά καταπιστούν ως έργατικοί άνθρωποι. Και σ' αυτό όμως, πάλι τ'ό περιβάλλον τους ώδήγησε. Στο νησί, και τ'όν περιοχή του, περισσότερο από κάθε άλλη φυτεία εύνοείται από τ'ό κλίμα... τ'ό κλίμα, ή άμπελος. Άνυμάλια ή φαισειακή ή άπόσπαςις τ'ό στρογγυλού αυτού όγκου από τ'ό συμπανές της Πελοποννήσου, δεν μπορούσε παρά στα έγκατα, στα σπλάχνα των χωμάτων να κρύβι τη φωτιά που καίριε τ'όν ευφορία και τ'ό νοσημάδα στο χωρό τ'ό σφαυλιού. Οι άνθρωποι που έπέρασαν τ'όν (μόνην έμβασιν) για να στήσουν την καινούργια πατρίδα τους, δεν άρρισαν να έταλάσουν ότι ή Μαίρα τους έφ'χε τ'όσει τ'ό διπλό προοριόμ: ν' άφιερωνθον άντάμα σε δυο από τις θεότητες των προγόνων τους, στον Άρη και στο Διόνυσο, στην άνάπτυξη της πολιτικής τέχνης για να μη χαθούν, και στην καλλιέργεια και τ'όν έμπορία τ'ό κρασιού για να κερδίζουν τ'ό στήπια τους. Άπό τη μία, λοιπόν, ώπλιστηκαν νερά για ν' άποκρούσουν τις επιθέσεις στον πόλεμο, κι' από την άλλη εφωδίστηκαν ν' άξινες, τόπες, κλαδευτήρια για να μοχθούν στήν ειρήνη παραγωγικά. Τόξα με θεία και θαρένια με κανούλες. Μπεντένια και παπιτήρια. Ίδου ή (Μονοβασία) τ'ό τραγουδιού, αλφών αλφών στο θρυλικό μεγαλείο της.

Πολλά κάστρα, όλα σκεδόν αυτοί τάχτησαν, οι θράγκοι κατακτιπαι στο Μαρία. Για ένα μονάχα δεν τους έπιτρέπει ή Ιστορία να καυχήσων. Για τ'ό Μονεμβασία. Γιατί, άπολύτως, αυτήν όχι άπλως τ'όν θρήκαν έτοιμη άπό πριν, άλλα ούτε και τ'όλμησαν να τ'όν κάνουν τήματα τους. Και πάλι σαν τ'ό κατάφεραν, τόσο δύσκολα και τόσο άργά, να τ'όν πάρουν και ποτε στα χέρια τους, δεν είχαν τ'όν τύχη να προφτάσουν να τ'όν χαρουν. Ένώ ο υπερήφανος Ούγων ντε Μπρυγέρ θεμελιώνε τ'ό άτράνταχο φρούριο τ'όν θριάμβου του στήν Καρύταινα, και ο αντίπαλός του ντε Νεϊγύ ήθελε να τ'όν παραβγεί με τ'ό δικό του κάστρο τ'ό λεγόμενο (τ'ό Πασσαρά (από τ'όν πολέμοιτριά κραυγών των Γάλλων (έμπρος)—πας άθαν), ή Μονεμβασία ορθωνότανε στο πείσμα των όρμητικών δυνάμεων ως άπάτητη γή για τους θωρακισμένους με τις άστραφτερές πανοπλίες και τ'ό άσολένια όδρατα. Ο Τόδορρεϊδης Βιλαρδουίνος (αυθεντίας πρώτοσταύρος της Ρωμανίας) (Έλλάδος), πέθανε ν' αυτόν τόν καμυό. Στή σπουδαία σμπεθέρα του, τ'όν Αυτοκράτορα της Δύσεως Ίολάνδην ντε Κουρτεναί, όταν τ'όν σιλοζενούσε στο Κατάκωλο και πετούχαι τ'ό συνοικείο για τ'όν πανέμορφο Παριζιάνο θυγατέρα της Άγνής με τ'όν υιό του, είχε έκκυστηρευσή τ'ό κροφό του παρσάνο: — Ο τίτλος τ'ό (Αυθεντού) είνε μικρός βέβαια για έναν που θά γίνει γαμβρός μου! τ'όυλενε αυτή. — Θά πού στον Αυτοκράτορα σύζυγό μου να σε άναγνωρίσει ως (Ηγεμόνα), ώστε αυτόν τόν τίτλο να κληροδοήσεται στο διάδοχό σας.

— Ο Μεγαλειότατη — άπάντησε εκείνος — δεν είμαι άξιος για μία τέτοια προωυμία, αν δεν υποτάξω πρώτα τ'ό Κάστρο της Μονεμβασίας, που εξακολουθεί να μένει έξω από τ'όν κυριαρχία μου.

Νά, λοιπόν, ότι ή εδαφική έκταση δεν παίζει ρόλο καμμία φορά, γιατί ή δόξα μπορεί να κατοικήσει και στή στενότερη γεωγραφική έννοια. Το νησάκι της Μονεμβασίας τ'ό άπέδειξε με τα όλα του, και μάλιστα σε χρόνους που θάλεγα ότι ήταν οι χρόνοι των πιο σκληρών άγώνων στον κόσμο, αν δεν ήταν ν' όρθουν οι χρόνοι οι σημερινοί. Νησάκι, άλλα δεν είνε έντελώς ούτε νησί. Μήπως όμως μπορείς να τ'ό πής άπολύτως και στερία; Η Μονεμβασία είνε χώρος... αμφίβοιο! Λίγες έκατοντάδες μέτρα τ'ό χωρίζουν από την άκρογιαλιά, άλλα πάλι ούτε κι' αυτό δεν είνε ακρίβεις, αφού τ'ό ίδιο διάστημα τ'ό καθιστά βατή και χωρίς πλεονέμενα. Αυτή ή ιδιοτροπία της φύσεως της, άλλως τε, της έδωσε και τόν όνομασία της.

Επί Βυζαντινών, την έποχή που έκαναν τις μεγάλες τους εις οδοές τα στήθη των Άδάρων, οι Άλκωνες για πρώτη φορά σήκωσαν τα μάτια και κύτταξαν τόν ψηλό βράχο ως τ'ό μοναδικό καταφύγιο για τ'ό στήπια τους. Εκεί άπάνω, στους γκρεμούς του, μπορούσαν να θρουν ασφάλεια για τις φαμίλιες τους. Γιατί ήταν θάλασσα; Καί' άρχην, ναι. Κυρίως όμως, γιατί υπήρχε εύκολη επίκοινια για με την θηρά. Τα νερά είνε ρηκά, και οι πέτρες άφθονες, άρα νιόνταν μονοπάτι, ή: (Μόνι Έρμαιοι), καθώς τ'ό βαφτίσαν οι σοφοί τ'ό Αυτοκράτορος Μαυρικίου στή Βασιλίστα των Πόλεων!

Τώρα πιά δεν έμεναν παρά άκόμη δυο δουλειές άπαραίτητες: Η πρώτη, να όκρυφθι τ'ό μέρος, έτσι ώστε να μην είνε βολετό στον έχθρο να τ'ό προσβάλει ποτέ, και οι κάτοικοι να κοιμούνται ήσυχά. Νά ή αίτια που έδρμιούργησε τ'ό φοβερό και άπροσέλαστο εκείνο κάστρο μεταξυ γης, πελάγους κι' ουρανού. Τείχη, πύργοι, πολεμίστες, όκρυφτάτα. Άπό εκεί πέρα, εν τ'ότοις, άόχιζι να πηγάθι αυτόματα και ή άνάγκη για τ'ό δεύτερο δουλειά: Καλή ή άμυνα, άλλα τι θά τρώει ο πληθυσμός; Έτσι, άφου οινουράριον τ'ό τομάρι τους, έπρεπε να συλλογιστούν και με τ'ό τι θά καταπιστούν ως έργατικοί άνθρωποι. Και σ' αυτό όμως, πάλι τ'ό περιβάλλον τους ώδήγησε. Στο νησί, και τ'όν περιοχή του, περισσότερο από κάθε άλλη φυτεία εύνοείται από τ'ό κλίμα... τ'ό κλίμα, ή άμπελος. Άνυμάλια ή φαισειακή ή άπόσπαςις τ'ό στρογγυλού αυτού όγκου από τ'ό συμπανές της Πελοποννήσου, δεν μπορούσε παρά στα έγκατα, στα σπλάχνα των χωμάτων να κρύβι τη φωτιά που καίριε τ'όν ευφορία και τ'ό νοσημάδα στο χωρό τ'ό σφαυλιού. Οι άνθρωποι που έπέρασαν τ'όν (μόνην έμβασιν) για να στήσουν την καινούργια πατρίδα τους, δεν άρρισαν να έταλάσουν ότι ή Μαίρα τους έφ'χε τ'όσει τ'ό διπλό προοριόμ: ν' άφιερωνθον άντάμα σε δυο από τις θεότητες των προγόνων τους, στον Άρη και στο Διόνυσο, στην άνάπτυξη της πολιτικής τέχνης για να μη χαθούν, και στην καλλιέργεια και τ'όν έμπορία τ'ό κρασιού για να κερδίζουν τ'ό στήπια τους. Άπό τη μία, λοιπόν, ώπλιστηκαν νερά για ν' άποκρούσουν τις επιθέσεις στον πόλεμο, κι' από την άλλη εφωδίστηκαν ν' άξινες, τόπες, κλαδευτήρια για να μοχθούν στήν ειρήνη παραγωγικά. Τόξα με θεία και θαρένια με κανούλες. Μπεντένια και παπιτήρια. Ίδου ή (Μονοβασία) τ'ό τραγουδιού, αλφών αλφών στο θρυλικό μεγαλείο της.

Πολλά κάστρα, όλα σκεδόν αυτοί τάχτησαν, οι θράγκοι κατακτιπαι στο Μαρία. Για ένα μονάχα δεν τους έπιτρέπει ή Ιστορία να καυχήσων. Για τ'ό Μονεμβασία. Γιατί, άπολύτως, αυτήν όχι άπλως τ'όν θρήκαν έτοιμη άπό πριν, άλλα ούτε και τ'όλμησαν να τ'όν κάνουν τήματα τους. Και πάλι σαν τ'ό κατάφεραν, τόσο δύσκολα και τόσο άργά, να τ'όν πάρουν και ποτε στα χέρια τους, δεν είχαν τ'όν τύχη να προφτάσουν να τ'όν χαρουν. Ένώ ο υπερήφανος Ούγων ντε Μπρυγέρ θεμελιώνε τ'ό άτράνταχο φρούριο τ'όν θριάμβου του στήν Καρύταινα, και ο αντίπαλός του ντε Νεϊγύ ήθελε να τ'όν παραβγεί με τ'ό δικό του κάστρο τ'ό λεγόμενο (τ'ό Πασσαρά (από τ'όν πολέμοιτριά κραυγών των Γάλλων (έμπρος)—πας άθαν), ή Μονεμβασία ορθωνότανε στο πείσμα των όρμητικών δυνάμεων ως άπάτητη γή για τους θωρακισμένους με τις άστραφτερές πανοπλίες και τ'ό άσολένια όδρατα. Ο Τόδορρεϊδης Βιλαρδουίνος (αυθεντίας πρώτοσταύρος της Ρωμανίας) (Έλλάδος), πέθανε ν' αυτόν τόν καμυό. Στή σπουδαία σμπεθέρα του, τ'όν Αυτοκράτορα της Δύσεως Ίολάνδην ντε Κουρτεναί, όταν τ'όν σιλοζενούσε στο Κατάκωλο και πετούχαι τ'ό συνοικείο για τ'όν πανέμορφο Παριζιάνο θυγατέρα της Άγνής με τ'όν υιό του, είχε έκκυστηρευσή τ'ό κροφό του παρσάνο: — Ο τίτλος τ'ό (Αυθεντού) είνε μικρός βέβαια για έναν που θά γίνει γαμβρός μου! τ'όυλενε αυτή. — Θά πού στον Αυτοκράτορα σύζυγό μου να σε άναγνωρίσει ως (Ηγεμόνα), ώστε αυτόν τόν τίτλο να κληροδοήσεται στο διάδοχό σας.

— Ο Μεγαλειότατη — άπάντησε εκείνος — δεν είμαι άξιος για μία τέτοια προωυμία, αν δεν υποτάξω πρώτα τ'ό Κάστρο της Μονεμβασίας, που εξακολουθεί να μένει έξω από τ'όν κυριαρχία μου.

Νά, λοιπόν, ότι ή εδαφική έκταση δεν παίζει ρόλο καμμία φορά, γιατί ή δόξα μπορεί να κατοικήσει και στή στενότερη γεωγραφική έννοια. Το νησάκι της Μονεμβασίας τ'ό άπέδειξε με τα όλα του, και μάλιστα σε χρόνους που θάλεγα ότι ήταν οι χρόνοι των πιο σκληρών άγώνων στον κόσμο, αν δεν ήταν ν' όρθουν οι χρόνοι οι σημερινοί. Νησάκι, άλλα δεν είνε έντελώς ούτε νησί. Μήπως όμως μπορείς να τ'ό πής άπολύτως και στερία; Η Μονεμβασία είνε χώρος... αμφίβοιο! Λίγες έκατοντάδες μέτρα τ'ό χωρίζουν από την άκρογιαλιά, άλλα πάλι ούτε κι' αυτό δεν είνε ακρίβεις, αφού τ'ό ίδιο διάστημα τ'ό καθιστά βατή και χωρίς πλεονέμενα. Αυτή ή ιδιοτροπία της φύσεως της, άλλως τε, της έδωσε και τόν όνομασία της.

Επί Βυζαντινών, την έποχή που έκαναν τις μεγάλες τους εις οδοές τα στήθη των Άδάρων, οι Άλκωνες για πρώτη φορά σήκωσαν τα μάτια και κύτταξαν τόν ψηλό βράχο ως τ'ό μοναδικό καταφύγιο για τ'ό στήπια τους. Εκεί άπάνω, στους γκρεμούς του, μπορούσαν να θρουν ασφάλεια για τις φαμίλιες τους. Γιατί ήταν θάλασσα; Καί' άρχην, ναι. Κυρίως όμως, γιατί υπήρχε εύκολη επίκοινια για με την θηρά. Τα νερά είνε ρηκά, και οι πέτρες άφθονες, άρα νιόνταν μονοπάτι, ή: (Μόνι Έρμαιοι), καθώς τ'ό βαφτίσαν οι σοφοί τ'ό Αυτοκράτορος Μαυρικίου στή Βασιλίστα των Πόλεων!

Τώρα πιά δεν έμεναν παρά άκόμη δυο δουλειές άπαραίτητες: Η πρώτη, να όκρυφθι τ'ό μέρος, έτσι ώστε να μην είνε βολετό στον έχθρο να τ'ό προσβάλει ποτέ, και οι κάτοικοι να κοιμούνται ήσυχά. Νά ή αίτια που έδρμιούργησε τ'ό φοβερό και άπροσέλαστο εκείνο κάστρο μεταξυ γης, πελάγους κι' ουρανού. Τείχη, πύργοι, πολεμίστες, όκρυφτάτα. Άπό εκεί πέρα, εν τ'ότοις, άόχιζι να πηγάθι αυτόματα και ή άνάγκη για τ'ό δεύτερο δουλειά: Καλή ή άμυνα, άλλα τι θά τρώει ο πληθυσμός; Έτσι, άφου οινουράριον τ'ό τομάρι τους, έπρεπε να συλλογιστούν και με τ'ό τι θά καταπιστούν ως έργατικοί άνθρωποι. Και σ' αυτό όμως, πάλι τ'ό περιβάλλον τους ώδήγησε. Στο νησί, και τ'όν περιοχή του, περισσότερο από κάθε άλλη φυτεία εύνοείται από τ'ό κλίμα... τ'ό κλίμα, ή άμπελος. Άνυμάλια ή φαισειακή ή άπόσπαςις τ'ό στρογγυλού αυτού όγκου από τ'ό συμπανές της Πελοποννήσου, δεν μπορούσε παρά στα έγκατα, στα σπλάχνα των χωμάτων να κρύβι τη φωτιά που καίριε τ'όν ευφορία και τ'ό νοσημάδα στο χωρό τ'ό σφαυλιού. Οι άνθρωποι που έπέρασαν τ'όν (μόνην έμβασιν) για να στήσουν την καινούργια πατρίδα τους, δεν άρρισαν να έταλάσουν ότι ή Μαίρα τους έφ'χε τ'όσει τ'ό διπλό προοριόμ: ν' άφιερωνθον άντάμα σε δυο από τις θεότητες των προγόνων τους, στον Άρη και στο Διόνυσο, στην άνάπτυξη της πολιτικής τέχνης για να μη χαθούν, και στην καλλιέργεια και τ'όν έμπορία τ'ό κρασιού για να κερδίζουν τ'ό στήπια τους. Άπό τη μία, λοιπόν, ώπλιστηκαν νερά για ν' άποκρούσουν τις επιθέσεις στον πόλεμο, κι' από την άλλη εφωδίστηκαν ν' άξινες, τόπες, κλαδευτήρια για να μοχθούν στήν ειρήνη παραγωγικά. Τόξα με θεία και θαρένια με κανούλες. Μπεντένια και παπιτήρια. Ίδου ή (Μονοβασία) τ'ό τραγουδιού, αλφών αλφών στο θρυλικό μεγαλείο της.

Πολλά κάστρα, όλα σκεδόν αυτοί τάχτησαν, οι θράγκοι κατακτιπαι στο Μαρία. Για ένα μονάχα δεν τους έπιτρέπει ή Ιστορία να καυχήσων. Για τ'ό Μονεμβασία. Γιατί, άπολύτως, αυτήν όχι άπλως τ'όν θρήκαν έτοιμη άπό πριν, άλλα ούτε και τ'όλμησαν να τ'όν κάνουν τήματα τους. Και πάλι σαν τ'ό κατάφεραν, τόσο δύσκολα και τόσο άργά, να τ'όν πάρουν και ποτε στα χέρια τους, δεν είχαν τ'όν τύχη να προφτάσουν να τ'όν χαρουν. Ένώ ο υπερήφανος Ούγων ντε Μπρυγέρ θεμελιώνε τ'ό άτράνταχο φρούριο τ'όν θριάμβου του στήν Καρύταινα, και ο αντίπαλός του ντε Νεϊγύ ήθελε να τ'όν παραβγεί με τ'ό δικό του κάστρο τ'ό λεγόμενο (τ'ό Πασσαρά (από τ'όν πολέμοιτριά κραυγών των Γάλλων (έμπρος)—πας άθαν), ή Μονεμβασία ορθωνότανε στο πείσμα των όρμητικών δυνάμεων ως άπάτητη γή για τους θωρακισμένους με τις άστραφτερές πανοπλίες και τ'ό άσολένια όδρατα. Ο Τόδορρεϊδης Βιλαρδουίνος (αυθεντίας πρώτοσταύρος της Ρωμανίας) (Έλλάδος), πέθανε ν' αυτόν τόν καμυό. Στή σπουδαία σμπεθέρα του, τ'όν Αυτοκράτορα της Δύσεως Ίολάνδην ντε Κουρτεναί, όταν τ'όν σιλοζενούσε στο Κατάκωλο και πετούχαι τ'ό συνοικείο για τ'όν πανέμορφο Παριζιάνο θυγατέρα της Άγνής με τ'όν υιό του, είχε έκκυστηρευσή τ'ό κροφό του παρσάνο: — Ο τίτλος τ'ό (Αυθεντού) είνε μικρός βέβαια για έναν που θά γίνει γαμβρός μου! τ'όυλενε αυτή. — Θά πού στον Αυτοκράτορα σύζυγό μου να σε άναγνωρίσει ως (Ηγεμόνα), ώστε αυτόν τόν τίτλο να κληροδοήσεται στο διάδοχό σας.

— Ο Μεγαλειότατη — άπάντησε εκείνος — δεν εί

ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ πέρ' απ' τόν τάφο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η Μαρία ήταν έξη χρονών, όταν έχασε τόν πατέρα της. Δύο χρόνια μετά τόν θάνατό του άνδρός της, πέθανε από τή λύπη της και ή μητέρα της... Από τότε ή Μαρία ζούσε κοντά στη θεία της ή Λάουρα, που τήν αγαπούσε σάν δική της παιδί. Μοναδικός σύντροφος της Μαρίας ήταν ό Τζιάννο, ό εξάδελφός της, έφτά χρόνια μεγαλύτερός της. Μαζί του είχε περάσει τή παιδική της χρόνια και άργότερα τήν εύτυχη μέννη εποχή του άνθισματος της νεότητας, ως τήν ημέρα που ή μητέρα του Τζιάννο, ή θεία Λάουρα, είχε παντρευτεί τόν κρυφό έρωτά που τούς φλόγιζε και τούς είχε άρραβωνιάσει. Ένα βράδυ ό Τζιάννο γύρισε σπίτι αδιάθετος. Στην άρχή δέν έδωσε σημασία ότνή αδιαθεσία του αυτή. Γρήγορα όμως ένας δυνατός πυρετός τόν έρριξε στο κρεβάτι. Ο γιατρός κούνησε άπελπισμένα τό κεφάλι του, όταν τόν εξέτασε.

— Διπλή περιπέμπωμια, είπε στη μητέρα του Τζιάννο και στη Μαρία, που κρεμόντουσαν από τό χέλι του.

Από τή στιγμή εκείνη ή Μαρία δέν κουνήθηκε από τό κρεβάτι του άγαπημένου της. Καθισμένη πάντα στην ίδια θέση κρατούσε τό βλέμμα της καρφωμένο στο κλωμό πρόσωπο του άγαπημένου της.

Είχε νυχτώσει... Ο Τζιάννο ζύπνησε από τό λήθαργο, όταν όποιο ήταν θυσιάζοντος και μισοάνοιζε τό μάτια του...

— Μαρία... πλησιάζει... Σε θέλω κοντά μου... Τό χέρι σου, Μαρία. Ναι... Έτσι... θέλω να κοιμηθώ άκόμα. Αναπνέω καλύτερα. Μαρία έδω έσαι; Α, ναι, τό άκόμα σου μου δρέχουν τό χέρι. Είσαι μόνη, Μαρία; Άκουσε με... Άκουσε καλά, γιατί κάνενας άλλος δέν πρέπει ν' άκούσε αυτό που θα σου πω. Κάμποσα λεπτά της μιλούσε με πολύ σιγανή φωνή.

— Όχι, Τζιάννο, φωνάζει ζαφνικά ή Μαρία. Δέν θα πεθάνω. Ο πυρετός σέ κάνει νά τό λες αυτό.

— Θα πεθάνω, Μαρία... Τό ζέρω. Άκουσε με λοιπόν και πές μου άν θα έρθω...

Μίλησε άκόμη άρκετή ώρα. Η Μαρία τόν άκουσε συγκινημένη. Όταν σήπωσε, τού άποκρίθηκε με σταθερή φωνή:

— Ναι, Τζιάννο, θα 'ρθώ.

Τό ίδιο βράδυ, στις ένδεκα παρά τέταρτο, ό Τζιάννο πέθανε... Πολλές μέρες ύστερα από τό θάνατό του άγαπημένου της, ή Μαρία έμενε κατάκλιση στο δωμάτιό της. Η θεία της άρχισε ν' άνησυχεί.

— Μην άνησυχής για μένα, έλεγε εκείνη. Έγώ είμαι ήσυχη, γιατί ό Τζιάννο μου θάρρη νά με πάρη. Δαντάσθηκε ότ τό λογικό της είχε σαλέψει. Η Μαρία όμως έξακολουθούσε ήρεμα:

— Θάρρη νά με πάρη... Μου τό ύποσχέθηκε. Πριν πεθάνη, μου είπε. Μην κλάεις, Μαρία μου. Θάρρη νά σέ ζητήσω, σ' ένα μνημό τήν ώρα ακριβώς του θανάτου μου, θα σέ πάρω μαζί μου και θα ζήσουμε εκεί στον Άλλο Κόσμο, ένωμένοι γιά πάντα». Κ' έγώ τού ύποσχέθηκα πως θα τόν περιμένω...

Εφάρσε ή 23η Δεκεμβρίου Ένας ακριβώς μήνας είχε περάσει από τήν ημέρα που πέθανε ό Τζιάννο. Τό βράδυ της ημέρας αυτής ή Μαρία, παραπενέθηκε ότ είχε κεφαλόπονο και άνέθηκε νωρίς στο δωμάτιό της.

— Μην άνησυχής, θεία, είπε. Δέν είναι τίποτα. Είμαι κουρασμένη. Θέλω νά κοιμηθώ.

Σέ λήγν ώρα, πριν πλαιγιάσει, ή θεία Λάουρα θέλησε νά τήν ρωτήσθ άν αισθανόταν καλύτερα. Χτύπησε τήν πόρτα της, μά δέν πήρε καμιά άπάντηση. Άνησυχη τότε, άνοιξε τήν πόρτα. Με τήν πρώτη ματιά πούριξε στο δωμάτιο, έμεινε καρφωμένη στο κατώφλι.

Η Λάουρα ήταν άναμμένη και φώτιζε τή Μαρία, που έαπλωμένη σε μία πολυθρόνα, είχε τό μάτια της καρφωμένα στο ρολόι του τοίχου. Φορούσε ένα όλόλευκο φόρεμα, τό ίδιο φόρεμα που φορούσε τήν ημέρα τών άρραβώνων της. Ένα παράξενο χαμόγελο ήταν ζωγραφισμένο στο χέλι της.

Τό ρολόι έδειχνε ένδεκα παρά τέταρτο. Ήταν ή ώρα που είχε πεθάνει πρό μνηός ό Τζιάννο. Ζαφνικά, ένα δυνατό φύσημα του ανέμου άνοιξε μ' ένα δυνατό κρότο τό παράθυρο. Η Λάουρα τή λαντεύθηκε απότομα και έδωσε.

— Μαρία! φωνάζει με όρξη ή θεία Λάουρα.

— Άδύνατο, σάν νά έρχόταν από πολύ μακριά, άκούσθηκε ή φωνή της Μαρίας:

— Ναι, Τζιάννο... Έρχομαι...

Όταν ή υπηρέτρια έτρεξε στο δωμάτιο μ' ένα άναμμένο κερί, ή θεία Λάουρα είδε τή Μαρία άκίνητη, στην ίδια πάντοτε θέση, με τό κεφάλι γυρισμένο στον άίμο της.

— Είσαι σάν νά κοιμόταν.

Μά ήταν νεκρή! Στά παρβενικά της όμως χέλι, άνοιξε άκόμα ένα άχνό χαμόγελο άγάπης, ένα χαμόγελο εύτυχίας...

ΜΑΟΥΡΟ ΝΤ' ΑΜΠΕΡΤΙ

Οί γυναίκες και τά άνδρη

ΠΕΡΙΟΗΜΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Παντού και πάντοτε οι γυναίκες άγάρησαν τά άνδρη, με τό όποια άλλως τε τις έχουν συγκρίνει οι ποιητές και οι έρωτομυθολογοί. Η προκάμνη μας ή έρώτας σέ μέσα στον Παράδεισο, στον άποιο ήσαν άφθονά τά άνδρη και οι καρποί. Η έλληνική μυθολογία μας περιγράφει έπίσης τό μεγαλειό του Κήπου τών Έσπερίδων στον όποιο οι τρεις κόρες του Άτλαντος, Έστερίς, Ερύβεις και Αίγλη συντηρούσαν δένδρα με χρυσούς καρπούς. Τά πολυτίμα ατά άπορικά τά φύλαγα ένα τεράστιο φίλι τό όποιο σκότωσε ό Ηρακλής.

ΟΙ ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Και ή Γερμανική Μυθολογία, στον περιήμο κύκλο τών Νιμπελουνγκεν, τοποθετεί κοντά στο Βόρμη τόν Κήπο τών Ρόδων. Στόν κήπο αυτόν ή άράτα Κρίμχιλν περιέμενε έκείνον ό όποιος θα κατόρθωνε νά τήν άπαγάγη κι ό όποιος άσπαρνε σ' άνταμωθή ένα φίλημα και τό στέμμα.

Η ποιητική παράδοση άναφέρει άκόμα μία άκατακίχητη Κίρη, τήν Αρμίδα, Ηρωίδα της «Απελευθερωθείσης Έξουσιας» τού Τουρκικού Τάσσου ή όποια συγκράτησε πολύ καιρό τόν άρσίο Ρενά στους μαγευτικούς κήπους της, μακριά απ' τις στρατιές τών Σαμουροφών.

Ποιος δέν άκούσε νά γίνεται λόγος γιά τούς κρεμαστούς κήπους της Βαβυλώνας, οι όποιοι θεωρούνται άς ένα από τά επτά θαύματα της άρχαιότητας; Τό θαύμα τών κήπων αυτόν άφείλεται στην βασίλισσα της Άσσυρίας Σεμίραμι ή όποια τούς κατασκεύασε, όπως λέγει ή παράδοση, κοντά στο άνάκτορά της γιά νά άναπαύεται ύστερα από τις καταιχίες της. Οι κήποι αυτοί ήσαν τετραγωνικοί, κάθε δέ πλευρά τούς είχε μήκος 123 μέτρων. Υψώνονταν δέ άμφιθεατρικά σε μία σειρά έξωστών. Οι έξώσται είχαν κατασκευασθί από άγκυρος λίθων, που ήσαν σκεπασμένοι με στρώμα καλαμών και άσφάλτου. Πάνω στο στρώμα αυτό βρισκόταν και άλλο διπλό στρώμα τουβλών και μαλλοβών που έμπόδιζε τό νερό νά κατασταλάσει. Πάνω στο τελευταίο αυτό στρώμα είχε άπλωθί γή τούπο παχείας ώστε νά μπορεί νά συγκρατή τις ρίζες και τών μεγαλύτερων άκόμη δένδρων.

Τό νερό τού Εσφράπου τό άνέδραζε με ειδικά μηχανήματα, με χρο τό άνάκτορο έξώστου κι έμω κεί με έαλίνες και ειδικούς όχλητους, πόντες, όλοις τούς τεχνητούς κήπους, οι όποιοι ήσαν άειθαλείς.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ ΦΙΛΑΝΘΕΙΣ

Στή Γαλλία ή πρώτη γυναίκα που άναβήρεται ως φίλη τών άνδρών και τών κήπων ήταν ή βασίλισσα Ουγγόνη σύζυγος τού βασιλέως Κλεμάντ. Η Ουγγόνη, κάλλιστος πολλούς, πέθανε στο Σαιν Ζερμέν γιά Πρό. Άστρες τών όράκων ήσαν και τών όράκων τοποθεσιών ήταν και ή λογία Κυρία Ντε Σεβινιέ. Η περιέργη αυτή Παριζιανή είχε κάποιο χτήμα στο Λιβρύ, γιά τό όποιο γράφει:

«Τό περιβόλι μου με τό μονοπάτι του, τή μικρούλα του γέφυρα, τόν άνεμόμυλό του, απ' τόν όποιο ή θέα είχε μαγευτική και τό δάσος του, μ' ένθουσίασε έ διατεφώς. Δύσκολα άποσπάμαι άπό τήν άράτα αυτή μόνωσί μου».

Άληθινή φίλη της φύσεως και τών λουλουδιών ήταν και ή πριγκίπισσα τού Μονακό, ή όποια με τήν συνεργασία τού ζωγράφου Ουμβέρτου Ρομπέρ και τού αρχιτέκτονος Λεζάντερ δημιούργησε τούς κήπους τού Μπέρ.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' είπε μία μέρα στη σύζυγό του Μαρία—Άν, τουανέτα:

—Λατρεύεις τό άνδρη; Θαυμάσια! Θα σάς χαρίσω λοιπόν κι έγώ μία πρώτη τάξεως άνθοδέσμη...

Η άνθοδέσμη αυτή ήταν ό κήπος τού Μικρού Τριανόν.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Και ή βασίλισσα Βιλελμίνη

της Όλλανδίας έδειχνε μεγάλη λατρεία στο λουλουδια και ιδίως γιά τούς πανσέδες.

Η άγάπη τών λουλουδιών και τών κήπων δέν είναι εύτυχώς σήμερα άποκλειστικό προνόμιο τών βασιλέων και τών μεγάλων κυριών. Στην κυρία Φελισέ Έρβίς που κατοικούσε στο Σεντάν, ό φείλεται ή πρώτη πραγματοποιήσις έργατικών κήπων οι όποιοι έπρόσφεραν πολύτιμες υπηρεσίες στους έργατικούς πληθυσμούς τών μεγαλουπόλεων. Μία άλλη Γαλλία ή δεσποινίς Λαταπύ, ίδρυσε τήν «Ένωσιν πρόσ διδασκαλίων στις γυναίκες της άνθοκομίας και της γεωργίας». Η Ένωσις αυτή έχει τόν ευγενή σκοπό νά έμπνευση στις νέες τήν άγάπη στα άνδρη και τούς κήπους, ή καλλιέργεια τών όποιων θεωρείται ως ή περισσότερο άρμόζουσα στη γυναίκα φύσι.

Θέλετε νά σάς δώσω μία συμβουλή. Αν παντρευθί τ έ ποτέ, μη φέρνεις τ έ φίλους στο σπίτι. Είνε σάν νά βάσετε φωτιά ό ίδιος γιά ν' άποτεφρώσει τ ή ν εύτυχία σας...

Ο φίλος είναι φίλο φαρμακείο, που ένεδρεύει ύπουλα, περιμένοντας τήν κατάλληλη στιγμή νά προσέρρη τό μύλο στην Εύα. Θα μου πείτε ίσως: Άν είναι ή γυναίκα σας νά παραβή τή σχετική με τό θέμα μας θεία έντολή, θα βρή κάποιον θα σάς άπαντήσω όμως: Φύλαγε τό ρούχα σου, νάχρη τό μισό. Και ποιος με δειθαίνει έμένα, σάς παρακαλώ, έμένα τό Γουσταβό Λαχανόπουλο, σύζυγο άτυχήσαντα, ότ τό έτερον ήμισυ μου, ή Κατινίτσα Γουσταύου Λαχανόπουλο, θα μουφτανε τή δουλειά τού μωφτισμού, άν δέν είχα τήν ύψηλή τιμή νά έχω φίλο τόν Όδυσσέα Άνεξαρτίδη, νεοκομψό, γλυκομίλητο, ευγενικό και πνευματώδη; Αυτά τά προόντα θέσθαι τό είχα κι' έγώ κάποτε, πριν παντρευθί. Και μ' αυτά γούτσεα τών Κατινίτσα και τήν έπεισα νά δεχθί νά τής φορτίσω τό όνομά μου. Τά προσόντα όμως που είχα τήν ευχάριστη νά σάς άναφέρω, τά έχουσε όλοι πριν παντρευτούμε με τή γυναίκα μας. Άφού παντρευτούμε κι' έπειτα τό κρεμάμε στη γκαρνταρόμπα και τό παίρνουμε μόνο όταν πρόκειται νά τή χραιοποιήσουμε γιά τις άλλες γυναίκες. Άφού πιάσαμε τό ψάρι, γιάτί νά κρεμάμε άκόμα τό δόλωμα στο άγκιστρο μας; Κι' έτσι γινόμεσθε οι αλιάνιοι σύζυγοι, άνισοί και ήλικτικοί γιά τή γυναίκα μας, έπειτα από τόν πρώτο μήνα τού γάμου.

Θοβάμια όμως ότ θα μάς φάν ό πρόλογος. Άς έρθουμε καλύτερα στο θέμα μας.

Σας μίλησα γιά τό φίλο μου — τόν πρώην φίλο μου — κύριο Όδυσσέα Άνεξαρτίδη. Ήταν πολύ καλός πρόπει κύριος, με καλούς τρόπους, έξυπνος, εύχάριστος. Τόν έφερα στο σπίτι, άφού προηγουμένως έπλεξα τό ένκάμιο τού στην Κατινίτσα. Έκείνη ένθουσιάσθηκε από τόν Όδυσσέα, ό Όδυσσέας νά τήν Κατινίτσα κι' ένν με τούς δύο. Ο φίλος μου ένινε γνήσιος ό άπαράφτης φίλος τού σπιτιού. Κι' ένν ήμουν κατευχαρισμένη νος — ό ήλιος — γιάτί, έπί τέλους, άποκτούσαμε ένα ένδιόφρον πρόσωπο στο σπίτι, που μάς κρατούσε άρκετά δρόμια συντροφιά. Έτοίναμε μαζί, παίζαμε μαζί πινάκλ άκούναμε μαζί ραδίο. Σ' αυτό τό σημείο πρέπει νά τόνισω ιδιαιτέρως

ότ ή Κατινίτσα ήθελε μεγάλη λατρεία στο λουλουδια και ιδίως γιά τούς πανσέδες.

Η άγάπη τών λουλουδιών και τών κήπων δέν είναι εύτυχώς σήμερα άποκλειστικό προνόμιο τών βασιλέων και τών μεγάλων κυριών. Στην κυρία Φελισέ Έρβίς που κατοικούσε στο Σεντάν, ό φείλεται ή πρώτη πραγματοποιήσις έργατικών κήπων οι όποιοι έπρόσφεραν πολύτιμες υπηρεσίες στους έργατικούς πληθυσμούς τών μεγαλουπόλεων. Μία άλλη Γαλλία ή δεσποινίς Λαταπύ, ίδρυσε τήν «Ένωσιν πρόσ διδασκαλίων στις γυναίκες της άνθοκομίας και της γεωργίας». Η Ένωσις αυτή έχει τόν ευγενή σκοπό νά έμπνευση στις νέες τήν άγάπη στα άνδρη και τούς κήπους, ή καλλιέργεια τών όποιων θεωρείται ως ή περισσότερο άρμόζουσα στη γυναίκα φύσι.

Στίχοι

Ξανθές με τ' άγριόκαιρα
γλυκείες με τούς χειμώνες,
στον κάμπο άνθουσι οι άνε-
μώνες.

Όραιοι με τό δάσνα
και με τή μαύρη τύχη
άνθουσι τόν κόσμο αυτόν οι
(στίχοι).

Αυτοί πλουτίζουν τή ζωή,
τά νεύατα μας στολίζουν
άνθουσι τόν κόσμο αυτόν οι
κι' όταν άκόμα δέν άξίζουν.

Βρίσκουμε κάλλη δανεικά
και παίρνουμε χαρές ξένες
απ' τις δροσλούστες παρ-
(θένες).

Όπου μας δείχνουν τή ζωή,
σάν έκκλησις είκόνα
στεφανωτή μ' άκτινωτή κο-
(ρώνα)

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Κώτερα αυτά
τά μικροσκο-
πικά άντικεί-
μενα και εί-
πα:

— Ό Όδυσ-
σέας έκοψε
τ ά μαλλιά
του.

— Ναι, πε-
τάθηκε ό Ό-
δυσσέας, από
τή θέσι του.
Δέν τσίδεϊς;
Γάκοφα χθές.

— Τό βλέπω, άπάντησα έγώ.
Μά όχι στο κρεφάλι σου.

— Άλλά; ρώτησε ή Κατινί-
τσα.

— Τό βλέπω έδώ στο λαιμό
σου. Είνε γεμάτος από ένα σωρό
μικρές μαύρες κομμένες τρι-
χίτσες, που έτρεχαν νά τις θγά-
λη ό μαρμαριζός. Πώς θρέθη-
καν στο λαιμό σου;

— Ό Όδυσσέας κίτρινησε. Η Κα-
τινίτσα κοκκίνησε. Κι' έγώ έγι-
να παρόλο.

— Έξω κι' έγώ, φιδύρισε. Η
ιδέα σου θα είναι.

— Ποιά ιδέα μου, θρέ Κατι-
νίτσα; Νά τες. Δέν τις βλέ-
πεις; Έλα έδώ Όδυσσέας νά
τίς ός και σύ.

— Άλλά ό Όδυσσέας δέν κου-
νιόθηκε από τή θέσι του.

— Πώς θρέθηκαν στο λαιμό
σου; ρώτησα.

— Έξω κι' έγώ; είπε ή Κα-
τινίτσα, ξεροκατινιζοντας. Ί-
σως ό άέρας...

— Ποιος άέρας, θρέ παιδί
μου; Έδώ είναι κλειστά τά πα-
ράθυρα.

Τότε ή Κατινίτσα έπεσε στο
πόδια μου κι' άρχισε νά κλαίει.
Ο Όδυσσέας σκώθηκε και έ-
κανε θόλτες νευρικός μέσα στο
δωμάτιο με κατεβαμένο τό κε-
φάλι. Η Κατινίτσα μου έλεγε:

— Συχωρέσε με, Γουσταύε.
Δέν θα τό ζανακάνω!...

Άλλά ένν δέν συγκινήθηκε.

— Σήκω, παιδί μου, τής είπα.
Σήκω, Κατινίτσα μου.

Τήν έσήκωσα, τήν έπήρα ά-
πό τό χέρι και τήν ώδήγησα
στον Όδυσσέα. Έθαλα τό χέρι
της στο δικό του και είπα:

— Πάρ' τήν κι' άντε νά κου-
ρευθεί!

Και τούς ξεπροβάδισα ως τήν
πόρτα... Είμαι βέβαιος ότι ποτέ
άνθρωπος στον κόσμο δέν πη-
λωσε άκριβώτερα ένα άπλό κου-
ρευτάκι.

Τώρα ένν είμαι ήσυχος. Άλλά
σκέπτομαι ότ όλα αυτά δέν θα
συνέβαιναν, και ούτε τό κουρε-
μα τού Όδυσσέα θα έπαίξε τό-
σο ρόλο στη ζωή μου, άν δέν
είχα τήν κακή έμπνευσι νά τόν
σέσω στο σπίτι μου. Γι' αυτό
σέσω έδωσα, στην άρχή, τί σύ-
στασι που σάς έδωσα, μαζί με
ένα άκόμα: Άν κάνετε τό λά-
θος που έκανα κι' έγώ, συστή-
στε κάποτε στο φίλο σας ένα
κούρεμα. Δέν έξορτε τί μπορεί
νά σάς άποκαλώπ...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο ποιητής Κωστής Παλαμάς

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Η χώρα θρηνεί από τής προ-
περασμένης εβδομάδος τόν θάνα-
τό τού έθνικού ποιητή της, τού
Κωστή Παλαμά.

Ο μεγάλος βάρδος, ό κρά-
τος τών Έλλήνων ποιητών δέν
άποκρίνεται πλέον στη ζωή. Έλαφρό
τόν άσκήσασε τό χόμα της Άστ-
εως γής.

Θα έγχεράζετο χάρως πολλή γιά
ν' άρχολήθη κανείς με τή ζωή και
τό έργο τού μεταστάντος έθνικού
ποιητού.

Θα προσπαθήσουμε ώστόσο νά
δώσουμε έδώ μία σύνοψη της
γραφία του άνθρώπου και τού ποι-
ητού.

Ο Κωστής Παλαμάς γεννήθη-
κε στην Πάτρα τό 1859, τρία χρό-
νια μετά τόν θάνατο τού έθνικού
ποιητού Διονυσίου Σολωμού.

Μετά τών έγκυκλίων σπουδών
του έγγραφή στη Νομική Σχολή
τού Πανεπιστημίου Αθηνών. Έγ-
κατέλειψε όμως πολύ γρήγορα τις

σπουδές του και άτεδύθηκε στη
λαοτεχνία που τόν τραβούσε ά-
κατακίχητα.

Επί μικρά έτη ύπηρετήσε ως
γραμματέας τού Έθνικού Πανεπι-
στημίου. Τό έργο του όπηρεσε ά-
πείριστα τέρματα. Οι έργονες του
γιά τήν έθνώδη ήρωική. Τού ά-
πεκρίθη τό Άρσιστον τών Γραμ-
μάτων και τού άνεγνωρίστη τό δι-
κάτωμα νά διεκδικήσθ τό Βραβεί-
ον Νόμπελ.

Μικρός άκόμα μαθητάς, στο
Μεσολόγγι, ό Παλαμάς είχε άρ-
χίστη νά γράφει στίχους.

Ήταν τότε ή εποχή τού αν-
κινούσε κι' έγίπτευσε τούς πάντας
ή πόλιν τού Άχλ. Παράγου.
Έμπροσθενός απ' τόν Παρά-
γου κι' ό μικρός στιχουργός τού
Μεσολογγίου, έγραψε στίχους ρω-
μαντικούς, άλλους στην καθαρεύ-
ουσα κι' άλλους στη δημώδη.

Έγραφε άκόμα έλεγεία και—
είνε άπίστευτο κι' όμως άληθινό—
έπικυδείς λόγους και τούς έκ-
φώνουσε ό ίδιος.

Τόση μάλιστα ήμνη είχε άπο-
χτήσει, ώστε όταν πεθάνει κανέ-
νας συμπατριώτης τού οι συγγе-
νείς του μεταστάντος έτρεχαν στο
σπίτι του νά τόν παροκαλέσουν
νά γράψη τό σχετικό έλεγείο.

Τήν εποχή αυτή ό Παλαμάς —
μαθητής τού Γυμνασίου στο Με-
σολόγγι — άπήγγειλε ένα πολύ
έπιτυχημένο γιά τήν ήλικία του
ποίημα κατά τόν έορτασμό της
25ης Μαρτίου.

Τό ποίημα αυτό — άρκετά έκ-
τενές μάλιστα — ήταν γραμμέ-
νο σε άγιοτή δημοτική.

Ο νεαρός ποιητής τό τύπωσε
κατόπιν και τό έξέδωσε εις φυλ-
λάδιον, έξαιρετικά σπάνιο και
δυσεύρετο σήμερα, με τόν τίτλο:
«Μισολόγγυ», στίχ. 1879.

Αυτό συνέβησε έινε τό πρώτο
έργο τού Κωστή Παλαμά, έστω
και άν τό άγνόησε κατόπιν ό ποι-
ητής.

Τά «Τραγούδια της πατρίδος
μου» έρχονται δεύτερα κατά σει-
ράν.

Στην Αθήνα ό Παλαμάς γνώ-
ρισε όλους τούς λογίους και δη-
μοσιογράφους της εποχής, οι ό-
ποιοι έξέστησαν κι' άγάπησαν τό
νεαρό ποιητή.

Άρχισε νά γράφει στίχους στην
περίφημο «Ραμπανά» τού Κλά-
ου Τριανταφυλλού, κι' άργότερα
στο «Μή Χάνασε» τού Γεωργίου
δη με τήν υπογραφή «Κώστας».
κι' άργότερα «Κωστής».

Κι' απ' τό δημοσιογραφικό έ-
πάγγελμα έπέστρεφ ό ποιητής της
«Ασπλάγξης Ζωής».

Στό «Ραμπανά» κρατούσε τό
πρακτικό της Βουλής. Κι' άργώ-
τερα, από 1890-93, ήταν ένας
απ' τούς πιο έλεγκτούς κι' άπο-
δοτικούς συντάκτες της «Εφημε-
ρίδος» τού Κορομηλά.

Η ήμνη τού Κωστή Παλαμά
ως μεγάλου ποιητού έχει περάσει
πρό πολλού τά σύνορα της Έλ-
λάδος. Πολλά τών ποιημάτων του
έχουν μεταφρασθί σε έξες γλώσ-
σες. Οι κορυφαίοι τών έξων συγ-
γραφέων διατηρούσαν τακτική άλ-
ληλογραφία μαζί του.

Ο Ρομάν Ρολλάν τού έγραψε
κάποτε σε μία έπιστολή του και
τά εξής χαρακτηριστικά:

«Λυποούμαι γιάτί έπρεπε νά
φτάσω σέ ήλικία 64 χρονών γιά
νά γυρίσω τόν μεγαλύτερο σύγ-
γραφέα τού κόσμου!»

Μεταξύ τών άξιολογώτερων ποι-
ητικών συλλόγων τού Κωστή Πα-
λαμά είναι και οι έξης:

«Η άσπλάγξη ζωή» «Τά μάτια
της ψυχής μου», «Ο λαιμός και ή
καταποσία», «Ο τάφος», οι «Καύ-
μοι της λιμνοθάλασσας», «Ο θα-
δεκάλογος τού γούστου», «Η φλό-
γέρα τού Βασιλιά» κλπ. κλπ.

Μετέφρασε έκλιπς έπιτυχέστατα
πολλά ποιήματα ξένων ποιητών
τά όποια και έξέδωσαν σε τόμο
με τόν τίτλο «Στανατισμένη μου
σπίρη».

Αξιόλογο είναι και τό εις πε-
ζών λόγον έργο τού Παλαμά.

Ο θάνατος τού Κωστή Παλα-
μά άφήνει μέγα κενόν εις τας τά-
ξεις της νεοέλληνικής διανοήσεως.
Άς είναι άσπρό τό χόμα που τόν
έκάλυψε...

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ του γιατρού Βιτρέ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Έπιμένετε νά σάς διηγη-
θώ μία παλιά μου περιπέτεια,
είτε εύχάριστη, είτε δυσάρε-
στη; είπε ό γιατρός Βιτρέ. Πο-
λύ καλά. Θα συμμορφώθώ με
τήν παράκλησί σας. Μία καλή ι-
στορία τήν ώρα τού προύτου
βοηθάει πολύ τή κώνευσι κι' έ-
κείνου που διηγείται κι' εκεί-
νων που τόν άκούουν.

Σας προειδοποιώ όμως ότ ή
ιστορία μου είναι πολύ μελα-
χολική. Θέλετε τώρα νά μάθε-
τε γιάτί σκέφθηκα αυτή κι' όχι
άλλη; Άπλουσάτα, γιάτί τό
καριωμένο προφίλ της ζανθής οικοδεσποίνης μας
μ' έκαμε νά θυμηθώ χωρίς νά θέλω τήν είκόνα μι-
ας παλιάς φίλης που τήν άγάπησα όταν ήμουν
φοιτητής στη Λυών.

Α, πως τόν θυρούμαι με πόνο έκείνο τόν και-
ρό! Τήν εποχή που συνέβη τό μικρό δράμα, που θα
σας διηγηθώ, δέν είχα ανακαλύψει άκόμη τόν τρό-
πο που μ' έκανε διάσημο. Ήμουν 40 ετών και υ-
πηρετούσα ως δημοτικός γιατρός στο Άντέρ. Ένα
πρωί με κάλεσαν νά πιστοποιήσω τό θάνατο μιας
γυναίκας, που ήταν άπαράφτη νά τερή άμέως,
γιάτί είχε πεθάνει από μολυσματική νόσο. Ερ-
ριξα μία ματιά στο φρικώδες παραμορφωμένο πρό-
σωπο της νεκρής που είχε άρχισει ν' άποσυντίθε-
ται, έθαλα μία ύπογραφή, χαίρετσα τό σύζυγο,
που ήταν άπελπισμένος και έτοιμαζόμουν νά φύ-
γω, όταν έξαφνα άντίκρουσα κρεμασμένη στον τοί-
χο τής τραπεζαρίας μία μεγάλη φωτογραφία, μέσα
σε ζύλινη κορνίζα θαυμάσια σκαλισμένη. Κατέβα-
λα μεγάλη προσπάθεια γιά νά συγκρατήσω μία
κραυγή έκπληξης. Η είκόνα έκείνη ήταν μεγέ-
θυσις μιας δικής μου φωτογραφίας, που είχα θγά-
λει άλλοτε στη Λυών. Ο χήρος, άντελήθη τήν
προσεκτική μου ματιά.

— Βλέπω, είπε, ότ ή κορνίζα μου προκάλεσε τήν
προσοχή σας!

— Σεις τήν έκάρτε; ρώτησα ριγώντας.

— Ναι. Είμαι ευλογημένος.

— Τά συχαρητήρια μου...

Προσπειθήκα συγκινώμενος ότ έξήταξα προσε-
κτικά τήν έργασία και έπειτα ρώτησα αδιάφορα:

— Καί ή φωτογραφία αυτή είναι βέβαια κανενός
άναπνύου αγγενούς σας;

— Όχι, όχι! Δέν είναι μέλος της οικογενείας
μου αυτός ό νέος. Αυτός ό νέος ήταν έρωστής της
γυναίκας μου πριν τήν πάρω έγώ! Είνε σουνάελ-
φός σας ό κύριος αυτός, άν βρισκείται, έννοείται,
άκόμα στη ζωή! Όταν τόν γνώρισε ή γυναίκα μου,
σπουδάσε στη Λυών. Ναι, ή γυναίκα μου ήταν φρι-
γμένη πριν τόν γνωρίσει. Άγαπήθηκαν. Τής μίλησε
άπορτα γιά γάμο, που θα μπορούσε νά γίνη άργώ-
τερα, όταν τελείωσε τις σπουδές του. Αυτή όμως
δέν έπείριμε τό τέλος τών σπουδών γιά νά γίνη
νική του. Έπειτα όμως από λίγους μήνες τήν έγ-
κατέλειψε και έφυγε γιά τό Παρίσι. Και τήν έξέχασε.

Η Καμένη μου ή Σούζυ δέν μοσκούφει τίποτε
από τό παρελθόν της, όταν τήν ζητήσα γιά γυναίκα
μου. Μία άλλη μέρα μου ζήτησε συγγνώμην, γιάτί
είχε κάμει κάτι κρυφό από μένα, ύλαγε κάποια
φωτογραφία τού παλινού της έρωστού, τήν όποια
δέν όρκισε τό θάρρος νά καταστρέψ. Προσποιή-
θηκε ότ ή άποκαλύψις της με δυσάρεστος, τήν υ-
ποκρέωσα νά μου τή δώρη και έκάμα αυτήν έκεί
τήν μεγέθυσι.

— Αισθανόμουν ύποχρέωσι νά τό κάμω αυτό γιά
τόν άγαπημένο σου, τής είπα. Άν δέν τραβίδιαν
από τή μέση, δέν θα είχα τήν εύτυχία νά γίνης δι-
κή μου!

Η Σούζυ τού είχε χαμένο. Έγώ ήμουν γεμάτος
ένθουσιασμό. Μου άρεσε πάντα νά προκαλώ τήν
έκπληξη τών άλλων.

Κάποτε όμως τής συνέβαινε νά τόν σκέπτεται
τόν παλιό φίλο της. Τήν έπιασε ένα βράδυ νά ο-
νειροπολή και δέν μοσκούφει τήν αλήθεια.

— Σκεπτόμουν, μου είπε, ότ θα ήμουν πολύ εύ-
χαριστήμενη άν ή τύχη τόν έβγαζε μπροστά μου.
Θά τού έλεγα ότ έζησα πολύ καλά χωρίς αυτόν, ότ
τό κακό που μου έκαμε τό εξάρνισμα ένας άλλος,
και ότ είμαι τόσο πολύ εύτυχισμένη, ώστε νά τού
εγκληθώ κι' έκείνου τήν ίδια εύτυχία!

Ο πρωτότυπος συνομιλητής μου σταμάτησε.

— Συχωρήστε με, γιάτρέ, είπα, γιά τήν άκατα-
νόητη φλυαρία μου! Μίλει όμως, ζέρετε, κανείς,
με μεγάλη ευχαρίστησι πάντα γιά κείνους που ά-
γάνησε πολύ!

Τού έσφισα τό χέρι χωρίς νά τού άπαντήσω. Άρ-
κετή ώρα τώρα συγκρατούσα τή συγκίνησή μου, που
διαρκώς έμεγάλυνε... Τά καρπιά χρόνια της νεότη-
της μου είχα έαφνικά άναποσείσει μέσα από τή
σκέπη, με τήν όποια τό σκέπασε ό χρόνος. Έξανα-
βλεπα έκείνη που ήταν τότε ή μικρούλα Σούζυ — ή
Σούζυ μου! — μία καριωμένη ζανθή μάγισσα, με
γέλαστα μάτια και κρυστάλλινιο γέλιο, και ή ό-
ποια τώρα... ά, τί τρομερή, τί φρικώδες όπτασία!
Ορόντισα νά κατέβω γρήγορα στο δρόμο, γιά νά
κλάψω, νά κλάψω πολύ, μ' όλη μου τήν καρδιά!

17° **Βηθσα** αυτός κοντά της της έπιασε με κινήσεις γεμάτες πυρετό τα χέρια, ψιθυρίζοντας: — Βηθσαβέε! 'Αγάπη μου! 'Ετσι με υποδέχεσαι μετά τόσες ή μέρες; — Δέν σήκωσε ή γυναίκα τὸ κεφάλι, τὴν άκούσε όμως να πνίγει ένα λυγμό. — Για δνομα του Θεού! φώναξε ὁ Δαβίδ. Τί συμβαίνει; Κύτταξέ με, Βηθσαβέε. Τί έχεις; Μὲ τρομάζεις. — Είμαι χαμένη! ψιθύρισε τρέμοντας ή γυναίκα. — Πές μου, πές μου, γρήγορα. — Μία συμφωνία μεγάλη. 'Ο Θεός μάς τιμωρεῖ. — 'Ο άντρας σου; 'Εμαθε τίποτε ὁ άντρας σου; — Κάτι χειρότερο... — Χειρότερο ἀπὸ αὐτὸ δέν γίνεται. — 'Αν ήταν αὐτό, θά μπορούσαμε ἴσως με πολλούς τρόπους νὰ τὸν πελαύσω πὼς αὐτὸ πού άκούσε εἶνε συκοφαντίας. Τώρα όμως ποτὲ δὲ θά υπερέσει τὰ πεισθῇ. — Μά λένε μου, τί τρέχει; — Θά γίνω μητέρα! Ψιθύρισε κρύβοντας πάλι τὸ πρόσωπό της με τὰ χέρια της ή Βηθσαβέε. 'Ο Δαβίδ κένωσε. — Θά γίνης υπερένη; ἑπανάλαθε σὺν νά μὴ καταλάβῃς; — 'Ω, ναί, φώναξε με ἑσπανάλαθε ἑσπανάλαθε ή Βηθσαβέε. Δαβίδ τί θά γίνω; — Σήκωσε τὰ μάτια της θελά ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. Για μὴ αἰνιγμὴ κυττάγῃκαν σάν ναμαρομένονοι. 'Επειτα κατέβασαν τὰ μάτια, μὴ υπογράφοντας νά ἱπποειπύουν ή ἑνας τὴ ματιά τὸ ἄλλου.

— 'Ο Δαβίδ κάθισε σκουπίζοντας τὸν ἱδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Για κάμποση ὥρα τὰ μάτια του σκοτεινίσαναι καὶ νόμιζε πὼς δὲν γόρζαν πῶς του. Τὸ μόνο πού δέν εἶχε σκεφθῇ ήταν αὐτό. Τὸ μόνο πού δέν εἶχε προσέλπει οὔτε στυγνῇ. Κι' ἀπὸ πού εἶνε ἔλθει ή τιμωρία. 'Απὸ ἐκεῖ ἀκριβῶς πού δέν τὸ εἶνε προσέλπει. — Φοδώναι! εἶπε παραπονιάρικα ή Βηθσαβέε. Τί θά πὸν τὸν Οὐρία; Πὼς θά τὸ κρίνω; Ἀδελφίς τις δέκα ἡμέρες πού ἔλειπεσ ὀπείσεσε φρικτὰ μαρτύρια. Βεβαίως, ἔθικαν οἱ ὀνόμας πού εἶχαν, ἀδικία νὰ τὸ ἀποδώσω. 'Αμάρτια ἀδικία φρικτὰ... Μά δέν τὴ κατώρθωσα. Τὸ παιδί εἶνε μέσα μου. — 'Αγοστήμην μου, ψιθύρισε ὁ Δαβίδ προσπαθώντας νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ θανάσιμη παροχή πού τὸν εἶνε κυριεύσει, μὴν ἀπελπίζουσαι. Δέν θά σ' ἀφήσω... — Μά καὶ σὺ τί μπορείς νά κάνης; 'Ο νόμος εἶνε ἀμελύτως. Κι' ἄ- εἶσαι βασιλεῦς. 'Αν ἀποδείχῃ ἀνὴ ἀμαρτίας... — 'Οχι, ὅχι! φώναξε ὁ Δαβίδ. Δὲ θά σ' ἀφήσω νὰ χάσης ἐσύ. — Μά δὲ θά μπορούσης νὰ με σώσης. — Βηθσαβέε φώναξε ὁ Δαβίδ με μάτια ἀσπαστερά, μὴν ἀπελπίζουσαι σὺ λέω. 'Ο Θεός πού μὰ ἔβαλε αὐτὴ τὴν ἀγάπη στὴν καρδιά μας, δὲ θά μὰ ἀφήσῃ νὰ καταστραφῶμε. 'Η Μιχαὴλ ἔξεραι καὶ συγχωρεῖ. 'Ο Θεός δέν θά φανῇ πὸ σκληρὸς ἀπὸ μὴ γυναικα, μὰ ἀδικημένη γυναίκα, πού θά εἶχε ὅλο τὸ δικαίον νὰ προσπαθῶσε νὰ ἐκδικηθῇ. 'Οχι, μὴ φοβῶσαι. Θά ἔρω τρόπο νὰ σὲ σώσω...

— Δέν θά τὴ βαστάξω αὐτὴ τὴ ντροπή... Τὴν ἤπωσε τὴν κάθισε κοντά του με ἀπειρη τρυφερότητα. — 'Εννοία σου, τίς εἶπε. Καλένας δὲ θά θῆλῃ οὔτε μὴ τρέψῃ τὰς κεφαλὰς σου. Τὸ μόνο πού λυπόμαι εἶνε πὼς ἀναγκαστικὰ θά χωριστοῦμε. Γιατί τώρα, ὅποισθ στὴν 'Ιερουσαλήμ, θά τὸν ἔχης ἀφικτὰ μερόνυχτα κοντά σου, κι' ἔτσι τὸ πρῶγμα θά φανῇ φυσικό. — 'Η Βηθσαβέε ἀναστενάει. — Γιατί εἶσαι τόσο ὀλιμμένη πάλι; ρώτησε ὁ Δαβίδ. — Τὸν κύτταξε με παρῶντο στὰ μάτια. — Σοὺ φαίνεται παράξενο; Θά ἔρθῃ πάλι κοντά σὸν άνδρα πού δέν ἀγαπᾷ. — 'Αγαπημένη μου, εἶπε με πᾶθος ὁ Δαβίδ. Κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴ σκέψη παγώνω. 'Αλλά, τὰ νὰ γλῆ, αὐτὴ εἶνε ή μόνη σωτηρία. — Ἐφύγε βασιλικὸς φοδώνμενος. Τώρα, κανεῖς δέν ἔπρεπε νὰ τὸν

σὲ κάνει νὰ μετανοιώνης; Δίστασε, μὰ στυγνῇ ή γυναικα. 'Επειτα φέρνοντας πῶς τὸ κεφάλι, της καὶ καρφώνοντας τὰ ἀσπαστερά της μάτια μέσα στὰ δικά του, ἀποκρίθηκε: — Καὶ τὴ ζωὴ μου ἄχσω, δὲ μετανοιώνω. — 'Ηταν ὁμορφὴ κι' οἱ δύο τους με τὰ νεανικά τους πρόσωπα φλογισμένα ἀκόμα ἀπὸ τὴ φλόγα τὸν πόθου καὶ τὴς ἀμαρτίας. Φιλήθηκαν πάλι, κι' ὁ Δαβίδ ἔφυγε διασπικτός. — 'Ολη ἐκεῖνη τὴ νύχτα ὁ ὕπνος δέν ἤλθε τ' ἡ κλεισθὰ τὰ θάλαρα μου. Τὴν ἄλλη μέρα μόλις ἔφριξε ή ἀσπὴ τις πρῶτες της ἀχτίδες στὸ 'Ορος τῶν 'Ελαιῶν, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ἔστειλε ἕναν ὑπηρετὴ νὰ καλῶσῃ τὸν 'Ιωάβ. — 'Ακουσέ με, τοῦ εἶπε με βραγὴ φωνή. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ἀνέσω ὁ Οὐρία. — Μετὰ χάσας! βασιλεῦά μου, θά ὑπακούσω. ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό καὶ τὸ δίκιο. 'Ο στρατηγὸς Οὐρίας πολέμησε ὅσο κανένας ἄλλος. Καὶ εἶνε δικαίωμα του πᾶν νὰ ἀναπαυθῇ λίγον καιρὸ καὶ νὰ ἰδῇ τὴ γυναίκα του. — Κάλεσέ τὸν σήμερα κιόλας. — Θά στείλω ἀγγελάφορο, βασιλεῦά μου. Σήμερα φεύγω κι' ἐγὼ γιὰ τὰ σύνορα. Ταρσάρες γλῆναι πάλι ἐκεῖ. Μόνο γι' αὐτὸ, δέν γόρζαν ή προστάτη σου τὸ σὺ ἐπειγούσαι δὲ προτιμῶσαι νὰ τὸν κρατῶσαι ἀκόμα λίγες ἡμέρες τὸν Οὐρία ἐκεῖ... — 'Οχι! εἶπε κοφτὰ ὁ Δαβίδ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ σὲ ἐλάχιστες ή μέρες. — 'Οπως διατάξεις, βασιλεῦά μου. — 'Ο Δαβίδ δίστασε μὴ στυγνῇ. 'Επειτα, χαμηλώνοντας τὴ φωνή, εἶπε: — Καὶ κάτι ἄλλο θέλω νὰ σὲ ρωτήσω 'Ιωάβ. — Στὴς προστάγες σου. — Εἶσαι ἀπολύτως μου φίλος; — 'Αποσιωπώμενος σὲ μένα, μονάχα σὲ μένα; — Τὸν κύτταξε μ' ἐκπληξή ὁ ἀρχιστρατηγός. — Ρώτας, βασιλεῦά μου; Δέν σοὶ ἔγω δῶσαι ἀρκετὰ δειγμάτια τὴς ἀποσιωπώσεώς μου; — Τὸ ἔρω, 'Ιωάβ. Πάντα ἐξετέλεσες τὸ καθήκον σου τίμια καὶ με ἀνδρεία. 'Αλλά, δὲ σὲ ρωτῶ γι' αὐτό. 'Ισως μὴ μέρα νὰ μὴ πρόκειται γιὰ τὸ ἔθνος μας. 'Ισως μὴ μέρα νὰ σοὺ ζητήσω μὴ ἀποικιὴ μου ἐκδούλευσι. Θά εἶσαι ποδῶμος, ἔστω καὶ με θυσιάζω ἐαυτὸν σου; — Μὰ μὴν ἀντιβάλλης γι' αὐτὸ ποτὲ βασιλεῦά μου. Εἰμαι ἑτοιμὸς νὰ κάνω κάθε θυσιὰ γιὰ σένα. — Κυττάγῃκαν στὰ μάτια. 'Ανὸς ποταπὸς ὁ 'Ιωάβ, κοκκινίζοντας με τὸ συναίσθημα τὴς ἐνοχίας τοῦ ὁ Δαβίδ. — Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Δαβίδ θερμά. Τώρα πηγαινε κι' ὁ Θεός δὲ εἶνε μαζί σου. Στείλε μου ὁ μὲς ἀμέσως τὸν Οὐρία.

— Κατὰλαδες; εἶπε ὁ Δαβίδ γρήγορα στὴ Βηθσαβέε. Αὐτὸ τὸ γὰρ οὐ σκέφθηκαν. 'Ο μόνος τρόπος νὰ σωθῇς εἶνε νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ὁ άντρας σου. Σὲ ἐλάχιστες ἡμέρες, αὐριο ἴσως κιόλας, θά ἔρσκηται στὴν 'Ιερουσαλήμ. Θά τὸν ἔχης ἀφικτὰ μερόνυχτα κοντά σου, κι' ἔτσι τὸ πρῶγμα θά φανῇ φυσικό. — 'Η Βηθσαβέε ἀναστενάει. — Γιατί εἶσαι τόσο ὀλιμμένη πάλι; ρώτησε ὁ Δαβίδ. — Τὸν κύτταξε με παρῶντο στὰ μάτια. — Σοὺ φαίνεται παράξενο; Θά ἔρθῃ πάλι κοντά σὸν άνδρα πού δέν ἀγαπᾷ. — 'Αγαπημένη μου, εἶπε με πᾶθος ὁ Δαβίδ. Κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴ σκέψη παγώνω. 'Αλλά, τὰ νὰ γλῆ, αὐτὴ εἶνε ή μόνη σωτηρία. — Ἐφύγε βασιλικὸς φοδώνμενος. Τώρα, κανεῖς δέν ἔπρεπε νὰ τὸν

σὲ κάνει νὰ μετανοιώνης; Δίστασε, μὰ στυγνῇ ή γυναικα. 'Επειτα φέρνοντας πῶς τὸ κεφάλι, της καὶ καρφώνοντας τὰ ἀσπαστερά της μάτια μέσα στὰ δικά του, ἀποκρίθηκε: — Καὶ τὴ ζωὴ μου ἄχσω, δὲ μετανοιώνω. — 'Ηταν ὁμορφὴ κι' οἱ δύο τους με τὰ νεανικά τους πρόσωπα φλογισμένα ἀκόμα ἀπὸ τὴ φλόγα τὸν πόθου καὶ τὴς ἀμαρτίας. Φιλήθηκαν πάλι, κι' ὁ Δαβίδ ἔφυγε διασπικτός. — 'Ολη ἐκεῖνη τὴ νύχτα ὁ ὕπνος δέν ἤλθε τ' ἡ κλεισθὰ τὰ θάλαρα μου. Τὴν ἄλλη μέρα μόλις ἔφριξε ή ἀσπὴ τις πρῶτες της ἀχτίδες στὸ 'Ορος τῶν 'Ελαιῶν, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ἔστειλε ἕναν ὑπηρετὴ νὰ καλῶσῃ τὸν 'Ιωάβ. — 'Ακουσέ με, τοῦ εἶπε με βραγὴ φωνή. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ἀνέσω ὁ Οὐρία. — Μετὰ χάσας! βασιλεῦά μου, θά ὑπακούσω. ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό καὶ τὸ δίκιο. 'Ο στρατηγὸς Οὐρίας πολέμησε ὅσο κανένας ἄλλος. Καὶ εἶνε δικαίωμα του πᾶν νὰ ἀναπαυθῇ λίγον καιρὸ καὶ νὰ ἰδῇ τὴ γυναίκα του. — Κάλεσέ τὸν σήμερα κιόλας. — Θά στείλω ἀγγελάφορο, βασιλεῦά μου. Σήμερα φεύγω κι' ἐγὼ γιὰ τὰ σύνορα. Ταρσάρες γλῆναι πάλι ἐκεῖ. Μόνο γι' αὐτὸ, δέν γόρζαν ή προστάτη σου τὸ σὺ ἐπειγούσαι δὲ προτιμῶσαι νὰ τὸν κρατῶσαι ἀκόμα λίγες ἡμέρες τὸν Οὐρία ἐκεῖ... — 'Οχι! εἶπε κοφτὰ ὁ Δαβίδ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ σὲ ἐλάχιστες ή μέρες. — 'Οπως διατάξεις, βασιλεῦά μου. — 'Ο Δαβίδ δίστασε μὴ στυγνῇ. 'Επειτα, χαμηλώνοντας τὴ φωνή, εἶπε: — Καὶ κάτι ἄλλο θέλω νὰ σὲ ρωτήσω 'Ιωάβ. — Στὴς προστάγες σου. — Εἶσαι ἀπολύτως μου φίλος; — 'Αποσιωπώμενος σὲ μένα, μονάχα σὲ μένα; — Τὸν κύτταξε μ' ἐκπληξή ὁ ἀρχιστρατηγός. — Ρώτας, βασιλεῦά μου; Δέν σοὶ ἔγω δῶσαι ἀρκετὰ δειγμάτια τὴς ἀποσιωπώσεώς μου; — Τὸ ἔρω, 'Ιωάβ. Πάντα ἐξετέλεσες τὸ καθήκον σου τίμια καὶ με ἀνδρεία. 'Αλλά, δὲ σὲ ρωτῶ γι' αὐτό. 'Ισως μὴ μέρα νὰ μὴ πρόκειται γιὰ τὸ ἔθνος μας. 'Ισως μὴ μέρα νὰ σοὺ ζητήσω μὴ ἀποικιὴ μου ἐκδούλευσι. Θά εἶσαι ποδῶμος, ἔστω καὶ με θυσιάζω ἐαυτὸν σου; — Μὰ μὴν ἀντιβάλλης γι' αὐτὸ ποτὲ βασιλεῦά μου. Εἰμαι ἑτοιμὸς νὰ κάνω κάθε θυσιὰ γιὰ σένα. — Κυττάγῃκαν στὰ μάτια. 'Ανὸς ποταπὸς ὁ 'Ιωάβ, κοκκινίζοντας με τὸ συναίσθημα τὴς ἐνοχίας τοῦ ὁ Δαβίδ. — Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Δαβίδ θερμά. Τώρα πηγαινε κι' ὁ Θεός δὲ εἶνε μαζί σου. Στείλε μου ὁ μὲς ἀμέσως τὸν Οὐρία.

— Κατὰλαδες; εἶπε ὁ Δαβίδ γρήγορα στὴ Βηθσαβέε. Αὐτὸ τὸ γὰρ οὐ σκέφθηκαν. 'Ο μόνος τρόπος νὰ σωθῇς εἶνε νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ὁ άντρας σου. Σὲ ἐλάχιστες ἡμέρες, αὐριο ἴσως κιόλας, θά ἔρσκηται στὴν 'Ιερουσαλήμ. Θά τὸν ἔχης ἀφικτὰ μερόνυχτα κοντά σου, κι' ἔτσι τὸ πρῶγμα θά φανῇ φυσικό. — 'Η Βηθσαβέε ἀναστενάει. — Γιατί εἶσαι τόσο ὀλιμμένη πάλι; ρώτησε ὁ Δαβίδ. — Τὸν κύτταξε με παρῶντο στὰ μάτια. — Σοὺ φαίνεται παράξενο; Θά ἔρθῃ πάλι κοντά σὸν άνδρα πού δέν ἀγαπᾷ. — 'Αγαπημένη μου, εἶπε με πᾶθος ὁ Δαβίδ. Κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴ σκέψη παγώνω. 'Αλλά, τὰ νὰ γλῆ, αὐτὴ εἶνε ή μόνη σωτηρία. — Ἐφύγε βασιλικὸς φοδώνμενος. Τώρα, κανεῖς δέν ἔπρεπε νὰ τὸν

σὲ κάνει νὰ μετανοιώνης; Δίστασε, μὰ στυγνῇ ή γυναικα. 'Επειτα φέρνοντας πῶς τὸ κεφάλι, της καὶ καρφώνοντας τὰ ἀσπαστερά της μάτια μέσα στὰ δικά του, ἀποκρίθηκε: — Καὶ τὴ ζωὴ μου ἄχσω, δὲ μετανοιώνω. — 'Ηταν ὁμορφὴ κι' οἱ δύο τους με τὰ νεανικά τους πρόσωπα φλογισμένα ἀκόμα ἀπὸ τὴ φλόγα τὸν πόθου καὶ τὴς ἀμαρτίας. Φιλήθηκαν πάλι, κι' ὁ Δαβίδ ἔφυγε διασπικτός. — 'Ολη ἐκεῖνη τὴ νύχτα ὁ ὕπνος δέν ἤλθε τ' ἡ κλεισθὰ τὰ θάλαρα μου. Τὴν ἄλλη μέρα μόλις ἔφριξε ή ἀσπὴ τις πρῶτες της ἀχτίδες στὸ 'Ορος τῶν 'Ελαιῶν, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ἔστειλε ἕναν ὑπηρετὴ νὰ καλῶσῃ τὸν 'Ιωάβ. — 'Ακουσέ με, τοῦ εἶπε με βραγὴ φωνή. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ἀνέσω ὁ Οὐρία. — Μετὰ χάσας! βασιλεῦά μου, θά ὑπακούσω. ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό καὶ τὸ δίκιο. 'Ο στρατηγὸς Οὐρίας πολέμησε ὅσο κανένας ἄλλος. Καὶ εἶνε δικαίωμα του πᾶν νὰ ἀναπαυθῇ λίγον καιρὸ καὶ νὰ ἰδῇ τὴ γυναίκα του. — Κάλεσέ τὸν σήμερα κιόλας. — Θά στείλω ἀγγελάφορο, βασιλεῦά μου. Σήμερα φεύγω κι' ἐγὼ γιὰ τὰ σύνορα. Ταρσάρες γλῆναι πάλι ἐκεῖ. Μόνο γι' αὐτὸ, δέν γόρζαν ή προστάτη σου τὸ σὺ ἐπειγούσαι δὲ προτιμῶσαι νὰ τὸν κρατῶσαι ἀκόμα λίγες ἡμέρες τὸν Οὐρία ἐκεῖ... — 'Οχι! εἶπε κοφτὰ ὁ Δαβίδ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ σὲ ἐλάχιστες ή μέρες. — 'Οπως διατάξεις, βασιλεῦά μου. — 'Ο Δαβίδ δίστασε μὴ στυγνῇ. 'Επειτα, χαμηλώνοντας τὴ φωνή, εἶπε: — Καὶ κάτι ἄλλο θέλω νὰ σὲ ρωτήσω 'Ιωάβ. — Στὴς προστάγες σου. — Εἶσαι ἀπολύτως μου φίλος; — 'Αποσιωπώμενος σὲ μένα, μονάχα σὲ μένα; — Τὸν κύτταξε μ' ἐκπληξή ὁ ἀρχιστρατηγός. — Ρώτας, βασιλεῦά μου; Δέν σοὶ ἔγω δῶσαι ἀρκετὰ δειγμάτια τὴς ἀποσιωπώσεώς μου; — Τὸ ἔρω, 'Ιωάβ. Πάντα ἐξετέλεσες τὸ καθήκον σου τίμια καὶ με ἀνδρεία. 'Αλλά, δὲ σὲ ρωτῶ γι' αὐτό. 'Ισως μὴ μέρα νὰ μὴ πρόκειται γιὰ τὸ ἔθνος μας. 'Ισως μὴ μέρα νὰ σοὺ ζητήσω μὴ ἀποικιὴ μου ἐκδούλευσι. Θά εἶσαι ποδῶμος, ἔστω καὶ με θυσιάζω ἐαυτὸν σου; — Μὰ μὴν ἀντιβάλλης γι' αὐτὸ ποτὲ βασιλεῦά μου. Εἰμαι ἑτοιμὸς νὰ κάνω κάθε θυσιὰ γιὰ σένα. — Κυττάγῃκαν στὰ μάτια. 'Ανὸς ποταπὸς ὁ 'Ιωάβ, κοκκινίζοντας με τὸ συναίσθημα τὴς ἐνοχίας τοῦ ὁ Δαβίδ. — Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Δαβίδ θερμά. Τώρα πηγαινε κι' ὁ Θεός δὲ εἶνε μαζί σου. Στείλε μου ὁ μὲς ἀμέσως τὸν Οὐρία.

— Κατὰλαδες; εἶπε ὁ Δαβίδ γρήγορα στὴ Βηθσαβέε. Αὐτὸ τὸ γὰρ οὐ σκέφθηκαν. 'Ο μόνος τρόπος νὰ σωθῇς εἶνε νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ὁ άντρας σου. Σὲ ἐλάχιστες ἡμέρες, αὐριο ἴσως κιόλας, θά ἔρσκηται στὴν 'Ιερουσαλήμ. Θά τὸν ἔχης ἀφικτὰ μερόνυχτα κοντά σου, κι' ἔτσι τὸ πρῶγμα θά φανῇ φυσικό. — 'Η Βηθσαβέε ἀναστενάει. — Γιατί εἶσαι τόσο ὀλιμμένη πάλι; ρώτησε ὁ Δαβίδ. — Τὸν κύτταξε με παρῶντο στὰ μάτια. — Σοὺ φαίνεται παράξενο; Θά ἔρθῃ πάλι κοντά σὸν άνδρα πού δέν ἀγαπᾷ. — 'Αγαπημένη μου, εἶπε με πᾶθος ὁ Δαβίδ. Κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴ σκέψη παγώνω. 'Αλλά, τὰ νὰ γλῆ, αὐτὴ εἶνε ή μόνη σωτηρία. — Ἐφύγε βασιλικὸς φοδώνμενος. Τώρα, κανεῖς δέν ἔπρεπε νὰ τὸν

σὲ κάνει νὰ μετανοιώνης; Δίστασε, μὰ στυγνῇ ή γυναικα. 'Επειτα φέρνοντας πῶς τὸ κεφάλι, της καὶ καρφώνοντας τὰ ἀσπαστερά της μάτια μέσα στὰ δικά του, ἀποκρίθηκε: — Καὶ τὴ ζωὴ μου ἄχσω, δὲ μετανοιώνω. — 'Ηταν ὁμορφὴ κι' οἱ δύο τους με τὰ νεανικά τους πρόσωπα φλογισμένα ἀκόμα ἀπὸ τὴ φλόγα τὸν πόθου καὶ τὴς ἀμαρτίας. Φιλήθηκαν πάλι, κι' ὁ Δαβίδ ἔφυγε διασπικτός. — 'Ολη ἐκεῖνη τὴ νύχτα ὁ ὕπνος δέν ἤλθε τ' ἡ κλεισθὰ τὰ θάλαρα μου. Τὴν ἄλλη μέρα μόλις ἔφριξε ή ἀσπὴ τις πρῶτες της ἀχτίδες στὸ 'Ορος τῶν 'Ελαιῶν, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ἔστειλε ἕναν ὑπηρετὴ νὰ καλῶσῃ τὸν 'Ιωάβ. — 'Ακουσέ με, τοῦ εἶπε με βραγὴ φωνή. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ἀνέσω ὁ Οὐρία. — Μετὰ χάσας! βασιλεῦά μου, θά ὑπακούσω. ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό καὶ τὸ δίκιο. 'Ο στρατηγὸς Οὐρίας πολέμησε ὅσο κανένας ἄλλος. Καὶ εἶνε δικαίωμα του πᾶν νὰ ἀναπαυθῇ λίγον καιρὸ καὶ νὰ ἰδῇ τὴ γυναίκα του. — Κάλεσέ τὸν σήμερα κιόλας. — Θά στείλω ἀγγελάφορο, βασιλεῦά μου. Σήμερα φεύγω κι' ἐγὼ γιὰ τὰ σύνορα. Ταρσάρες γλῆναι πάλι ἐκεῖ. Μόνο γι' αὐτὸ, δέν γόρζαν ή προστάτη σου τὸ σὺ ἐπειγούσαι δὲ προτιμῶσαι νὰ τὸν κρατῶσαι ἀκόμα λίγες ἡμέρες τὸν Οὐρία ἐκεῖ... — 'Οχι! εἶπε κοφτὰ ὁ Δαβίδ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ σὲ ἐλάχιστες ή μέρες. — 'Οπως διατάξεις, βασιλεῦά μου. — 'Ο Δαβίδ δίστασε μὴ στυγνῇ. 'Επειτα, χαμηλώνοντας τὴ φωνή, εἶπε: — Καὶ κάτι ἄλλο θέλω νὰ σὲ ρωτήσω 'Ιωάβ. — Στὴς προστάγες σου. — Εἶσαι ἀπολύτως μου φίλος; — 'Αποσιωπώμενος σὲ μένα, μονάχα σὲ μένα; — Τὸν κύτταξε μ' ἐκπληξή ὁ ἀρχιστρατηγός. — Ρώτας, βασιλεῦά μου; Δέν σοὶ ἔγω δῶσαι ἀρκετὰ δειγμάτια τὴς ἀποσιωπώσεώς μου; — Τὸ ἔρω, 'Ιωάβ. Πάντα ἐξετέλεσες τὸ καθήκον σου τίμια καὶ με ἀνδρεία. 'Αλλά, δὲ σὲ ρωτῶ γι' αὐτό. 'Ισως μὴ μέρα νὰ μὴ πρόκειται γιὰ τὸ ἔθνος μας. 'Ισως μὴ μέρα νὰ σοὺ ζητήσω μὴ ἀποικιὴ μου ἐκδούλευσι. Θά εἶσαι ποδῶμος, ἔστω καὶ με θυσιάζω ἐαυτὸν σου; — Μὰ μὴν ἀντιβάλλης γι' αὐτὸ ποτὲ βασιλεῦά μου. Εἰμαι ἑτοιμὸς νὰ κάνω κάθε θυσιὰ γιὰ σένα. — Κυττάγῃκαν στὰ μάτια. 'Ανὸς ποταπὸς ὁ 'Ιωάβ, κοκκινίζοντας με τὸ συναίσθημα τὴς ἐνοχίας τοῦ ὁ Δαβίδ. — Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Δαβίδ θερμά. Τώρα πηγαινε κι' ὁ Θεός δὲ εἶνε μαζί σου. Στείλε μου ὁ μὲς ἀμέσως τὸν Οὐρία.

— Κατὰλαδες; εἶπε ὁ Δαβίδ γρήγορα στὴ Βηθσαβέε. Αὐτὸ τὸ γὰρ οὐ σκέφθηκαν. 'Ο μόνος τρόπος νὰ σωθῇς εἶνε νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ὁ άντρας σου. Σὲ ἐλάχιστες ἡμέρες, αὐριο ἴσως κιόλας, θά ἔρσκηται στὴν 'Ιερουσαλήμ. Θά τὸν ἔχης ἀφικτὰ μερόνυχτα κοντά σου, κι' ἔτσι τὸ πρῶγμα θά φανῇ φυσικό. — 'Η Βηθσαβέε ἀναστενάει. — Γιατί εἶσαι τόσο ὀλιμμένη πάλι; ρώτησε ὁ Δαβίδ. — Τὸν κύτταξε με παρῶντο στὰ μάτια. — Σοὺ φαίνεται παράξενο; Θά ἔρθῃ πάλι κοντά σὸν άνδρα πού δέν ἀγαπᾷ. — 'Αγαπημένη μου, εἶπε με πᾶθος ὁ Δαβίδ. Κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴ σκέψη παγώνω. 'Αλλά, τὰ νὰ γλῆ, αὐτὴ εἶνε ή μόνη σωτηρία. — Ἐφύγε βασιλικὸς φοδώνμενος. Τώρα, κανεῖς δέν ἔπρεπε νὰ τὸν

σὲ κάνει νὰ μετανοιώνης; Δίστασε, μὰ στυγνῇ ή γυναικα. 'Επειτα φέρνοντας πῶς τὸ κεφάλι, της καὶ καρφώνοντας τὰ ἀσπαστερά της μάτια μέσα στὰ δικά του, ἀποκρίθηκε: — Καὶ τὴ ζωὴ μου ἄχσω, δὲ μετανοιώνω. — 'Ηταν ὁμορφὴ κι' οἱ δύο τους με τὰ νεανικά τους πρόσωπα φλογισμένα ἀκόμα ἀπὸ τὴ φλόγα τὸν πόθου καὶ τὴς ἀμαρτίας. Φιλήθηκαν πάλι, κι' ὁ Δαβίδ ἔφυγε διασπικτός. — 'Ολη ἐκεῖνη τὴ νύχτα ὁ ὕπνος δέν ἤλθε τ' ἡ κλεισθὰ τὰ θάλαρα μου. Τὴν ἄλλη μέρα μόλις ἔφριξε ή ἀσπὴ τις πρῶτες της ἀχτίδες στὸ 'Ορος τῶν 'Ελαιῶν, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ἔστειλε ἕναν ὑπηρετὴ νὰ καλῶσῃ τὸν 'Ιωάβ. — 'Ακουσέ με, τοῦ εἶπε με βραγὴ φωνή. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ἀνέσω ὁ Οὐρία. — Μετὰ χάσας! βασιλεῦά μου, θά ὑπακούσω. ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό καὶ τὸ δίκιο. 'Ο στρατηγὸς Οὐρίας πολέμησε ὅσο κανένας ἄλλος. Καὶ εἶνε δικαίωμα του πᾶν νὰ ἀναπαυθῇ λίγον καιρὸ καὶ νὰ ἰδῇ τὴ γυναίκα του. — Κάλεσέ τὸν σήμερα κιόλας. — Θά στείλω ἀγγελάφορο, βασιλεῦά μου. Σήμερα φεύγω κι' ἐγὼ γιὰ τὰ σύνορα. Ταρσάρες γλῆναι πάλι ἐκεῖ. Μόνο γι' αὐτὸ, δέν γόρζαν ή προστάτη σου τὸ σὺ ἐπειγούσαι δὲ προτιμῶσαι νὰ τὸν κρατῶσαι ἀκόμα λίγες ἡμέρες τὸν Οὐρία ἐκεῖ... — 'Οχι! εἶπε κοφτὰ ὁ Δαβίδ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ σὲ ἐλάχιστες ή μέρες. — 'Οπως διατάξεις, βασιλεῦά μου. — 'Ο Δαβίδ δίστασε μὴ στυγνῇ. 'Επειτα, χαμηλώνοντας τὴ φωνή, εἶπε: — Καὶ κάτι ἄλλο θέλω νὰ σὲ ρωτήσω 'Ιωάβ. — Στὴς προστάγες σου. — Εἶσαι ἀπολύτως μου φίλος; — 'Αποσιωπώμενος σὲ μένα, μονάχα σὲ μένα; — Τὸν κύτταξε μ' ἐκπληξή ὁ ἀρχιστρατηγός. — Ρώτας, βασιλεῦά μου; Δέν σοὶ ἔγω δῶσαι ἀρκετὰ δειγμάτια τὴς ἀποσιωπώσεώς μου; — Τὸ ἔρω, 'Ιωάβ. Πάντα ἐξετέλεσες τὸ καθήκον σου τίμια καὶ με ἀνδρεία. 'Αλλά, δὲ σὲ ρωτῶ γι' αὐτό. 'Ισως μὴ μέρα νὰ μὴ πρόκειται γιὰ τὸ ἔθνος μας. 'Ισως μὴ μέρα νὰ σοὺ ζητήσω μὴ ἀποικιὴ μου ἐκδούλευσι. Θά εἶσαι ποδῶμος, ἔστω καὶ με θυσιάζω ἐαυτὸν σου; — Μὰ μὴν ἀντιβάλλης γι' αὐτὸ ποτὲ βασιλεῦά μου. Εἰμαι ἑτοιμὸς νὰ κάνω κάθε θυσιὰ γιὰ σένα. — Κυττάγῃκαν στὰ μάτια. 'Ανὸς ποταπὸς ὁ 'Ιωάβ, κοκκινίζοντας με τὸ συναίσθημα τὴς ἐνοχίας τοῦ ὁ Δαβίδ. — Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Δαβίδ θερμά. Τώρα πηγαινε κι' ὁ Θεός δὲ εἶνε μαζί σου. Στείλε μου ὁ μὲς ἀμέσως τὸν Οὐρία.

— Κατὰλαδες; εἶπε ὁ Δαβίδ γρήγορα στὴ Βηθσαβέε. Αὐτὸ τὸ γὰρ οὐ σκέφθηκαν. 'Ο μόνος τρόπος νὰ σωθῇς εἶνε νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ὁ άντρας σου. Σὲ ἐλάχιστες ἡμέρες, αὐριο ἴσως κιόλας, θά ἔρσκηται στὴν 'Ιερουσαλήμ. Θά τὸν ἔχης ἀφικτὰ μερόνυχτα κοντά σου, κι' ἔτσι τὸ πρῶγμα θά φανῇ φυσικό. — 'Η Βηθσαβέε ἀναστενάει. — Γιατί εἶσαι τόσο ὀλιμμένη πάλι; ρώτησε ὁ Δαβίδ. — Τὸν κύτταξε με παρῶντο στὰ μάτια. — Σοὺ φαίνεται παράξενο; Θά ἔρθῃ πάλι κοντά σὸν άνδρα πού δέν ἀγαπᾷ. — 'Αγαπημένη μου, εἶπε με πᾶθος ὁ Δαβίδ. Κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴ σκέψη παγώνω. 'Αλλά, τὰ νὰ γλῆ, αὐτὴ εἶνε ή μόνη σωτηρία. — Ἐφύγε βασιλικὸς φοδώνμενος. Τώρα, κανεῖς δέν ἔπρεπε νὰ τὸν

σὲ κάνει νὰ μετανοιώνης; Δίστασε, μὰ στυγνῇ ή γυναικα. 'Επειτα φέρνοντας πῶς τὸ κεφάλι, της καὶ καρφώνοντας τὰ ἀσπαστερά της μάτια μέσα στὰ δικά του, ἀποκρίθηκε: — Καὶ τὴ ζωὴ μου ἄχσω, δὲ μετανοιώνω. — 'Ηταν ὁμορφὴ κι' οἱ δύο τους με τὰ νεανικά τους πρόσωπα φλογισμένα ἀκόμα ἀπὸ τὴ φλόγα τὸν πόθου καὶ τὴς ἀμαρτίας. Φιλήθηκαν πάλι, κι' ὁ Δαβίδ ἔφυγε διασπικτός. — 'Ολη ἐκεῖνη τὴ νύχτα ὁ ὕπνος δέν ἤλθε τ' ἡ κλεισθὰ τὰ θάλαρα μου. Τὴν ἄλλη μέρα μόλις ἔφριξε ή ἀσπὴ τις πρῶτες της ἀχτίδες στὸ 'Ορος τῶν 'Ελαιῶν, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ἔστειλε ἕναν ὑπηρετὴ νὰ καλῶσῃ τὸν 'Ιωάβ. — 'Ακουσέ με, τοῦ εἶπε με βραγὴ φωνή. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ ἀνέσω ὁ Οὐρία. — Μετὰ χάσας! βασιλεῦά μου, θά ὑπακούσω. ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό καὶ τὸ δίκιο. 'Ο στρατηγὸς Οὐρίας πολέμησε ὅσο κανένας ἄλλος. Καὶ εἶνε δικαίωμα του πᾶν νὰ ἀναπαυθῇ λίγον καιρὸ καὶ νὰ ἰδῇ τὴ γυναίκα του. — Κάλεσέ τὸν σήμερα κιόλας. — Θά στείλω ἀγγελάφορο, βασιλεῦά μου. Σήμερα φεύγω κι' ἐγὼ γιὰ τὰ σύνορα. Ταρσάρες γλῆναι πάλι ἐκεῖ. Μόνο γι' αὐτὸ, δέν γόρζαν ή προστάτη σου τὸ σὺ ἐπειγούσαι δὲ προτιμῶσαι νὰ τὸν κρατῶσαι ἀκόμα λίγες ἡμέρες τὸν Οὐρία ἐκεῖ... — 'Οχι! εἶπε κοφτὰ ὁ Δαβίδ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ σὲ ἐλάχιστες ή μέρες. — 'Οπως διατάξεις, βασιλε

1^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

— Πές μου, μ' αγαπᾷς; Πές μου το άλλν
μιά φορά.

Είχε περασμένο τὸ χέρι του στὴ μέση
της καὶ της ψιθύριζε τὰ γλυκόλογα στὸ αὐ
τί, κάτω ἀπὸ τὸ καστανὸ μπουκλάκι.

Ἡ Νέλλη ἦταν κόκκινη πρὸς τὸ αὐτί. Τὸ
δυσχερὲς τῆς παιδιὰτικῆς προσωπικῆς, σὺν
μυομυμικῇ πρωτοανδρισμῷ, γύριζε μὲ νά
ζι καὶ μὲ ντροπὴ καὶ ἀπέφυγε τάχα τὰ
φιλιά του. Μὰ ἐνῷ τ' ἀπέφυγε, τόσο πιὸ
πολύ τὰ ζητούσε. Κάτω ἀπὸ τὴ μαύρη της
μοσθητικὴ ποδιά, ἡ καρδιά της χτυπούσε νὰ
σπάσῃ. Καὶ ὁ χτύπος αὐτὸς ἔκανε τὴν πλα
τεὶα γαλῶσα κορδέλλα ποὺ της ἔκλεινε τὸ
γιακά, νὰ σαλεύῃ ρυθμικά.

Ἡ ὄψις εἶχε τὰ μάτια του στυλωμένα
διάνω σ' αὐτὴ τὴν κορδέλλα καὶ νόμιζε
πως ἔβλεπε τὴν ἴδια τὴν καρδιά της ἀγα
πημένης του νὰ χτυπᾷ. Ἐπειτα, ἡ ματιά
του ἀνέβαινε αἰγὰ — αἰγὰ ἀπὸ τὸ φρόνκο,
στὴν κάτασπρη λαϊμό. Ἐνὰ δέσμα ἀδρό, κα
μυμένο γιὰ χάδια. Ἐνᾶς λαϊμὸς ὁλοσπρόν
γυλος, κοριταϊτικὸς, καὶ ἡ λακκουβίτσα,
περίμενε λές τὰ φιλιά.

Ἄπάνω ἀπὸ αὐτὸ τὸ λαϊμό, τὸ στρογγυ
λὸ εὐκρινὲς προσωπάκι. Τὸ ἤξερε καὶ τ' ἀ
γαπούσε ὅλο μαζὶ, καὶ κάθε του λεπτο
μέρεια χωριστά. Τὸ σαγόνι μὲ τὴ βουλίτσα
στὴ μέση. Ἐπειτα τὸν ὅλο λακκουβὸς ποὺ
σχηματίζονταν στὴς ἀκρὲς τῶν χειλίων. Τὴ
μύτη τὴν εὐκρινή, τὸ μέτωπο τὸ κατά
λευκο καὶ ἡλνὸ. Τὰ δύο χεῖλη, τὰ δύο μά
τια, τὰ κασιάνά, τὰ φλογερά μαζὶ καὶ χα
διάρικα. Πᾶσα δὲν τοὺς εἶχαν πρὸς αὐτὰ
τὰ μάτια, πρὶν ἀποφασίσουν νὰ ἀνοίξουν καὶ
νὰ μιλήσουν τὰ χεῖλη τῆς παιδούλας. Πό
σοι φοιτητὲς δὲν εἶχε ἰδῇ μέσα τους
καὶ πόσοι δόκτορες γυναικῆς.

Τώρα, τὰ μάτια τῆς Νέλλης ἦταν χαμη
λωμένα. Ἐτοί, στὸ πάρκο ὅπου συναντι
ταν κάθε σάββατο, τὴν ὥρα ποὺ γύριζε ἡ
κοπελλίτσα ὅσο τὸ σχολεῖο, ἡ μικρὴ ἦταν
ντροπαλὴ καὶ φοβισμένη. Ὅλο καὶ κατὶ
φοβόταν. Ἦσαν διαζέζον τὸ πιὸ ἐρμηκὸ
μέρος τοῦ ἱεδίου τοῦ Ἀρεως. Μὰ ἦταν ἀ
νοίξι. Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ βγαίνει ὅλο καὶ
πιὸ πολύ. Ὁ δρόμος μὲ τὸν ἀναπνεύσιμο
τοὺς πᾶγκο δὲν ἦταν πιὰ ἐρμηκός.

Κάθε φῶσα ποὺ ἀκούγονταν ὅματα, ἡ
Νέλλη τραβιόταν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ
ὁράνι καὶ τοῦ ψιθύριζε τρομαγμένη:

— Κάποιος ἔρχεται!

Ἡ ὄψις ἀναστράφει, καὶ τραβῶσε σι
νὰ τὸ χέρι τοῦ ἀπὸ τὴ μέση της. Ἐπειτα,
μόλις περνοῦσε ὁ διαδοχὴς, τὴν ξανάσφιγ
γε μὲ πιὰ πολλὰ λατάρια.

Ἦταν ἕνα ὁμορφὸ παλληκάρι ἴσαμε εἰ
κοσιτριῶν χρόνων. Μέτριο ἀνάστημα, πρό
σωπο λεπτό, μακρουλό, δέρμα λιγδάκι κλω
μὸ, μάτια καὶ μαλλιά κατὰμαυρα. Τὰ μά
τια ἦταν θαυοῦλα καὶ εἶχαν στὸ βάθος
τοὺς μὴν παρὰ νερὸ φλόγα. Ἡ σιλουέττα
τοῦ ἦταν λεπτὴ, σέβητα. Ὅποιοι τὸν πρῶ
τόβλεπε εἰς οὐλοποιεῖται πῶς ὁ κλωμὸς
καὶ λεπτὸς, αὐτὸς νέος, ἦταν γόνος καμ
μῆς παλαιᾶς ἀρχοντικῆς γενεᾶς. Καὶ ὅμως
οἱ γονεῖς τοῦ ὁράνι θεοφανίδη, ἦταν ἀ
πλοὶ καὶ φτωχοὶ ἐπαρχιώτες, καὶ ζούσαν μὲ
τὰ μικρά τους ἐλαιοθήματα σὲ μὴ μικρὴ
πολιτεία τῆς Πελοποννήσου.

— Πές μου πάλι πῶς μ' αγαπᾷς!

— Ὁ, τὸ ζέρεῖς πῶς μ' αγαπᾷ, ἀποκρί
θηκε ἡ Νέλλη καὶ τὸ προσωπὸ της ἀναφε
καὶ τὰ μάτια της σπύθισαν εὐτυχισμένα.

— Νέλλη μου, ἀγάπη μου, ἔκανε ὁ ὁ
ράνι μὲ πάθος. Δὲ βαστῶ πιά σ' αὐτὴ τὴν
ἀδελφότητα. Δὲ βαστῶ. Πρέπει νὰ τ' ἀ
ποφασίσω. Πρέπει νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα. Πές
το στὸν πατέρα σου.

— Ἀδελφόνι! ἔκανε τρομαγμένη ἡ μι
κρῇ.

— Μὰ ὡς πότε θὰ βαστάξῃ αὐτό; Εἶνε
πρὸς μυστήριον. Μὰ θεοκώμασε μονάχα ἡ
ἡδ, μὴ στιγμή, σὺν ἔνοχοι. Μὰ μὴ μπορῶ

νὰ σὲ φιλήσω. Μὰ μὴ μπορούμε νὰ μιλή
σουμε. Νὰ κυττᾷς ὅλη τὴν ὥρα σὺν τρο
μαγμένῳ ποναλί γύρω.

— Ἀφού ἀγαπιόμαστε, ψιθύρισε ἡ κοπελ
λίτσα.

— Ὁχι! ἔκανε αὐτὸς ὁρμηκῶς. Νέλλη,
πρέπει νάρθῃς στὸ σπίτι μου. Νὰ θελο
μάστε στὴν κἀμαρά μου. Εἶνε φτωχικὸ τὸ
δωματιάκι μου. Μὰ ἡ σπιτονοικοκυρὰ εἶνε
καλὴ, θὰ σ' ἀγαπήσῃ. Μὴ γρηοῦλα...

— Ὁχι! τὸν ἔκοψε ἡ κοπελλίτσα. Αὐτὸ δὲ
θὰ τὸ κάνω ποτέ.

— Τότε, Νέλλη, θάρῃ νὰ σὲ ζητήσω ἀ
πὸ τὸν πατέρα σου.

— Τὸν ἐκύτταξε μὲ τρόμο.

— Ὁ, τι καὶ νὰ μοῦ πῇς θάρῃ, ἔκανε ἀ
ποφασιστικὰ ὁ ὁράνι. Ἐσὺ εἶσαι πολὺ φο
βιταῖρα. Θάρῃ νὰ μοῦ πῇς πῶς θέλεις
μὲ τὴν καρδιά σου νὰ γίνῃς γυναίκα μου.

— Θέλω, ἔκανε γρήγορα ἡ μικρὴ. Τὸ ζέ
ρεῖς πῶς θάρῃς δέκα χρόνια ἀπὸ τὴ ζωὴ
μου, ἀν μπορούσαμε νὰ παντρευτοῦμε αὐ
ριο κιόλας.

— Ἀγάπη μου! ἔκανε ὁ ὁράνι μὲ λα
χτάρια. Τότε πᾶ τίποτε δὲ μὲ κρατάει.
Θάρῃ στὸν πατέρα σου. Θὰ δώσω μὴ ἀλη
θινὴ μάχη. Δὲν θὰ μοῦ ἀρνῇται. Δὲν μπο
ρεῖ νὰ μοῦ ἀρνῇται.

— ὁράνι, ἔκανε ἡ Νέλλη σοβαρά, σὰ με
γάλη. Ὁ πατέρας στὸ ἔχω πῇ, ἔχει μεγά
λες ἰδέες γιὰ μένα...

— Ὅπως εἶχε καὶ γιὰ τὴν ἀδελφὴ σου
καὶ γι' αὐτὴν τὴν καλοπαιδίτσα.

— Ἐπὶ τέλους! Ἡ Ἄννα ἀτύχησε. Μὰ
μὲ μένα, λέει πῶς θὰ προσέρῃ πιὸ πολύ.
Τὸ ἀτύχημα τῆς Ἄννας τὸν ἐφόβισε....
Δὲν θὰ πάρῃς μ' εὐκολία τὴ συγκατάθεσί
του.

— Μὰ φορὰ θὰ τὴν πάρω. Ἐξῶ τὴν ἰδέα
πῶς θὰ τοῦ μιλήσω μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ
δὲν θὰ μοῦ ἀρνῇται.

— Ἀχ, ἔκανε ἡ κοπελλίτσα, σταυρώνον
τας τὰ χέρια της. Τρέμω. Μὰ σ' αγαπᾷ τό
σο...

Σταμάτησε, μόλις πρόφερε τὰ ὁρμηκὰ
αὐτὰ λόγια. Τὰ μάτια της ὅμως, φλόγες
γεμάτες λατάρια τῆς ζωῆς, τέλειωσαν εὐ
γλωττῆ τὴ φράσι τῆς.

Ἡ ὄψις σπῶθηκε. Ἡ ματιά της τὴ ζά
λιζε πάντα. Θάρῃ νὰ τὴν σφίξῃ, νὰ τὴν
πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Λατάρουσε νὰ νοιώσῃ τὴ μέση αὐτὴ τὴ
λυγερὴ νὰ λυγίξῃ μέσα στὰ δυνατόν του
μπράτσο. Ἦθελε νὰ σπῶσῃ τὸ μανίκι τῆς
μαύρης ποδιάς καὶ νὰ φιλήσῃ τὸ μπράτσο
ποὺ τὸ μάντευε ὁποῖο καὶ ἀφρόττο. Ἦθε
λε νὰ σφίξῃ τὰ χεῖλη αὐτὰ ποὺ εἶχαν τὸ
χρῶμα τῆς ροδιᾶς μέσα στὸ δίκτυο. Καὶ
ἐνοίωθε, μέσα ἀπὸ τὰ ντροπαλὰ χαμόγελα
τῆς παιδούλας, νὰ φωντῶνῃ καὶ ὁ δικὸς
τῆς ὁ πῶθος. Ἐξῆ μῆνες γνωρίζονταν. Ἐ
ξῆ μῆνες τῆς ψιθύριζε ἐρωτολόγια στὸ αὐ
τί. Καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἔβλεπε τὸ παι
δι νὰ γίνεται γυναίκα.

Σπῶθηκε καὶ ἡ Νέλλη.

— Πρέπει νὰ πηγαίνω, εἶπε γρήγορα...

Ἀρνησά.

Ἀρχισε νὰ προχωρῇ. Ἦταν παχουλὴ
καὶ ἡ ποδιά μὲ κόπο ἐκρυβε τὴς γυναικεῖ
ες γραμμές ποὺ ἀρχίζαν νὰ διαγράφονται
πρὸς τὴν κάτασπρη λαϊμό. Μόλις
εἶχε κλείσει τὸ δεκάθετο. Μὰ οἱ χυμοὶ τῆς
ζωῆς κυλούσαν κιόλας ὁρμηκῶς στὸ ἀδρό
αὐτὸ παρθενικὸ κορμί.

Ὅταν ἐφθασαν στὴ γωνία ποὺ χωρίζον
ταν πάντα, σταμάτησαν.

— Λοιπόν, ἔκανε ὁ ὁράνι ἀποφασιστικὰ.
Ἀδριὰ τὸ πρῶτ θὰ πᾶς στὸ γραφεῖο τοῦ πα
τέρα σου νὰ σὲ ζητήσω ἐπισημῶς.

— Στὸ γραφεῖο ποῦ; ἔκανε ἡ κοπελλίτσα φο
βισμένη.

— Ναι, τὴν ὥρα ποὺ δέχονται στὸ ὑποῦρ
γείο. Ἐτοί εἶνε πιὸ ἀπλά. Γιατὶ στὸ σπίτι,
πῶς νὰ τὸν κάνω νὰ μὲ δεχθῇ. Θὰ πᾶς στὸ
γραφεῖο τοῦ καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ
τοῦ μιλήσω ἰδιαιτέρως... Στὸ μεταξύ, ἀγά
πη μου, σοῦ φιλῶ τὰ δύο σου χεῖλη τὰ ἀ
γαπημένα, τὰ μάτια σου καὶ τὸ χεράκι
σου ποὺ τρέμει μέσα στὸ δικό μου.

Ἐφυγε διαστειλὴ ἡ κοπελλίτσα. Στάθηκε
ὁ ὁράνι καὶ τὴν παρακολούθησε πολλὰ ὥ
ρα. Οἱ καστανὲς τῆς μπουκλῆς χόρευαν
ρhythmic στὸ γρήγορό τῆς περπάτημα. Ἡ
ποδιά τεντωνόταν σὲ κάθε ὅμα καὶ ἡ γὰμ
πα, γυμνὴ, ὀλόλευκη, φαίνονταν ἐλευθερὴ
γεμάτῃ ζωῇ. Ἐπειτα, ὅταν χάθηκε ἡ σι
λουέττα τῆς στὸ γυρίσμα τοῦ δρόμου, ἀνα
στενάζοντας πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ φοι
τητικὸ του καμαράκι καὶ ὁ ὁράνι.

Ο Κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Στριμωγμένος ἀνάμεσα στὸν κόσμο ποὺ
σπρώχνονταν γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ κ.
διευθυντοῦ στὸ ὑπουργεῖο, ὁ ὁράνι θεοφα
νίδης ἐνοίωθε τὴς φλόγες του νὰ χτυπᾶνε
δυνατά.

Τὸν μελετοῦσε καλὰ τὸν πατέρα τῆς ἀ
γαπημένης του.

Τύπος μελαγχολικὸς ὁ Βασίλης Συρᾶκος,
μὲ πρόσωπο γερασμένο τὸ μακρὸ, αὐστηρὸ
τοῦ ἥρωος, μὲ μαλλιά γκρίζα ὅσους χρό

τάφους καὶ μὲ μάτια διαπεραστικὰ μέσῳ
ἀπὸ τὰ μυωπικά του γυαλιά. Ἐδινε γρή
γορες ἀπαντήσεις σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ρω
τοῦσαν, εὐγενεῖς, ἀλλὰ παγερός.

Ὅταν ἦλθε ἡ σειρά του, ὁ ὁράνι τοῦ
εἶπε αἰγὰ:

— Κύριε Διευθυντά... Ἡ δική μου ἡ ὑπό
θεσις δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸ ὑπουργεῖο. Εἶ
νὰ ζήτημα πολὺ σοβαρὸ. Θὰ ἤθελα νὰ
σὰς ἀπασχολῶ λίγα λεπτὰ ἰδιαιτέρως...
Προτιμᾶτε ἐδῶ, νὰ περιμένω νὰ φύγῃ ὁ κό
σμος ἢ στὸ σπίτι σας;

— Τούρριξε ὁ Συρᾶκος μὴ γρήγορα μα
τιά παραεξημένος. Καὶ ἀποκρίθηκε κο
φτά.

— Πέστε μου ἐδῶ, μὲ λίγα λόγια, περὶ
τίνος πρόκειται.

— Δὲν εἶνε δυνατόν ἐδῶ, ἔκανε ὁ ὁ
ράνι. Σὰς εἶπα.

— Μὰ, κύριε, ἀλλοίμονο ἀν διέθετα καὶ
ἰδιαιτέρως ὥρες στὸ σπίτι μου. Σὰς παρα
καλῶ, σύντομα. Πέστε μου τί θέλετε. Βλέ
πετε, περιμένει πολλὸς κόσμος.

Ἡ ὄψις δίστασε μὴ στιγμή. Ἐπειτα,
σκούδοντας στὸ αὐτί τοῦ κ. Διευθυντοῦ, τοῦ
εἶπε αἰγὰ μὲ ὕψος τυπικὸ καὶ ὑπερηφαι
στικὸ, ὅπως θὰ τοῦ μιλοῦσε γιὰ μὴ ὑπόθεσι

— Ἀγαπῶ τὴν κόρη σας, τὴ Νέλλη, κύριε
Διευθυντά, καὶ ἤθελα νὰ σὰς τὴ ζητήσω
σὲ νύμφη.

Ἡ Βασίλης Συρᾶκος ἄθελς ἔκανε ἕνα
ὅμα πρὸς τὰ πῶς, σὰ νὰ τὸν εἶχε χτυ
πήσει κεραυνός. Τὸν ἐκύτταξε καλὰ — κα
λὰ, σὰ νὰ ἤθελε νὰ θεοβιθῇ πῶς ἔχει
νὰ κάνῃ μὲ ἀνθρώπο ἰσορροπημένο. Ὁ ὁ
ράνι ὅμως τώρα, ἐνοίωθε μέσα του τὸ θάρ
ρος ποὺ μονάχα οἱ μεγάλες στιγμὲς γεν
νοῦνε στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ συ
νέχισε μὲ τὸ ἴδιο ὕψος, ἀτάραχος:

— Νομίζετε, κύριε Διευθυντά, πῶς μπορεῖ
νὰ συνεχίσῃ ἐδῶ ἡ συζήτησις μας;

— Θὰ σὰς περιμένω τὸ ἀπόγευμα στὴς
4 στὸ σπίτι μου, εἶπε αἰγὰ καὶ γρήγορα
ὁ κ. Διευθυντής.

Καὶ ὁ ὁράνι ἐφυγε, μὲ τὴν ἐντύπωσι
πῶς εἶχε κερδίσει τὴν πρώτη μάχη.

Τὸ μεσημέρι ὁ Βασίλης κυττάζε τὴν κό
ρη τοῦ παρῆνα στὰ μάτια, σὺν νὰ τὴν
ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Καὶ ἀλήθεια, πολ
λὰ πράγματα πρώτη φορά τ' ἀνεκάλυπτε.
Ὅσοις ἡ Νέλλη μὴν πλεκτηὶ μπλουζῆσαι,
στὸ χρῶμα τῆς ἀσούλας καὶ οἱ διδυμοὶ
καρποὶ τοῦ στήθους διαγράφονταν κάτω ἀ
πὸ τὸ στενὸ πλεκτό. Πρῶτῃ φορά ὁ πατέ
ρας τὸν παρετήρησε αὐτό. Πρῶτῃ φορά ἡ
νακαλύψε ἀκόμα πῶς τὸ μπράτσο τῆς Νέ
λλης, κάτω ἀπὸ τὸ κοντὸ μανίκι εἶχαν μὴ
ὁμορφία ποὺ θαύμασε, λευκὰ, ὁλοσπρόν
γυλα, τρυφερά. Καὶ ἀπορούσε καὶ ὁ ἴδιος
πῶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ἕως σήμερα ὅτι
ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ρόδια χεῖλη της, τὰ δόν
τια της, σὺν μαργαριτάρια γυαλιστέρῃ, ἦ
σαν σπάνια ὁμορφὰ καὶ αὐτά.

Ἐκανε νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τὴν ρωτήσῃ.
Μὰ κάθε φορά ποὺ ἀνοίγε τὸ στόμα γιὰ
νὰ τῆς πῇ αὐτὴ τὴν κουβέντα σὺν κατὶ
νὰ τοῦδεν τὴ γλώσσα. Ἐνῷ ἔβλεπε μπρο
στὰ του τὴν ὁλοσπρόν γυλα κοπελλίτσα, μέσα
στὴν ψυχὴ του ἔβλεπε ἀκόμα τὴν μικρὴν,
τὸ παιδάκι, τὴ μαθητριάδα.

Ἡ Νέλλη, μόλις σπῶθηκε ἀπὸ τὸ τρα
πέζι, ἐσκυψε στὰ βιβλία της καὶ ἀρχισε
νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου
της. Μάντευε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ πατέρα της
πῶς κατὶ εἶχε συμβῇ. Κλειομένη τώρα στὴν
κἀμαρά της, ἀκούει τὰ θημάτα τοῦ
ἀνθρώπου, στὸ πλαγιτὸν δωμάτιο. Σὲ μὴ στί
γμῃ ὁ Συρᾶκος ἀνοίγει τὴν πόρτα. Τὴν
εἶδε σκυμμένη στὰ βιβλία της. Ἐτοί τὴν
ἔβλεπε χρόνια. Ἦταν πρῶτῃ μαθήτριά
πᾶσα στὴν τάξη τῆς Νέλλης. Ἦθελε ἕνα
χρόνο ἀκόμα νὰ τελειώσῃ τὸ γυμνάσιο.

Ἡ Συρᾶκος ἔκλεισε τὴν πόρτα, χωρὶς
νὰ πῇ λέξι.

Ἐπὶ τέλους, τὸ κουδούνι χτύπησε καὶ
ὁ ὁράνι θεοφανίδης παρουσιάστηκε.

Ἡ Συρᾶκος τὸν ἐπῆρε στὸ γραφεῖο του.
Ἐκκλῆσε τὴν πόρτα προσεκτικὰ. Καὶ μὲ
ὕψος, κάθε ἄλλο παρὰ ἐνθαρρυντικὸ, τοῦ
εἶπε:

— Σὰς ἀκούω.

— Κύριε Συρᾶκο, ἀρχισε μὲ φωνὴ λιγάκι
θραυχὴ ὁ ὁράνι, ὅπως εἶπα, ἀγαπᾷ
τὴ Νέλλη καὶ ἡ μόνη μου εὐτυχία θὰ εἶνε
νὰ γίνῃ γυναίκα μου.

— Χμ... ἔκανε ὁ Βασίλης δύσθυμα. Εἶ
σατε πολὺ διαστειλὸς. Δὲν νομίζετε πῶς
θαῖρε νὰ μοῦ πῇτε τὸ ὄνομά σας...

Ἡ ὄψις σπῶθηκε.

— ὁράνι θεοφανίδης, εἶπε τυπικά. Δι
πλωματοῦχος γιατρός, παθολόγος.

Ἡ Συρᾶκος τὸν ἐκύτταξε μὲ κάποιον ἐν
διαφέρον.

— Πέστε μου ὅσα ἔχετε νὰ μοῦ πῇτε,
ἔκανε κοφτά.

Ἡ ὄψις ἀσάτισε μὴ στιγμή. Ἐπειτα
ἀρχισε μὲ θάρρος:

— Θέλετε νὰ σὰς μιλήσω θέατα γιὰ
τὸν ἐαυτό μου;

— Πέστε μου πρῶτα, πῶς ἐγνωρίσατε τὴ
Νέλλη.

Θὰ σὰς μιλήσω μὲ εἰλικρίνεια, ἔκανε

Τὸ λούσιμο

— Μπουγάδα ἡδαιες, Ζαμψῶ;

— Τί νὰ κάνω, Ἀνέζουλα μου, τώρα ποὺ
καλοσυνέφε ὁ καιρὸς θὰ πλύνω νὰ στε
γνώσουν. Γιατὶ τοῦ προάλλες μοῦ τάκα
νε χάλια μὴ παραδουλεύτῃ. Ἀντὶς λου
λάκι μουρριζε φοῦμο κι' ἀσά!

— Ἦθελ' ἰδέε πῶς τὸ νταγιάντισες;

— Ὅτ' αἰετὶ κ' ἐκείνη τὴν κουνιάδα μου, ἡ ἀ
τοῖδα. Μὰ ὡς εἶνε, περασμένα ξεχασμένα.

Ἡ γειτόνισσα ἐφυγε κ' ἡ Ζαμψῶ ἐσκυ
ψε μέσα στὴ σκάφη καὶ ἀρχισε νὰ πλένῃ.

Σὲ λίγο κατέθηκε ἡ Τερψιθέα ἡ κουνιά
δα της.

— Ἀκουσε, Ζαμψῶ, εἶπε, τὸ βραδυνο
ποῦ θὰ τὰ στολίσῃς, φῶναζε μὲ, καὶ μὲ
νι, νὰ λουστῶ, γιατί ἡλγύτσιασα πιά ἀπὸ
τοῦ καπνὸ καὶ τοῦ σκόνη.

— Καλὰ, εἶπε Ζερά — Ζερά ἡ Ζαμψῶ, μὰ
νὰ ζέρῃς πῶς θὰ λουστῶμε κ' ἐμεῖς, ὁπ
λοῦθ' ἐνῶ καὶ τὰ παιδιά.

Ἡ Τερψιθέα στραβομούρησε.

— Πιστεύω νὰ περισσέψῃ δὲ κομμάτι ζε
στὸ νερό καὶ γιὰ μένα, εἶπε.

Ἐφυγε καὶ ἡ Ζαμψῶ τὴν ἀγριοκύτταξε
ἀπὸ πῶς.

— Διαδούλο ντεθέδα, εἶπε. Μονάχα γιὰ
κασομερία εἶσαι.

Κατὰ τῆς πέντε φῶναζε τὰ τρία της παι
διά, τὰ ἔλυσσε καὶ ἔπειτα λούσθηκε κ' ἐ
κείνη καὶ σκουφώθηκε μ' ἕνα τουλπάνι.

Κατόπιν φῶναζε:

— Τερψιθέα, φέρε τὸ σαποῦνι σου κι' ἐ
λα νὰ λουστῇς.

Ἡ Τερψιθέα κατέθηκε μ' ἕνα φλυτζάνι,
τὸ σαποῦνι της, πεσικίρι καὶ ἕνα τουλπάνι
μὲ πεταλῶνα.

— Καὶ μὲν, εἶπε ἡ Ζαμψῶ ὡς ἡλείπανε
τόσα λούσα. Τ' εἶνε μέσα στὸ φλυτζάνι;
Καραμπονιά ἡ ἀλικάνι;

— Ὁχι, καλέ. Καμπόσα σαφνοκούκουτα
ἤφησα μὲ τὸ λάδι γιὰ νὰ μαλακώσῃ τὸ μαλ
λὸ μου.

Ἡ Ζαμψῶ τὴν ἔλυσσε, τὴν πασάλειψε
σαποῦνάδα, κατόπιν μὲ τὰ σαφνοκούκου
τα μὲ τὸ λάδι καὶ ὕστερα ἀνοίξε τὴ θρύ
ση νὰ πάρῃ νερό νὰ τὴν ξεπλύνῃ.

Ἡ θρύση ὅμως δὲν ἔτρεχε.

— Ἦθελ', τὸ νερό ποτεῖρεψε.

— Γιατὶ, καλέ;

— Στὰ νὰ ρωτήσω.

Ἡ Ζαμψῶ φῶναζε τὴν Ἀντζούλα.

— Μὰ δὲ τὸ μάθατε, καλέ, εἰπ' ἐκείνη
ἀπὸ σήμερα στοὶ ἐξῆ σταματᾷ τὸ νερό
ὡς τὸ πρῶτ.

Ἡ Τερψιθέα μὲ τὴς σαπουνάδες καὶ τὰ
σαφνοκούκουτα ἀλειμμένη ξεφώνισε:

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνω;

— Στάσου νὰ σοῦ φέρω ἕνα κουμάρι
νερό, εἶπε ἡ γειτόνισσα καὶ αὐ

Ένας ξυπόλυτος ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ!...

Ο λοχαγός Ροζέ προχωρούσε, σιγασφύριζοντας εθθυσία ανάμεσα στα χορβάκια. Ήταν καλεσμένος σε δείπνο απ' τον πυργολοπότη Ουόλμπερ, τον οποίο δεν είχε ακόμη την τιμή να γνωρίσει.

Και όμως υπήρχε κάτι που του χαλούσε όλη τη διάθεση. Τα καταραμένα λουστρίνια του τον στένευαν τρομαρά και σιγά-σιγά η άνοιξη του στόν τόνο έφθασε στο άπρηχο όριο. Θάρρως, πώς τα διαβόλεμα εκείνα παπουτσία του ήταν από παρακταμένο σίδερο. Και το χειρότερο είχε κι ένα καλό. Κάθεσαι λοιπόν κάτω από ένα δένδρο κι' έβγαλε τα λουστρίνια του μ' ένα στεναγμό άνακομφίσεως.

Την ίδια στιγμή όμως ο λοχαγός είδε να εμφανίζεται μπροστά του ένας αγριεμένος ταύρος. Ο Ροζέ που δεν είχε ιδέα από την τέχνη του ταυρομαχικού προτίμησε, αντί να περιμένει τον ταύρο με θάρρος, να το δαλίσει στα πόδια! Τρέχοντας λαχανιασμένος, έφθασε μπρός σ' ένα φράχτη, τον πήδησε με καταπληκτική εύκυνση και στάθηκε ξευχισμένος.

Ο λοχαγός ήταν τώρα έκτος κινδύνου. Δυστυχώς όμως γι' αυτόν τα λουστρίνια του είχαν μείνει εντός των συνόρων της εκστρατείας του ταύρου, κάτω από το δέντρο. Έρευνήσαν τον ορίζοντα με το βλέμμα του, σάν να περιρμήνευαν την εμφάνιση κανενός ταυρομάχου που θα έσωζε την κατάσταση. Έξωθεν είδε να πλησιάζει ένα αυτοκίνητο μέσα στο οποίο βρισκόντουσαν διάφορα πρόσωπα με κοστούμι έσπερίδους ό,πως το δικό του. Δεν έφρεπε να τον ιδεί κανείς στα χάλια που βρισκόταν και γι' αυτό κρυπτική πίσω από κάτι θάμνους. Μόλις πέρασε το αυτοκίνητο έτοιμαζόταν να βγεί απ' την κρυψώνα του, ό-

ταν άκουσε θόρυβο βημάτων. Ένας κύριος με κασσετίνα στο χέρι, κινώντας γύρω του με άηχοια. Ο Ροζέ έσανακρόφτηκε. Ο κύριος πέρασε κι αυτός ο ακίνητος, τον έκανε πάλι να βγεί. Τότε όμως είδε να προβάλλουν μπροστά του δυο νέοι με μονόκλ που κύτταζαν γύρω τους σάν να ζητούσαν κάτι.

Τον κατάπνευσε η γη! είπε ο ένας.

— Έκανε τη τύχη του! παρατήρησε ο άλλος. Μέσα στη κασσετίνα η κυρία Ουόλμπερ φύλαγε όλα τα οικογενειακά της κοσμήματα.

Ο Ροζέ άκούγοντας τα λόγια αυτά, έτοιμάσθηκε να κάνει το κοινό του. Να τους υποδείξει δηλαδή τον δρόμο που είχε ακολουθήσει ο κλέφτης. Πώς να έμφανισθεί όμως έτσι ξυπόλητος; Την ίδια στιγμή οι δυο νέοι στράφηκαν πρὸς το μέρος του και τον είδαν.

— Νάτος! φώναξαν και ώρμησαν κατευπών του.

Ο Ροζέ παραχαλινόμενος απ' τον φόβο της γελοιοποίησας, ακολουθούσε την ίδια τακτική που είχε ακολουθήσει και προηγουμένως: τη φυγή. Εύτυχως, μέσα στο γειτονικό δάσος οι δικάτοι του έχασαν τα ίχνη του. Σε μία στιγμή ο Ροζέ βρέθηκε μπροστά στο κύριο που κρατούσε στην αγκαλιά του την κασσετίνα με τα κοσμήματα. Ένα πίδαγμα βρέθηκε κοντά του, άρραξε απ' τα χέρια του την κασσετίνα με τα κοσμήματα και για τρίτη φορά το έβαλε στα πόδια.

Σκέφθηκε να κάνει ένα απελπισμένο διαβήμα για να έσπανε κτήση τα λουστρίνια του και να αποσύρει τη γελοιοποίησι, όταν ξαφνικά βρέθηκε μπροστά σ' ένα χυρδάκι με ριζωμένη ύπαρξη που τον είχαν συστήσει πρὸς ημερῶν σ' ένα χορδ και της οποίας ἀργότερα είχε την ευτυχία να σώσει το σκαλί και που κινδύνευε να πνιγίη στο ποτάμι.

— Ω! Έσείς; φώναξε κατάπληκτη η νέα.

— Θεέ μου! ψιθύρισε ο Ροζέ. Το βλέμμα της νέας κορφώθηκε στα πόδια του που φορούσαν μόνο τις ξεχισμένες απ' το τρέξιμο κάλτσες. Ύστερα παρατήρησε την άκαταστασία του ντυσίματος του και στο τέλος σταμάτησε στην κασσετίνα με τα κοσμήματα. Όπισθοχώρησε τότε τρομαγμένη και τραυλίζοντας γεμάτη απόρια:

— Σείς;... Άδύνατον! Αντήχησαν συγχρόνως οι φωνές των δικαίων που πλησίαζαν. Η νέα πήρε άμέσως την απόφασή της.

— Κρυφθήτε! του είπε.

Ο Ροζέ υπάκουσε και κρύφτηκε πίσω απ' τους θάμνους. Οι δικάτοι τον πλησίασαν τη νέα και την άρραξε.

— Δεξ τον είδατε;... Και όμως κάπου έδω κοντά θά βρισκόταν.

— Όχι. Πηγαίνετε να ειδοποιήσετε και τους άλλους για να μη μας ξεφυγί! τους είπε η νέα και μετά την αναχώρησή των δικαίων πλησίασε τον Ροζέ.

— Σας ευχαριστώ, της είπε εκείνος. Αυτό που κάνατε είνε πολύ ευγενικό.

— Δώστε μου τα κοσμήματα και φύγετε! του είπε η νέα. Χθές σώσατε τον Μπιμπι μου, σήμερα σας γλυτώνω εγώ. Το μόνο που σας ζητώ είνε να είσθε τίμιος στο μέλλον...

— Όστε νομίζετε πώς εγώ έκλεβα τα κοσμήματα; τραυλίζε ο Ροζέ... Μα τα κοσμήματα τα πήρα απ' τον πραγματικά ληστή... Νάτος!

Πραγματικά, κείνη τη στιγμή φάνηκε ο κύριος απ' τον οποίο είχε άρραξει την κασσετίνα να προχωρή πρὸς το μέρος τους.

— Καλέ είνε ο μπαμπάς! φώναξε η νέα.

Μπορώ να μάθω το δνομά σας; έροντοφώνησε ο κύριος με θυμό.

— Λογαγέ Ροζέ Παραγκόν.

— Όστε είσθε ο καλεσμένος μου γι' αυτό;

— Είστε ο κύριος Ουόλμπερ;

— Μάλιστα και όχι ο κλέφτης. Απὸν τον συνέλαβα πρὸς ὀλίγου και τοῦ πήρα την κασσετίνα που έσείε μου άρραξέστε από τα χέρια!

Ο λοχαγός διηγήθηκε τότε δλη την κομμοκομματική περιπέτειά του.

— Λογαγέ μου, σας συμπονῶ γι' αὐτὶ έχω κι' εγώ ένα καλό στο πόδι! Είπε γελώντας ο πυργολοπότης. Μήπως φοράτε 40 νόμμερο παπουτσία; Λαμπρά! Θά σας δανείσω ένα δικό μου ζευγάρι. Τρέξτε γι' αὐτά το φέρο.

Κι' έφυγε...

Μεσολάβησε αιώνη.

— Δεσποινίς, είνε στο τέλος ο Ροζέ, μπορώ να μάθω γιατί είνε που υποτιμώσατε γι' αὐτὸ κλέφτη;

— Σας το είπα. Γιατί σώσατε το σκαλί μου.

— Μονάχα γι' αὐτό;

Φαντασθήτε την έκπληξη του κυρίου Ουόλμπερ, όταν έπιστρέφοντας, με τα παπουτσία στα χέρια, είδε την κόρη του στην αγκαλιά του ξυπόλυτου καλεσμένου του.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡ Σ

Λαϊκές παροιμίες

Η ηλικία δίνει στους άνδρες την πείρα της αγάπης, ενώ στις γυναίκες δίνει την αγάπη της πείρας. (Γαλλική)

Το Γεννάρι το φεγγάρι παρά ώρα νύαι μερα. (Ελληνική)

Κεφάλι χωρίς βάσανα, πόρτο για κολοκύθα.

Ο γέρος κι' αν παίνεται ο άνθρωπος το δείχνει.

Τον Μάη σπέρνουν τα κουκιά τον Αύγουστο τ' αμπέλια.

Το καλό ποτ' απ' τ' αγγύ το δείχνει.

Πες μου πώς σε δείρνε και έρω ποτέ έφραγε.

Όπως το πέρν δεν μπορεί να κρατηθ στα ψπλα βουνά, έτσι και το μίσος δεν μπορεί να διατηρηθ, πολύ στις μεγάλες καρδιές.

ωρηθί ως πατρίς των σπανίων φαιών. Από την Κίνα μεταφέρονται στην Ευρώπη τα ώρια κόκκινα φάρκια που στολίζουν τα ίχθυοτροφεία και τις δημόσιες λίμνες της Ευρώπης. Από την Κίνα επίσης προέρχονται και τα χρυσόφαρα, τα ακριβότερα φάρια του κόσμου, τα οποία είνε περιζήτητα στην Ευρώπη. Τα χρυσόφαρα αυτά είνε ένα είδος κυπρίνου και διακρίνονται πρωτίστως για τις μικροσκοπικές διαστάσεις των. Το μεγαλύτερο από αυτά δεν υπερβαίνει τα τέσσερα εκατοστά.

Τα λείπα τους είνε χρυσά και στὸν ήλιο λαμπρουν σάν αλβινο χρυσάφι. Και σ' αυτή ακαμία την Κίνα που άφθονουν σάν χρυσόφαρα, θεωρούνται είδος πολυτελείας δώρο των θεών πρὸς μιά εύνοια μὲν του χάρα.

Ένας παλαιός νόμος που ψηφίστηκε, άγνωνστον όμως από ποιν άποκροτάρκα, έπαγορεύει ρητάς στους κοινούς θνητούς να άσπαχολούνται με την συντήρησι των πολιτικών αὐτῶν φαιών.

Ο νόμος αυτός έφαρμόστηκε μέχρι σήμερα από τους σπέρνους. Χρυσόφαρα υπάρχουν μόνο σε ειδικές λίμνες των παλαιών ανατολικών.

Όπως αντίλαβάνεσθε, τα χρυσόφαρα αυτά στοιχίζουν πανακριβά. Τα έλαχιστα δείγματα που μετεφέροντο προπολεμικάς από καιρό σε καιρό στην Ευρώπη, κόστιζαν πολλάς λίρες και δυσκολιάν έμπολίζαν.

6—9 λίρες το ένα. Πρὸς τὸν πόλεμο ένα από τα σπανιότερα χρυσόφαρα πουλήθηκε στην Άγγλεια 15 λίρες.

Πρέπει τώρα να σας πούμε, ότι πολλοί τυχοδιώκτες που δοκίμασαν να κλέψουν χρυσόφαρα από τις λίμνες των ανατολικών και να τα έξαγαγουν στην Ευρώπη, έτυφεκίστησαν όταν συνελήφθησαν. Οι Κινέζοι δεν θέλουν να φεύγουν αυτά τα φάρια από τὸν τόπο τους.

Έκείνα που στέλνουν στην Ευρώπη είνε κοινάτα κόκκινα ή έλαφρώς χρυσά φάρια που δεν έχουν διόλου τη χάρι και την λαμπρότητα άλλων μικροσκοπικών «λερών φαιών».

Ενα παλιό τραγούδι λέει πως ο έρως κάνει τὸν άνθρωπο ευγενικό σάν κρίνο, ώριο σάν την πρινήν δροσιά όταν άφνει τα μαργαριτάρια της στα πέταλα των ρόδων, ήσυχο και γλυκό σάν το φεγγάρι. Πολλές φορές όμως τα τραγούδια λένε ψέματα.

Το βράδυ εκείνο ο Μανφρέδος κοιμήθηκε στο δωμάτιο των φιλοξενουμένων. Οι δυο άδελφές όμως δεν έκλεισαν μάτι και η αήνη της όρκε άγρυπνες σὰ κρεβάτια τους. Ο λη τη νύχτα σκεπτόντουσαν τα κατάστασι και έπειδή κατά βάθος είχαν καλή καρδιά, παρακαλούσαν να φύγν ο Μανφρέδος για να λείψι μαζί του κι' ο πειρασμός που είχε δηλητηριάσει την ψυχὴ του.

Ο πατέρας της όμως, εύχαριστήμενος από τη συντροφιά του Μανφρέδου τὸν παρακάλεσε να μείνι καμνία δρομάδα στὸν πύργο. Του είπε μάλιστα ότι εσκόπτει να διορίσι μαζί με γάλην γιορτή στην οποία θα καλούσε όλους τους γείτονες για να θαυμάσουν την φωνή του ώριου τραγουδιστή.

Και ο Μανφρέδος δέχθηκε μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο την πρότασι.

Στὸν πύργο κανείς δεν πρό-

ΕΛΙΓΟΝΔΗ και 'Ισαβέλλα

ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Όταν η 'Ελιγόνδη αντίκρισε για πρώτη φορά τὸν Μανφρέδο, κατάλαβε άμέσως, ότι αυτόν περιμενε τὸσον καιρό η καρδιά της για να χτυπήσ γοργότερα και ν' άνοιξη σάν τριαντάφυλλο.

Τα ίδια όμως αίσθηματα δοκίμασε και η μικρότερη άδελφή της η 'Ισαβέλλα. Ο ώριος Μανφρέδος της παρουσιάσθηκε ως ο έκλεκτός, ο άναμενόμενος, ο νέος τὸν ρεμβασμών και τὸν όνειρὸν της.

Ο πατέρας της, ο ευγενής 'Αλαιοίος δὲν φαντάσθηκε ποτέ ότι έπιστρέφοντας στὸν πύργο του μαζί με τὸν Μανφρέδο, τὸν ώριο τραγουδιστή που είχε γνωρίσει στην αὐλή του δουκάτου της Ολάνδρας, έφερνε μαζί του τὴν θλίψη, τὴν άπόγνωση και τὴν καταστροφή.

Τὸ πρὸτο βράδυ τῆς άφίξεως τὸν Μανφρέδο στὸν πύργο, και μετὰ τὸ φαγητό, οι δυο άδελφές πήραν τις φίλες τους και κατέβηκαν στὸν κήπο.

Ο Μανφρέδος τις ακολουθήσε. Ένας άλλος νέος πήρε να παίξει και ο Μανφρέδος άρχισε να τραγουδῇ και να λήν τους καύμους τῆς αγάπης με λόγια γλυκά και περιπαθή.

Οι νέες τὸν άκούγαν έκτακτικές. Περισσότερο συγκινημένες άπ' όλες ποσν όμως οι δυο άδελφές. Η 'Ελιγόνδη τὸν έρριχνε ματιές που πετούσαν σπινθές, ενώ η 'Ισαβέλλα τὸν κύτταζε με λατρεία και θαυμασμό.

Σε μία στιγμή τα βλέμματα τὸν δυο άδελφῶν συναντήθηκαν. Άμέσως όμως χαμήλωσαν και τα προσωπα τους κοκκίνισαν. Είχαν καταλάβει το κρυφό, φλογερό αίσθημα που γεννιόθηκε στὴν καρδιά τους.

Στο μεταξύ ο Μανφρέδος έξακολουθούσε τὸ τραγούδι του. Οι δυο άδελφές όμως δὲν τον πρόσεχαν πιά. Ο νους τους γυρνούσε άλλου. Στὴν καρδιά των κοριθιῶν αὐτῶν που χτυπούσε ως τότε μόνο για ευγενικά αίσθηματα, είχε πέσει ο σπόρος τῆς ζήλειας και τὸυ μίσους. Οι δυο νέες λαομόνησαν άμέσως τὴν άγάπη που τις συνέδεε, έγιναν φανερὰ γυναικες, γυναικες έτοιμες να διεκδικήσουν με κάθε τρόπο τὸ αντίκειμενο τῆς λατρείας τους.

Ενα παλιό τραγούδι λέει πως ο έρως κάνει τὸν άνθρωπο ευγενικό σάν κρίνο, ώριο σάν την πρινήν δροσιά όταν άφνει τα μαργαριτάρια της στα πέταλα των ρόδων, ήσυχο και γλυκό σάν το φεγγάρι. Πολλές φορές όμως τα τραγούδια λένε ψέματα.

Τὸ βράδυ εκείνο ο Μανφρέδος κοιμήθηκε στο δωμάτιο των φιλοξενουμένων. Οι δυο άδελφές όμως δεν έκλεισαν μάτι και η αήνη της όρκε άγρυπνες σὰ κρεβάτια τους. Ο λη τη νύχτα σκεπτόντουσαν τα κατάστασι και έπειδή κατά βάθος είχαν καλή καρδιά, παρακαλούσαν να φύγν ο Μανφρέδος για να λείψι μαζί του κι' ο πειρασμός που είχε δηλητηριάσει την ψυχὴ του.

Ο πατέρας της όμως, εύχαριστήμενος από τη συντροφιά του Μανφρέδου τὸν παρακάλεσε να μείνι καμνία δρομάδα στὸν πύργο. Του είπε μάλιστα ότι εσκόπτει να διορίσι μαζί με γάλην γιορτή στην οποία θα καλούσε όλους τους γείτονες για να θαυμάσουν την φωνή του ώριου τραγουδιστή.

Και ο Μανφρέδος δέχθηκε μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο την πρότασι.

Στὸν πύργο κανείς δεν πρό-

σεξε πὸς οι δυο άδελφές άπέφυγαν να κυττάξν η μία τὴν άλλη στὰ μάτια, πὸς δὲν γελούσαν πιά όπως πρώτα και πὸς άρχισαν να κλωμιάζουν και ν' άδυνατίζουν.

Μόνο ο Μανφρέδος, τὸ ώριο άλλα άκαρδο αὐτὸ παλληκάρι τὸ είχε προσέξει και κολακευόταν πολύ έπειδή τὸν αγαπούσαν και οι δυο κόρες τὸυ ευγενούς 'Αλαιοίου. Δεν έδινε όμως μεγάλη σημασία στὸν έρωτα τὸν δυο κοριθιῶν, γιατί η καρδιά του δὲν μπορούσε να άφωσιθι σε μία γυναίκα. Ήταν σάν τὴ μέλισσα που πετᾷ από λουλούδι σε λουλούδι. Σκέφθηκε όμως πὸς θά ήταν πολύ άστειο αν έκανε τις δυο νέες να πιστέψουν, η καθεμιά χωριστὰ πὸς αὐτὴν μονάχα άγαπούσε.

Και άρχισε τὸ μεγάλο παιχνίδι δι του.

Όταν βρισκόταν μόνος με τὴν 'Ελιγόνδη, της έλεγε διαρκῶς έρωτικά τραγούδια, ενώ συγχρόνως τὴν κυτούσε κατάματα. Η καρδιά της δυστυχισμένης νέας χτυπούσε γοργότερα στὸ σπῆθος της και δυνάτο λυγμοί ευτυχίας τὴν έπνιγαν.

Τα ίδια έκανε ο Μανφρέδος και με τὴν μικρότερη, τὴν 'Ισαβέλλα. Η άθά παιδούλα δὲν τολμούσε να πιστέψι σ' αὐτὰ της όταν άκούε τὸν ώριο τραγουδιστή με τῆς ψιθυρίζ πὸς αὐτὴν μονάχα άγαπούσε.

Και έτσι, όταν ο Μανφρέδος βρισκόταν μαζί με τις δυο άδελφές, η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα ένοιωθαν τα φαρμακερά φίδια τῆς ζήλειας να σκίζουν τὴν καρδιά τους, θάλεπον-

τας η μία τὴν άλλη να ρίχνν γλυκές ματιές στὸν Μανφρέδο.

Μία νύχτα η 'Ελιγόνδη πήρε τὴν μεγάλη άπόφασι. Σε δυο-τρεις μέρες θά έφευγε ο Μανφρέδος και έπρεπε να δοθῇ ένα τέλος στὴν ύπόθεσι αὐτή.

Έπρεπε να ειδοποιήσ τὴν 'Ισαβέλλα πὸς ο Μανφρέδος άγαπούσε μόνο αὐτὴν για να άγῶλη κάθε έλπίδα από τὸ νου της.

Τὴν ίδια περίπου στιγμή έκανε και η 'Ισαβέλλα τις ίδιες άκριβῶς σκέψεις, στὸ δωμάτιό της. Τὰ δυστυχισμένα κορίτσια νομίζαν πὸς ο Μανφρέδος ήταν ελκρινής και τίμιος.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως άνοιξαν τις πόρτες των δωματιῶν τους για να πάη η μία στὸ δωμάτιο της άλλης. Συναντήθηκαν στὸ μέσον τῆς μεγάλης σκοτεινῆς σάλας. Τὰ άσπρα μακριὰ νυχτικά τους τις έκαναν να φαίνωνταν σάν φαντάσματα. Η 'Ελιγόνδη μίλησε πρώτη.

— Καλή μου 'Ισαβέλλα, είπε. Καταλαβαίνω τι σου συμβαίνει. Έρω πὸς άγαπᾷς τὸν Μανφρέδο. Αλλά αὐτὸς μονάχα έμε να άγαπᾷ. Μοῦ τὸ είπες πολλές φορές.

— Λές ψέματα! έκραύγασε η 'Ισαβέλλα. Ο Μανφρέδος έμένα άγαπᾷ! Μοῦ τὸ έλεγε και σίμερα τὸ πρὸι άκόμα!

— Έσύ λές ψέματα! φώναξε η 'Ελιγόνδη θυμωμένη. Ο Μανφρέδος δὲν μπορεί να σου είνε τέτοιο πράγμα. Τὸ φαντάσθηκες μόνη σου! Ο έρωτας σάλεψε τὸ λογικό σου!

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

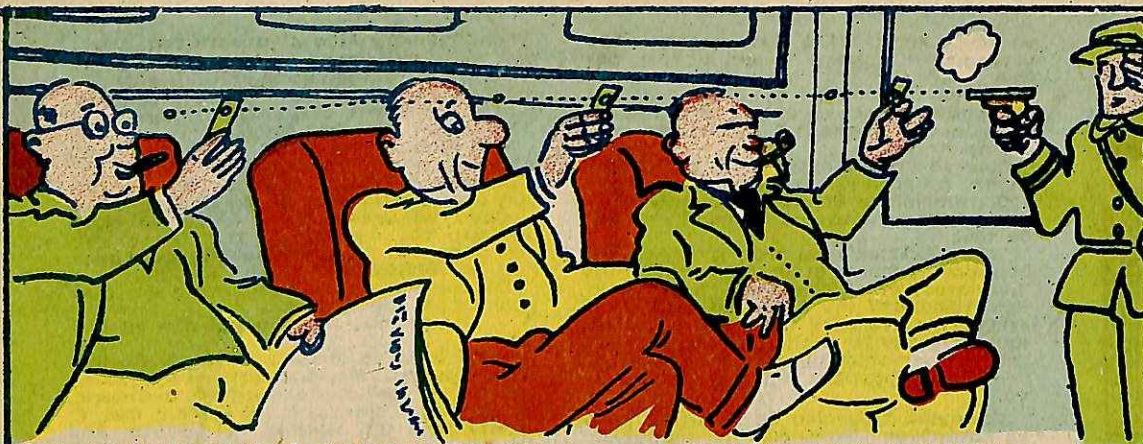
Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελιγόνδη και η 'Ισαβέλλα.

Όσο για τὸν Μανφρέδο έγκατέλειπε μετὰ τὴν συμφορὰ τὸν πύργο, εθθυσος και γεμάτος κέφι, τραγουδώντας ένα γλυκό έρωτικό σκοπό...

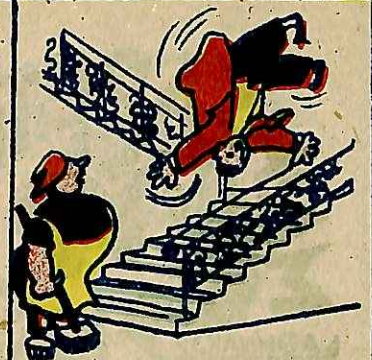
— Όχι, όχι, όχι! Άγαπᾷ τὸν

ΜΑΡΙΑ ΛΕΟΡΑΝΣ

Τὴν άλλη μέρα τὸ πρὸι, οι δυο άδελφές είχαν εξαφανισθ από τὸν πύργο. Χαμένες πήγαν όλες οί προσπάθειες τὸυ 'Αλαιοίου να ζανάρθῃ τα παιδια του. Και κανείς δὲν έμαθε ποτέ τι άπέγιναν η 'Ελι

ΣΤΑ ΤΡΑΙΝΑ ΤΟΥ "ΦΑΡ ΟΥΕΣΤ", ΟΤΑΝ Ο ΚΟΝΤΡΟΛΕΡ ΕΙΝΑΙ ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ.

-ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ, ΜΠΟΡΕ, ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΩ ΝΑ ΠΑΡΑΠΟΝΕΩΤΕ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΥΧΑΙΡΕΙΑ ΥΑΝΑ ΤΩ ΕΧΑΛΕΣ.

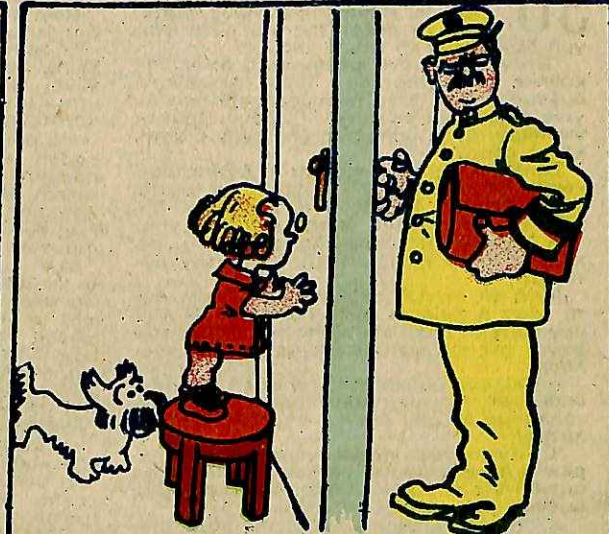

-ΚΥΡΙΕ, ΔΕΣΤΥΦΩΤΑΙΑ, ΜΗΠΩΣ ΕΙΔΑΤΕ ΜΙΑ ΜΥΡΙΔΑ, ΜΙ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΡΙ;... ΤΟ ΠΑΙΔΑΡΙ ΕΓΩ ΕΓΩ!

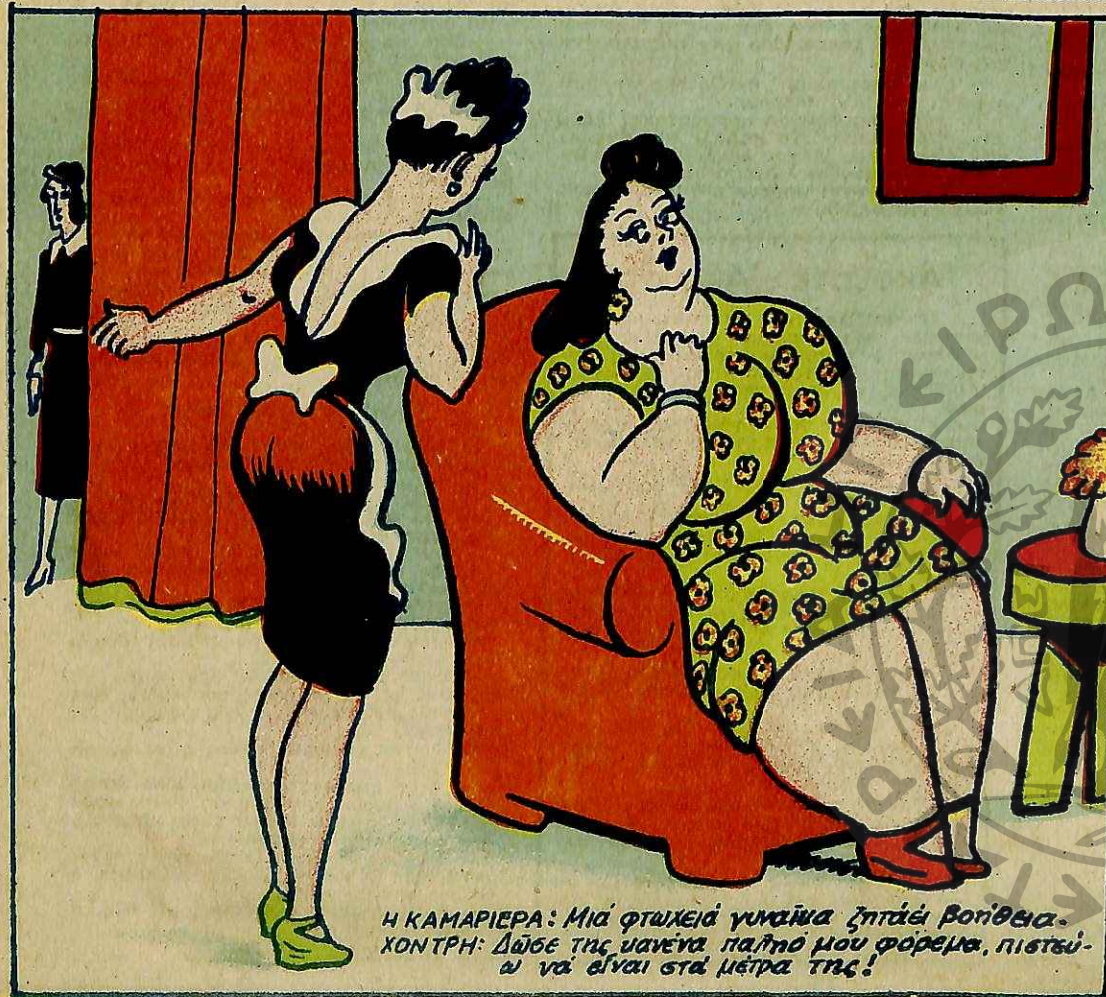

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΙΑ

ΟΤΑΝ Ο ΤΕΛΩΝΙΑΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ.

ΚΑΤΙ ΗΞΕΡΕ Η ΜΙΚΡΗ
-Η ΜΑΜΑ ΜΙ' Ο ΜΠΑΠΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΠΗΤΙ, ΟΔΟ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΑ, ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΥ.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: ΜΙΑ ΦΤΙΧΕΙΔΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΖΗΤΑΕΙ ΒΟΗΘΕΙΑ.
ΧΟΝΤΡΗ: Δώδε της ναγένα παλινό μου φορέμα, πιστεύω να είναι στα μέτρα της!

ΠΡΟ ΠΕΝΗΝΤΑ ΕΤΩΝ
-ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΥΠΑΛΛΑΞΩ, ΤΙ ΕΥΓΑΝ ΤΗ ΜΑΡΔΙΑ, ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΧΙ-
ΜΑ ΠΟΥ ΕΙΧΑΜΕ ΚΑΡΑΖΕΙ, ΣΤΟ
ΔΕΝΤΡΟ ΑΥΤΟ, ΤΟΝ ΜΑΥΡΟ ΠΟΥ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ